virtual-project.eu

AMY ENGEL

Thriller inclus în topul celor mai bune cărți ale anului 2020
de *PUBLISHERS WEEKLY*

ÎNTUNERICUL PE CARE ÎL ȘTII

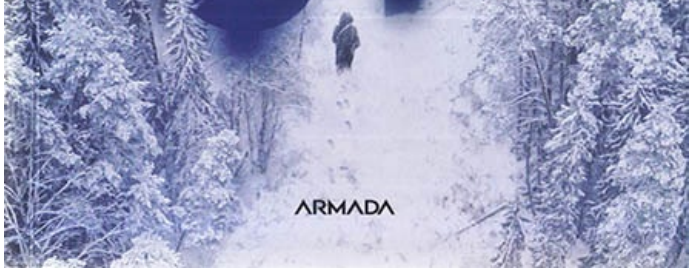

ARMADA

AMY ENGEL

ÎNTUNERICUL PE CARE ÎL ŞTII

Original: *The Familiar Dark* (2020)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL PAVEL

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2021 —

Pentru Graham şi Quinn,
luminile mele cele mai strălucitoare.

„Ne-obişnuim cu Bezna,
Când stinsă e Lumina…”

EMILY DICKINSON, „Ne-obişnuim cu Bezna”

SFÂRŞITUL

Au murit în timpul unui viscol straniu din aprilie. Sângele care se scurgea forma pete pe întinderea albă. Ulterior, unii oameni au spus că ucigaşul probabil că urmărise cum se adunau norii plumburii şi că ţinuse cont de starea vremii când atacase. A ales momentul când erau cu toţii îngrămădiţi în case, tremurând în cămăşile lor simple şi bombănind despre încălzirea globală. Detectivii de ocazie încercau să desluşească însă ceva ce nu avea niciun sens. Se înşelau, bineînţeles. Crima nu avea nimic de-a face cu starea vremii. Fetele le-ar fi spus asta, dacă ar mai fi fost capabile să vorbească.

Izzy s-a stins prima. Părul castaniu-închis îi acoperea faţa. Privea printre şuviţe cu un singur ochi. A clipit încet, cu privirea fixată pe chipul lui Junie. A mai clipit o dată şi atenţia i-a slăbit, încet-încet. Junie a aşteptat-o să clipească şi a treia oară, dar nu a mai făcut-o. A privit sângele ce acoperea zona dintre ele. A încercat să ajungă la Izzy, dorind s-o zgâlţâie şi s-o trezească înapoi la viaţă, dar nu a putut să-şi mişte mâna. Şi-o simţea trasă în jos, deşi nu-şi aducea aminte să-i fi fost legată. De fapt, nu-şi amintea nimic. Habar nu avea de ce se afla acolo şi nici ce se întâmpla. Simţea numai o groază difuză şi, cumva, distantă care pulsa odată cu bătăile slabe ale inimii. A scos un sunet din gâtul frânt. Un nume, o rugăminte, o rugăciune? Nimic nu s-a mai făcut însă auzit. În schimb, a apărut o bulă de sânge care s-a spart şi s-a împrăştiat. Simţea zăpada rece cu obrazul.

— Ssst… spuse cineva. Se va termina în curând. Ssst…

O mână îi mângâia creştetul, părul.

Îşi mişcă ochii în sus. Păreau singura parte din corp pe care o mai putea mişca. Văzu marginea unui leagăn, o ramură acoperită de alb şi cerul plumburiu. Ultima dată a venit aici cu mama ei. Îngheţata pe care şi-au luat-o s-a topit şi li s-a scurs pe mâini mai repede decât puteau să o mănânce. Era cald, amurgul părea că asuda şi se vedeau licurici. Se dădeau în leagăn una lângă cealaltă, iar mama lui Junie înălţa leagănul la maximum şi părul blond lovea aerul în urma ei. Râsul gutural sfâşia aerul. I-a spus lui Junie că secretul era să nu te gândeşti la ce faci. *Închide ochii şi zboară.*

Mama. Dorul o sfâşia ca un cârlig din sârmă ghimpată. Trupul îi mai zvâcni o dată pe pământ. Mâna i se contractă şi se strânse în pumn. *O vreau pe mama.* Simţi mirosul parfumului mamei, mirosul unei grădini de primăvară, parfum drămuit cu zgârcenie, câte o singură picătură odată, pentru a goli mai încet sticla. Auzi vocea mamei, şoapte alinătoare în ureche. Simţi sarea lacrimilor pe buze şi gustul sângelui în gură. Ştia că acesta era sfârşitul şi nu-i venea să creadă că sosea atât de repede. Simţi un fior şi se cutremură. *Priveşte-mă, mamă! Pot s-o fac.* Închise ochii şi se înălţă.

UNU

Toată ziua am stat cu un ochi la ceas, chestie pentru care a trebuit să suport o grămadă de rahaturi. De fiecare dată când mă întindeam peste tejghea ca să iau o comandă, Thomas îmi pocnea mâna cu spatula lui împroşcată de grăsime.

— Trebuie să fii în altă parte? mârâia în şoaptă.

— Da, într-un alt loc mai bun decât magherniţa asta, îi strigam, râzând când venea cu spatula din nou după mine.

De mai bine de zece ani, de când lucram în această dugheană, ăsta era cam singurul lucru bun de care aveam parte: nu mai trebuia să-mi bat capul cu bunele maniere.

— E aproape ora cinci, am strigat, după ce am urmărit minutarul făcând turul pentru ultima dată.

— Ce te grăbeşti azi aşa? întrebă Louise, legându-şi încă o dată şorţul în jurul taliei grosuţe. Eşti ca o pisică într-o cameră plină cu balansoare. Ţine-o tot aşa şi o să-i provoci lui Thomas un atac de cord. Ştii că nu-i place când suntem distrase.

Am aruncat o privire înapoi prin geamul de la care se luau comenzile şi i-am făcut cu ochiul lui Thomas, care nu se putea abţine şi stătea încruntat.

— Nu ştiu, am recunoscut. Cred că sunt neliniştită.

Poate că de vină era starea ciudată şi neaşteptată a vremii. Ieri fusese o zi blândă de primăvară timpurie, aerul mirosise a flori sălbatice. Azi, zăpada a împroşcat vitrina localului şi, de fiecare dată când cineva deschidea uşa, înăuntru se strecurau mici şuvoaie. Însă acum, exact la timpul potrivit, soarele începea să apară din spatele norilor. La marginile parcării se formau deja pârâiaşe din zăpada care se topea. Până dimineaţă va fi din nou primăvară. Cam aşa e vremea în Missouri pentru cine nu ştie. Aşa cum au spus dintotdeauna bătrânii, dacă nu-ţi place vremea, aşteaptă numai cinci minute.

— Poate e din cauza acelor sirene, oferi Thomas o explicaţie. Aproape că m-au scos din minţi mai devreme chestiile naibii.

Louise încuviinţă şi îmi făcu semn să-i dau sticlele de ketchup pe jumătate goale ca să le umple din nou.

— Cred că s-au întâmplat o mulţime de accidente. Am auzit că lângă vechiul teren de joacă a fost multă agitaţie. Niciun şofer de pe aici nu-i bun de nimic, pufni Thomas din bucătărie, iar Louise se întoarse şi-i aruncă o privire.

— Când a nins ultima dată în aprilie? Pare că a trecut o eternitate.

— Chiar înainte să se nască Junie, am spus fără nicio ezitare. Treisprezece ani.

Mi-am amintit cât de mare mă făcusem. Aveam gleznele atât de umflate, încât nu-mi puteam vârî picioarele în cizmele de iarnă şi a trebuit să mă strecor printre nămeţi în tenişii mei uzaţi.

— Doamne, aşa e! spuse Louise. Termină de umplut o sticlă cu ketchup şi o împinse înapoi în direcţia mea. Ai planuri măreţe pentru sâmbătă noapte? m-a întrebat, fâţâindu-se. Mergi poate să dansezi un pic? Sau să bei un pic? Să te distrezi şi tu un pic?

— I-am promis lui Junie că ajung devreme acasă şi că o să mâncăm pizza şi o să ne uităm la un film. N-am mai văzut-o de ieri.

Nu trebuia să o văd pe Louise cum îşi dă ochii peste cap ca să ştiu cât de jalnică i se părea versiunea mea despre o noapte de sâmbătă distractivă. Mi-a spus deja de destule ori că-mi iroseam tinereţea. Unul dintre comentariile ei favorite în legătură cu viaţa mea socială inexistentă era că *am treizeci de ani şi merg pe cincizeci.*

— Când ai mei erau de vârsta ei, aş fi fost bucuroasă să-i ia cineva de pe capul meu vreo săptămână. Nişte şmecheri, amândoi, dădu Louise din cap. Oricum, unde s-a dus?

— A rămas peste noapte la Izzy Logan, i-am zis cu privirea aţintită pe tejgheaua pe care o ştergeam, ignorând înţepătura pe care o simţeam la baza craniului.

— Fetele astea două sunt prietene la cataramă, spuse Louise.

Am remarcat o uşoară neîncredere în vocea ei.

Eram obişnuită deja cu asta. Înţelegeam că, de obicei, fetele ca Junie şi cele ca Izzy nu se amestecau, mai ales în oraşul acesta, care putea foarte bine să aibă trasată prin mijlocul lui o fâşie luminoasă ca de neon. *Nu treceţi. De partea aceasta se găsesc albii sărăntoci.* Nu părea să conteze că nouăzeci la sută dintre oamenii din oraş erau izolaţi în partea greşită. Linia invizibilă nu se schimba în baza regulii majorităţii, cel puţin nu când era vorba să te amesteci cu familia lui Jenny Logan. Când eram în liceu şi căutam prin şanţurile de pe marginea drumului cutii pe care să le pot recicla, obişnuiam să o văd pe Jenny plimbându-se cu mica ei maşină albă decapotabilă. Eram în al doilea an de liceu când ea s-a dus la colegiu şi am presupus că a plecat pentru totdeauna. Însă, doi ani mai târziu, s-a întors cu o jumătate de diplomă, pe care nu a folosit-o niciodată, şi cu un băiat de colegiu pregătit să preia magazinul de bărci al tatălui ei. Nu aveau nimic special după standardele urbane, dar pe aici, familia Logan era practic de rang nobiliar. Nu-ţi trebuiau multe pentru asta. De obicei, erau necesare doar un job decent şi o casă ce nu putea fi mutată din loc.

— Aşa e, am încuviinţat.

Uram felul în care se purta toată lumea, de parcă ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că lui Izzy îi

plăcea de fiica mea şi că părinţii acesteia o primeau pe Junie în casa lor. Nimeni nu m-a întrebat ce credeam despre asta şi lumea ar fi fost probabil surprinsă să descopere că nu eram deloc recunoscătoare şi că aş fi pus punct prieteniei lor cu mult timp în urmă, dacă aş fi găsit o modalitate de a o face fără să-i frâng inima fiicei mele. Îmi displăceau apelurile telefonice ale lui Jenny, care aranja întâlniri, presupunând întotdeauna, chiar şi după ce i se amintea în mod repetat că nu era aşa, că programul meu era flexibil la nesfârşit. Când mi-am parcat Honda veche, cu parbrizul din spate modificat cu carton şi scoch, Zach, tatăl lui Izzy, m-a salutat într-o doară. Era pe veranda din faţă, iar eu m-am uitat în altă parte. Am continuat să aştept (şi să doresc) ca primii muguri ai prieteniei să pălească şi ca o oarecare dramă stupidă să le despartă pe fete. Numai că au trecut ani întregi şi, până acum, legătura pe care o aveau se baza pe ceva mai puternic. Iar mie nu-mi plăcea nici acest lucru. Uram să mă gândesc ce ar fi putut însemna asta.

Am lăsat să cadă cârpa pe tejghea şi mi-am apăsat şalele cu mâinile. Eram prea tânără ca să mă simt atât de nasol la sfârşitul zilei. Picioarele mă dureau, iar şira spinării parcă-mi zvâcnea monoton. Te-ai fi gândit că din cauza zăpezii ar fi trebuit să fie o zi liniştită la local, dar, după politică, starea vremii era al doilea subiect preferat de discuţie al tuturor, aşa că dăduseră năvală. Locul fusese plin toată ziua şi de-abia de-acum se golea, pe măsură ce toată lumea se ducea acasă ca să ia cina. Raftul cu plăcinte s-a golit şi nici măcar nu vreau să mă gândesc câte ceşti de cafea am turnat în ultimele opt ore. O grămadă de vorbărie şi prea puţin bacşiş. Genul de zi care-mi plăcea cel mai puţin.

— Uite că parchează fratele tău, spuse Louise. Sper că nu vrea o bucată de plăcintă cu mere. N-ar avea deloc noroc.

M-am îndreptat şi am urmărit maşina lui Cal alunecând până când a ajuns la un stop. Chiar şi după toţi aceşti ani, era un mic şoc să-mi văd fratele la volanul unei maşini de patrulare. Ne-am petrecut mare parte din copilăria noastră evitând poliţiştii şi am crescut având grijă să nu atragem atenţia oamenilor legii. Ofeream acel tip de serviciu public care ne putea aduce un ban în plus din partea dealerilor, care foloseau tejgheaua crăpată a mamei drept magazin. Aşa că meseria de poliţist nu fusese chiar în topul listei mele de potenţiale meserii promiţătoare pentru fratele meu. Însă el m-a surprins, mai întâi pentru că a devenit poliţai şi apoi pentru că s-a dovedit a fi chiar unul foarte bun. Prin oraş, se vorbea că era dur, dar întotdeauna corect, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre şeful lui şi despre ceilalţi ofiţeri leneşi. Odată, când Thomas a petrecut o noapte în închisoare după ce s-a îmbătat muci, mi-a spus: „Cal ştie să se poarte, chiar şi când pune cătuşele.” Pe aici, nu se întâmplă ca legea să fie mai preţuită de atât.

— De obicei, nu e în oraş sâmbăta, am spus.

Poliţiştii din zonă erau puţini şi răsfiraţi, patrulând nu numai prin Barren Springs, ci şi prin multe alte orăşele, precum şi pe întinderile lungi şi aproape goale de autostradă dintre acestea.

— Poate că are nevoie de o ceaşcă de cafea, spuse Louise. Sunt sigură că a avut o zi obositoare.

Şi-a înfoiat părul cu o mână. Louise era destul de în vârstă ca să-i fie mamă lui Cal, dar până şi ea devenea ridicolă în prezenţa lui, dorind să-l dădăcească şi să flirteze cu el în egală măsură.

— Poate, am spus, însă în timp ce Cal ieşea din maşină, am început să simt un ghem în stomac.

A închis uşa şi apoi a rămas locului, cu capul plecat. Părul lui blond spălăcit era mai deschis datorită luminii. După o clipă, şi-a îndreptat spatele şi umerii. M-am gândit că se îmbărbătează şi am simţit cum ghemul greu din stomac nu mă lăsa să respir. Sirenele acelea… Mi-am spus că n-aveau nicio legătură cu Junie. Era prea tânără ca să conducă şi prea în vârstă ca să se prostească pe terenul de joacă. Am apucat cârpa, mi-am luat privirea de la fereastră şi m-am apucat să frec la loc tejgheaua crăpată din plastic. Nu mi-am ridicat ochii nici măcar când am auzit clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

— Hei, Cal, spuse Louise cu o voce ascuţită de fetiţă, vrei…

Cu coada ochiului, mi-am văzut fratele ridicându-şi o mână şi oprind întrebarea lui Louise în aer, înainte să se facă auzită.

— Eve, a spus încet, îndreptându-se spre mine.

Ghetele lui de poliţist se auzeau zgomotos când păşea pe podeaua acoperită cu linoleum vechi.

Nu mi-am ridicat privirea şi am continuat să frec. Indiferent de motivul pentru care se afla aici şi indiferent de ceea ce mă apăsase toată ziua, dacă nu-l lăsam să o spună, nimic nu era adevărat şi nu se întâmplase.

— Eve, a spus el din nou. Puteam să-i văd catarama curelei acum, lipită de marginea tejghelei. S-a întins peste aceasta şi m-a luat de mână. Evie…

Mi-am smuls mâna şi am făcut un pas în spate.

— Nu, am spus, intenţionând să sune feroce şi destul de impunător ca să-l opresc să vorbească, dar vocea mi-a tremurat şi s-a frânt. Acel singur cuvânt s-a scurs şi s-a pierdut în neant.

— Uită-te la mine, a spus Cal cu blândeţe, dar ferm, pe tonul lui de frate mai mare.

Mi-am ridicat privirea încet, nedorind să văd şi nici să ştiu. Ochii lui Cal erau roşii şi umflaţi. A plâns, mi-am dat seama simţind un mic şoc electric. Nu-mi aminteam să-l fi văzut pe Cal plângând vreodată, nici măcar o dată pe tot parcursul copilăriei noastre de rahat. M-am holbat în ochii lui albaştri, iar el m-a privit la rândul său. La fel ca întotdeauna, era de parcă priveam într-o oglindă, însă în una în care reflexia mea era mai concisă şi mai limpede. Acelaşi păr, aceiaşi ochi, aceeaşi

spoială de pistrui, dar toate acestea erau poleite de o strălucire pe care eu pur şi simplu nu o aveam. De parcă natura îi dăruise fratelui meu întreaga ei încărcătură genetică, iar când am apărut eu, unsprezece luni mai târziu, nu mai rămăsese decât puţin pentru o copie ştearsă de mâna a doua.

— Ce e? am întrebat. Brusc, eram pregătită să aud orice lucru nasol urma să-mi spună. Nu mi-a răspuns şi am aruncat cu cârpa în pieptul lui, lăsându-i o pată umedă pe cămaşă. Ce e? am ţipat de-a dreptul.

Louise s-a apropiat de mine şi şi-a lăsat o mână pe antebraţul meu. Atingerea ei, care de obicei semăna cu mângâierea pe care ţi-o oferă o mamă, mi-a pătruns sub piele şi m-am smucit de lângă ea. Vibram cu tot corpul ca un cablu electric doborât.

— E vorba de Junie, Eve, a spus Cal. E Junie. Glasul i s-a frânt şi a privit într-o parte. Şi-a dres vocea: Trebuie să vii cu mine.

Mă simţeam ţintuită locului. Picioarele mele păreau să se cufunde în podea. Aveam corpul greoi, ca de plumb.

— A murit?

Lângă mine, Louise inspiră adânc. Acel sunet unic îmi transmitea că am cam exagerat, că am făcut un salt pe care Louise nu l-ar fi făcut niciodată. Numai că Louise nu a crescut ca mine. Evident, nu a avut bani şi a trăit pe bonuri alimentare şi cu brânză oferită de guvern. Dar nu a avut parte de violenţă. Ea nu a crescut într-o casă mobilă ce puţea a diferiţi bărbaţi şi a metamfetamine. Nu a văzut feţe ciudate şi nu a auzit prea multe hohote de râs, mare parte din ele fiind izbucniri răutăcioase, de drogaţi. Toate acestea se întâmplaseră la poalele munţilor Ozark, într-un loc aflat la numai douăzeci şi patru de kilometri depărtare, un loc atât de uitat şi ascuns de lumea întreagă, încât lăsa impresia că era un ţinut pierdut în negura timpului.

Dar Cal ştia. S-a uitat la mine, susţinându-mi privirea. Fratele meu nu minţea niciodată şi în niciun caz nu mă minţea pe mine. Orice urma să-mi spună era adevărul, indiferent dacă puteam sau nu să-l suport.

— Da, a spus în cele din urmă. A murit. Îmi pare rău, Evie.

— Cum? m-am auzit spunând, cu o voce îndepărtată ca un balon umplut cu heliu ce-ar fi plutit în derivă deasupra capului meu.

Cal îşi încleştă fălcile şi inspiră pe nas.

— Se pare că a fost ucisă.

De abia mai târziu am aflat toate detaliile îngrozitoare. Aveam să-mi amintesc acest moment şi să-mi dau seama cum, chiar şi atunci, fratele meu încerca să mă ferească de ceva.

În mintea mea, m-am prăbuşit la podea, urlând cu gura deformată. Un ţipăt crud din gât. Mi-am smuls părul. Mi-am izbit faţa de linoleum până când a început să-mi curgă din nas sânge închis la culoare. Doar că, în realitate, m-am întors pur şi simplu şi mi-am luat haina şi poşeta din cuierul din spatele meu, zărind dintr-o privire figura şocată a lui Thomas, cu gura deschisă şi ochii bulbucaţi. Am trecut pe lângă mâna întinsă a lui Louise şi am ocolit braţul fratelui meu. Am ieşit afară în aerul rece ce mirosea a zăpadă şi mi-am mijit ochii din cauza luminii slabe a soarelui ce pătrundea printre nori. În cele din urmă s-a întâmplat. Dezastrul pe care îl anticipasem încă din secunda când am născut-o pe Junie. Niciodată nu mă aşteptasem la una ca asta.

DOI

Ceea ce te doboară nu e deloc lucrul la care te aştepţi. Întotdeauna e vorba de o chestie vicleană, care te ia prin surprindere din spate atunci când atenţia ta este fixată asupra oricărui alt lucru. De câte ori ne-a spus mama asta când creşteam? O mică intuiţie valoroasă din existenţa ei alimentată altfel de alcool şi droguri. Era o lecţie învăţată de la tatăl ei, care avusese probleme cu inima. Orice sughiţ sau respiraţie şuierătoare pe care le scotea păreau semne sigure ale morţii iminente. Asta până când, parcă de nicăieri, a ieşit la iveală cancerul la stomac, care l-a ucis înainte ca inima să ştie ce se întâmpla. Când eram mică, mama împărţea din înţelepciunea ei atât de rar, încât mă agăţam de aceste pepite ca de un colac de salvare. Îmi petreceam timpul încercând să prevăd fiecare dezastru ce putea să cadă asupra noastră, în speranţa că nu ne putea surprinde nimic neştiutori. Iar când s-a născut fiica mea, am anticipat un milion de modalităţi prin care dragostea mea disperată şi sfâşietoare faţă de ea o putea lua razna: când Junie era mică, îmi era teamă de sindromul de moarte subită a sugarului sau că o să se înece cu o bucată de hotdog; pe măsură ce creştea, trăiam cu frica de accidentele de maşină sau de leucemia infantilă; acum că se apropia de anii adolescenţei, mă înspăimântau periculoşii băieţi mai în vârstă sau că înclinaţia pentru droguri a bunicii ei o să i se transmită, sărind o generaţie. Dar să mi-o imaginez cu gâtul tăiat în parcul unde s-a jucat când era mică? Nu, niciodată nu m-am delectat cu povestea asta de groază. Nu avea cum să se întâmple în orăşelul ăsta din mijlocul pustietăţii, unde, dacă nu cunoşteai pe cineva, îi ştiai măcar rudele, cui aparţineau şi de unde veneau. Toate acestea erau din vina mea. Deoarece, dacă aş fi avut puţin mai multă imaginaţie şi mi-ar fi venit ideea înainte ca universul să o înhaţe, poate că fata mea ar mai fi fost în viaţă.

— Unde este? l-am întrebat, stând cu capul lipit de geamul de lângă locul pasagerului.

Afară, lumina zilei se stingea rapid. O fâşie de asfinţit portocaliu ardea în spatele norilor. Clădirile se pierdeau în urmă pe măsură ce înaintam pe autostrada cu două benzi şi plină de gropi ce servea drept centrul oraşului: magazinul general cu piramida neuniformă de hârtie igienică în geam, clădirea băncii din cărămidă văruită în alb care s-a transformat de-a lungul timpului într-un gri murdar, localul cu sandviciuri, unde nimeni nu mânca decât dacă dorea să se joace de-a intoxicaţia alimentară. Cum de mă aflam încă aici, în acest loc uitat de lume, care nici măcar nu se putea mândri cu un farmec nostalgic? Nu exista nicio piaţă pitorească, nu se zăreau nici trotuare pe care să te plimbi în zilele de primăvară sau magazine de vechituri în care să se vândă comori făcute artizanal, ci doar o colecţie aleatorie de clădiri dărăpănate, răspândite pe marginea autostrăzii, şi o monotonie mizerabilă şi obositoare a tuturor şi a toate. De ce nu am plecat împreună cu Junie? Ce am aşteptat să se întâmple? Am simţit brusc ceva în gât, vomă sau lacrimi, dar le-am înghiţit. *Nu acum,* mi-am spus. *Mai târziu.*

— E la pompele funebre, a spus Cal cu ochii aţintiţi la drum şi cu mâinile încleştate pe volan. Încheieturile degetelor lui erau albe. A făcut o pauză, apoi mi-a spus-o direct, aşa cum a făcut-o întotdeauna: Aşteaptă legistul. Amândouă sunt acolo.

Îmi spusese deja că şi Izzy murise şi mă străduiam din greu să îmi fac mintea să înţeleagă cum de puteau două fete în vârstă de doisprezece ani să fie în viaţă râzând, de dimineaţă, şi să nu mai respire câteva ore mai târziu. Era o banalitate să spui că avuseseră toată viaţa înaintea lor, dar ăsta era adevărul. Nu pricepeam cum de putea să fie moartă fiica mea, a cărei simplă prezenţă putea să lumineze orice loc şi a cărei existenţă o făcea pe a mea suportabilă. N-ar fi trebuit ca pământul să-şi oprească rotaţia în clipa când ea l-a părăsit?

Cal a tras maşina în faţa pompelor funebre, în spaţiul rezervat de obicei pentru dric. Intrarea era flancată cu stâlpi falşi, într-o încercare de a da locului un aer de distincţie şi pentru a distrage atenţia de la faptul că aceea nu era decât o nenorocită de clădire din bolţari amplasată pe o parcelă acoperită cu asfalt fisurat. Nu era tipul de loc pe care să-l aleagă cineva ca să-şi ia ultimul rămas-bun. Cal opri motorul şi seara timpurie se cufundă brusc în tăcere. Când s-a întors să mă privească, avea faţa palidă şi sumbră.

— Poţi să faci asta? m-a întrebat. Pentru că nu trebuie. Nu chiar acum.

— Pot s-o fac, am spus peste umăr, ridicându-mă deja de pe scaunul pasagerului.

Adevărul era că nu ştiam dacă pot. Dar să merg înainte părea să fie singura mea opţiune. M-ar fi ucis să stau nemişcată, aş fi dat realităţii o şansă să se instaleze şi să-şi înfigă dinţii în mine până la os. Nu voiam să-mi contemplu viaţa fără Junie, nici măcar pentru o secundă. Cât de pustie va fi de acum înainte. Cât de lipsită de sens.

Înăuntru, chiar după uşă, ne aştepta un alt ofiţer, care îşi ţinea pălăria în faţa burţii rotunjite de bere. John Miller, pe care îl ştiam de o viaţă întreagă şi care m-a lăsat să stau pe locul din spate al maşinii lui de patrulare, ca să mă încălzesc atunci când au apărut poliţiştii să percheziţioneze rulota mamei mele, căutând metamfetamine. Asta se întâmpla cu regularitate, o dată pe an, şi întotdeauna plecau cu mâna goală. Poate că maică-mea a fost o ignorantă, dar nu a fost niciodată proastă. Oricum, azi, ofiţerul Miller s-a comportat de parcă nu mă mai văzuse vreodată şi mi-a transmis părerea lui de rău, uitându-se continuu în stânga umărului meu. Nu mă deranja deloc, chiar dacă îl simţeam pe Cal crispându-se lângă mine. Nici eu nu voiam să mă uit în ochii lui Miller şi să văd

mila şi groaza din ei. Voiam să pretind în continuare că acesta era un coşmar îngrozitor de lucid din care aveam să mă trezesc şi pe care o să i-l povestesc lui Junie, cuibărită cu ea în patul ei îngust. Urma să o îmbrăţişez prea tare, iar ea avea să se zbată, spunându-mi să nu mă îngrijorez.

— Şeriful vă aşteaptă în spate, în camera pentru îndoliaţi, spuse Miller şi îl bătu pe umăr pe Cal, când am trecut pe lângă el. M-am împiedicat un pic şi am crezut că n-o să observe nimeni, dar Cal şi-a întins mâna şi m-a apucat de cot.

— E OK, a murmurat, suntem cu toţii în aceeaşi echipă acum.

Şeriful Land şi cu mine nu aveam să fim niciodată în aceeaşi echipă, nici dacă am fi trăit o mie de ani. Însă nu-i puteam spune asta lui Cal, n-aş fi putut să mă uit vreodată în ochii lui şi să-i explic de ce. Dacă ar fi ştiut ce am făcut, nu m-ar fi iertat niciodată. Ba chiar mai rău de atât, nu s-ar fi iertat pe sine niciodată. Am încuviinţat şi l-am urmat spre o uşă închisă din capătul holului. Cal ezită cu mâna pe clanţă. Era ultima mea şansă să mă răzgândesc, dar apoi, când l-am împins să înainteze, a deschis uşa. S-a dat la o parte ca să intru prima. Camera era mică şi mult prea încălzită, iar pe lângă mulţimea de cadavre, înăuntru, se mai aflau încă trei oameni. Şeriful Land şi părinţii lui Izzy, Jenny şi Zach. Nu ştiu de ce m-a surprins prezenţa lor. Poate pentru că realizam că de acum urma să fim o pereche, chiar dacă eram una inegală. Părinţii fetelor moarte. Puşi în aceeaşi oală pentru totdeauna în poveşti moralizatoare demne de milă.

— Intră! spuse şeriful Land. Mustaţa lui cenuşie şi mult prea mare îi tremură deasupra buzei. Părul dat pe spate acoperea începutul unei chelii despre care ştiam că-l înnebunea, probabil. Am început să am crampe la stomac şi am privit în altă parte. Ia loc! Îmi pare rău că trebuie să fii aici, a adăugat apoi un pic prea târziu, de parcă tocmai atunci îşi amintise de ce mă aflam acolo. De parcă îi scăpase cumva că şi fiica mea fusese ucisă.

M-am aşezat pe locul gol de lângă Zach, care mi-a aruncat o privire rapidă cu ochii lui mari, şocaţi. Frumuseţea lui delicată de tată se transformase în ceva teribil şi m-am întrebat dacă şi eu sunt la fel de schimbată şi dacă o să mă mai recunosc data viitoare când o să mă uit în oglindă. Purta aceeaşi cămaşă cu guler răsfrânt şi pantaloni kaki şi avea aceiaşi dinţi perfecţi şi acelaşi păr albit prematur la tâmple cu care mă obişnuisem. Numai că faţa lui arăta bântuită acum. Trăsăturile îi erau marcate de fantoma absenţei fiicei lui. Lângă el, Jenny plângea fără oprire. Nu puteam să văd decât partea de sus a părului ei negru lucios. Îşi ţinea capul înclinat şi îşi înăbuşea suspinele cu o grămadă de şerveţele Kleenex îmbibate de lacrimi. Uitându-mă la felul blând în care o privea şeriful Land, puteam să-mi dau seama că Jenny, cel puţin, îşi îndeplinea fix cum trebuie rolul de mamă îndurerată. Nu ca mine, care nu puteam încă să-mi dau drumul lacrimilor, deşi le simţeam ascunse, urlând din spatele ochilor.

Şeriful Land luă loc pe scaunul de vizavi de noi şi împinse într-o parte un aranjament prăfuit de flori artificiale, pentru a ne putea privi nestingherit. Cal se sprijini de perete cu braţele încrucişate la piept.

— Ei bine, spuse şeriful Land, ştiu că este dificil. Şi în mod cert îmi displace să vă pun întrebări într-un astfel de moment, dar cu cât ştim mai multe şi mai repede, cu atât cresc şansele să-l prindem pe individul acesta.

— Ştii că e un el? am întrebat, cu mâinile împreunate pe masă. Şeriful Land tăcu o clipă.

— Nu ştim nimic sigur în clipa asta. Dar tipul acesta de crime, felul în care au fost ucise… Nu se potriveşte unei femei, asta e tot, adăugă, clătinându-şi capul.

M-am gândit că era cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Poate că femeile nu acţionează la fel de des ca bărbaţii, dar, când voiau, erau capabile de orice şi puteau fi la fel de teribile şi de feroce ca bărbaţii. Cunoşteam din propria experienţă violenţa care poate exista în sufletul femeilor.

— Au fost violate? am întrebat. De asta eşti sigur că a fost un bărbat?

Faţa lui Land se înăspri. Nu-i plăcea că vorbeam şi că întrerupeam filmul despre cum trebuiau să se deruleze toate acestea pe care şi-l făcuse deja în mintea lui. Şerifului Land îi plăcea să deţină controlul şi să-i facă pe toţi să se legene pe coarda întinsă de el. De partea cealaltă a lui Zach, Jenny trase aer în piept şi lăsă să-i iasă un geamăt mic când a expirat. Zach se întinse, îi mângâie braţul lui Jenny şi mă săgetă cu o privire de avertizare care m-a luat prin surprindere.

— Ce? am întrebat. N-ar trebui să întreb chestii din astea? Există *reguli* în această situaţie de care nu sunt conştientă?

Simţeam cum fierbe în mine furia, o furie pe care avusesem grijă ani de zile s-o înăbuş. Dar acum nu mai conta. Nu mai conta că am fost o persoană obraznică sau că m-am mai bătut ori m-am purtat ca o proastă. Junie murise şi puteam să las să iasă totul la iveală. Nu puteam să mă gândesc că există un loc mai bun pentru a începe decât aici, în camera aceasta.

Land hârâi din gât şi-l privi peste umăr pe Cal.

— Nu, a spus Cal din locul lui de lângă perete. Nu există reguli. Îmi surprinse privirea, susţinând-o. Nu vom cunoaşte nimic cu certitudine până când nu vine legistul. Dar din câte ne putem da seama, nu par să fi fost violate. Hainele erau intacte.

Am aprobat din cap şi l-am privit pe Land, aşteptând să continue.

— Ne întrebăm dacă fetele au vorbit despre cineva anume în ultimul timp. Poate o persoană pe care au întâlnit-o? Aţi observat ceva diferit în programul lor? În comportamentul lor? Ceva care să

vă fi sărit în ochi?

M-am gândit la ultimele câteva săptămâni, căutând prin coridoarele memoriei mele, şi n-am descoperit nimic.

— Nu pot să mă gândesc la nimic, am spus într-un târziu. Junie părea să fie cum era ea de obicei.

— Şi Izzy era în regulă, spuse Zach, cu vocea răguşită de lacrimi. Din câte ştiu.

Ne-am uitat cu toţii la Jenny, care a încuviinţat.

— Nu înţeleg, a spus ea din spatele pumnului plin de şerveţele. A fost un om străin, nu? Adică, cineva din alt loc? Nimeni de pe *aici* nu ar face aşa ceva.

A vorbit ca ambasadorul neoficial al Barren Springs, m-am gândit. Chiar şi acum apăra reputaţia unui oraş care nu merita asta.

— Ei bine, acum, a spus şeriful Land, în perioada aceasta a anului, nu prea avem de-a face cu mulţi turişti şi nici cu străini din afara oraşului. Nu presupunem nimic, dar trebuie să aruncăm o privire şi la localnici.

Adevărul e că nu avem parte de mulţi turişti sau de străini în nicio perioadă a anului, dacă nu iei în considerare oamenii care se opresc să-şi alimenteze rezervorul cu benzină în drumul lor spre locuri mai grozave, în general spre unul din apropierea vreunuia dintre lacurile care atrăgeau în primul rând oamenii spre această parte din lume. Şi am îndoieli serioase că aceşti oameni ar şti cum să găsească parcul dărăpănat al oraşului sau că ar fi interesaţi să meargă acolo în toiul unui viscol. Poate că Land nu era pregătit să presupună nimic, în schimb, în mod cert, eu eram gata să fac asta. Fiica mea şi Izzy au fost ucise de cineva din oraş, o persoană pe care ele probabil că au recunoscut-o. Am început să simt o durere în adâncul măruntaielor. Nu eram sigură dacă faptul că fiica mea o ştia pe persoana care i-a luat viaţa a făcut ca ultimele momente ale lui Junie să fie mai bune sau mai rele.

— În regulă, a spus Land, lăsându-se pe spate şi întinzându-şi mâinile pe masa din faţa lui. Ce ne puteţi spune despre oamenii care-şi petreceau timpul în jurul fetelor? Aţi observat pe cineva conducând pe lângă casă? Poate o faţă care apărea mereu când eraţi pe afară? Nimic de genul ăsta? a întrebat, mutându-şi privirea de la mine la Zach şi apoi la Jenny.

— Oraşul acesta are mai puţin de o mie de oameni, am precizat. Văd aceiaşi oameni iar şi iar. Probabil că şi lor li se întâmplă la fel, am continuat, arătându-i cu mâna pe Zach şi Jenny.

Ştiu că atitudinea mea nu era de ajutor şi nu aducea niciun serviciu căutării ucigaşului lui Junie. Dar nu ştiam cum să stau vizavi de Land şi să mă comport de parcă am fi altceva decât adversari. Rolurile noastre fuseseră bătute-n cuie cu mult timp în urmă.

— Bine, atunci, oftă Land. Cum stau lucrurile cu Jimmy Ray? L-ai mai văzut în ultimul timp?

— Nu, am spus cu o voce monotonă, holbându-mă la Land, care se uita fix la mine. Nu l-am văzut. Tu l-ai văzut? l-am întrebat după o pauză.

— Ascultă… spuse Land, încruntându-se.

— Cine e Jimmy Ray? întrebă Zach. Are vreo legătură cu toate acestea?

Întrebarea asta, mai mult decât orice altceva ar fi putut spune, îi consolidă lui Zach statutul de venetic. Nu conta că trăia în Barren Springs de mai bine de zece ani, că fusese voluntar la pompieri şi că se căsătorise cu Jenny Sabie. Dacă te năşteai în oraşul ăsta, dacă îi aparţineai cu adevărat, îi cunoşteai pe toţi ceilalţi. Era simplu ca bună ziua.

— Nu-i decât un ratat de pe aici, spuse Jenny cu nasul înfundat. Jimmy Ray Fulton. Dacă l-ai vedea, l-ai recunoaşte. Conduce camioneta cu toba de eşapament zgomotoasă de care te plângi mereu.

— Jimmy Ray e fostul ei, spuse Land, arătându-mă cu degetul şi fără să se obosească să mă privească. Conduce operaţiunea de trafic cu metamfetamine din care face parte şi mama ei.

— Fost prieten, nu soţ, completă Cal informaţia, de parcă asta ar fi schimbat în vreun fel lucrurile pentru familia Logan.

— Metamfetamine? întrebă Zach, de parcă nu mai auzise cuvântul înainte. A spus metamfetamine? Ochii îi alunecară prin încăpere căutând un răspuns.

— Da, am spus. Metamfetamine. Sigur ştii, e mica industrie casnică din partea asta de lume. Sau, cel puţin, obişnuia să fie. Am auzit că în prezent Jimmy Ray şi-a extins activitatea şi vinde şi heroină. S-a apucat să facă bani serioşi. Ai auzit şi tu asta, şerifule?

Mi-am mutat privirea către Land. Cu coada ochiului, îl vedeam pe Cal holbându-se la mine. Puteam să-mi imaginez expresia de pe chipul lui. *Cine e femeia asta cu gura mare? Unde s-a ascuns toţi anii ăştia? Credeam că a dispărut pentru totdeauna.* Eu, cel puţin, eram uşurată că şi-a făcut din nou apariţia. Versiunea de mamă a lui Junie nu putea să treacă prin toate astea! Dar poate că Eve Taggert, cea veche şi dură, avea o şansă să supravieţuiască.

— Nu înţeleg, spuse Jenny, uitându-se de la mine la Land. Crezi că tatăl lui Junie ar putea să aibă ceva de-a face cu asta?

Îi auzeam acuzaţia din voce care masca totala lipsă de surprindere. Nimeni nu ar fi vrut să o rănească pe Izzy, niciun animal în stare să taie gâtul unei fete nu făcea parte din viaţa îngrijită şi ordonată a familiei Logan. Aşa că, probabil, Junie fusese de vină. Ea adusese asta asupra fiicei lor. N-avea cum să se întâmple invers. Partea cea mai nasoală era că eu credeam că Jenny avea probabil dreptate.

— Jimmy Ray nu e tatăl ei, am spus cu voce tare. Şi nici nu a fost implicat. Până şi el are standarde.

Sincer, aveam ceva îndoieli legate de standardele lui Jimmy Ray, ori de lipsa lor, dar simţeam nevoia să cred că nu era capabil de aşa ceva.

Pentru un moment, nimeni nu vorbi. Resimţeam bâzâitul tuburilor fluorescente ca pe duduitul unui pickhammer.

— Atunci tatăl ei real? întrebă Land într-un final. Care-i povestea lui? Ar fi putut să fie implicat?

— Nu, am spus.

— Locuieşte pe aici? insistă Land.

Am oftat. Ştiam că făcea asta în folosul celor doi Logan. Land era conştient de statutul meu de mamă singură şi vrednică.

— Nu, am spus. S-a întâmplat o singură dată. Era în trecere prin oraş. Mi se pare că tot ce s-a întâmplat se cheamă „trage-i-o şi fugi”.

Zach înţepeni lângă mine, iar eu am simţit un fior de doi bani fiindcă l-am şocat.

— Nu l-ai mai văzut niciodată? întrebă Land.

Mi-au trecut prin minte amintirile acelei nopţi unice: întunericul, părul ciufulit şi visurile măreţe; a fost sălbatic şi dulce în egală măsură; spatele meu julit de marginea tejghelei restaurantului; mâna cu care mi-a atins obrazul înainte să meargă mai departe.

— Nu l-am mai văzut din noaptea aceea, am spus, abandonându-mi amintirile în locul căruia îi aparţineau.

Land a aprobat din cap şi a privit în jos la carneţelul din faţa lui, nu înainte însă să-i văd sclipirea de satisfacţie din ochi. Numai că, dacă spera să mă umilească, trebuia să facă mai mult de atât. Mintea îmi şopti că *deja o făcuse,* iar acum era rândul meu să privesc în altă parte.

— Poţi să-mi spui cum s-a derulat dimineaţa aceasta? întrebă el privind-o pe Jenny. La ce oră au plecat fetele de la voi de acasă?

Jenny îşi împreună mâinile şi expiră nesigură.

— Junie plănuia să se ducă acasă după prânz. După-amiaza devreme, spuse privindu-mă. Le-am făcut sandviciuri cu brânză şi supă de tomate în jur de ora unu, apoi Junie şi-a împachetat lucrurile. Urma să o duc cu maşina acasă, dar Izzy m-a implorat să le las să meargă pe jos. Voiau să se joace în zăpadă. Îşi şterse obrazul umed cu mâna. Aveau doar doisprezece ani, şopti ea. Nu voiau decât să meargă prin zăpadă.

Zach îşi trecu braţul peste umărul ei, iar ea îşi sprijini capul pe el.

— Izzy urma să mă sune de îndată ce ajungeau la Junie, continuă ea cu vocea uşor înăbuşită, iar eu urma să merg să o iau cu maşina. Dar în loc de asta, a apărut poliţia la uşă.

— Parcul nu este în drum spre apartamentul lui Eve, atrase atenţia Cal.

— Nu, spuse Jenny. Nu este. Nu ştiu de ce se aflau acolo.

Era o naivitate să-i spui parc şi nimic mai mult. Tot ce puteai să găseşti acolo erau vreo două leagăne, un tub din ciment fisurat umplut de obicei cu frunze căzute şi căcat de pisică, pe lângă un balansoar vechi din lemn numai aşchii. Şcoala primară de lângă fusese dărâmată înainte să mă nasc şi tot ce a mai rămas era doar terenul de joacă neîngrijit, înconjurat cu un gard de sârmă ruginit. Probabil că, o dată pe an, mergeam cu Junie acolo şi întotdeauna îmi juram că nu o să ne mai întoarcem. Era o tristeţe de parc, din care plecai mai degrabă deprimat decât lipsit de griji. Numai că dacă voiai să ai ocazia să-ţi dai copilul în leagăn în Barren Springs, era singura opţiune pe care o aveai.

— Azi ai lucrat o tură întreagă la restaurant? mă întrebă Land, aţintindu-mă cu degetul.

— De la opt jumătate la cinci, am aprobat din cap.

— Dar tu, Zach? Azi ai fost la lucru?

— Da. Am plecat de dimineaţă, în jur de opt, şi mi-am petrecut întreaga zi la reprezentanţă. Încă eram acolo când aţi apărut.

— Ai luat pauză de prânz sau pauză pentru orice altceva? întrebă Land, cu ochii în carneţel.

Zach făcu o pauză şi îşi smuci braţul de lângă mine în clipa când îşi dădu seama ce urmărea şeriful.

— Crezi că unul dintre *noi* ar fi putut face asta?

— Bineînţeles că nu, spuse Land, ridicându-şi uşor mâinile şi umerii. Dar trebuie să pun toate detaliile la punct. Aşa se fac aceste investigaţii.

I-am aruncat o privire pe furiş lui Zach şi i-am văzut muşchii din falcă tresărindu-i.

— Mi-am luat o pauză de prânz de douăzeci de minute. Târziu, pe la două. M-am dus în josul străzii şi am luat un sandvici.

Presupunând că spunea adevărul, chestia asta îl scotea din vizor. Reprezentanţa de vânzări de bărci se afla la treizeci de minute de mers pe autostradă, în oraşul următor, unul mic în care se găseau totuşi un magazin Dollar Store, un McDonald’s şi o bibliotecă adevărată. Nu era nicio şansă ca Zach să poată ajunge de acolo aici, să le omoare pe cele două fete şi să se întoarcă înapoi în douăzeci de minute. Nu că m-ar fi entuziasmat cu adevărat ideea că el ar fi putut să o facă. Dar cu toate acestea, îmi făcea bine să-i elimin numele de pe lista din capul meu.

— Iar tu? întrebă Land, întorcându-se către Jenny.

— Am stat acasă toată ziua, spuse Jenny. Încă părea nedumerită de motivul pentru care fusese întrebată. În mod cert n-avea cum să creadă că *ea* ar fi putut face lucrul ăsta îngrozitor.

— Nu ai fost nicăieri după ce fetele au plecat?

— Nu.

M-am aplecat şi m-am uitat la ea pe după Zach.

— Am încercat să te sun în jur de trei. N-ai răspuns.

Jenny clipi spre mine. Avea ochii mari, căprui şi ieşiţi un pic în afară, ca un soi de creatură a pădurii inocentă.

— Eu… eram acasă. Poate spălam rufele? Uscătorul poate fi zgomotos.

S-a uitat de la mine la Zach şi apoi din nou la mine.

— De ce ai sunat-o? mă întrebă Land.

— Ca să verific ce face Junie. Ea nu… Am făcut o pauză şi am tras aer în mine. Nu avea telefon mobil. Voiam să mă asigur că avea să fie acasă până la cinci.

— Ai lăsat un mesaj? mă întrebă Zach cu voce tare, de parcă eu eram cea care avea ceva de ascuns.

— Nu, am spus. Am plănuit să sun din nou mai târziu, dar am fost ocupată.

— Dar Izzy? Are telefon mobil? întrebă Land.

— Vechiul meu iPhone, 5 sau 6, spuse Zach, aprobând din cap.

— 6, spuse Jenny. Negru. Are o crăpătură într-un colţ al ecranului. Cu husă de culoarea roz strălucitor. L-aţi găsit?

Land nu răspunse, ci doar mâzgăli ceva în carnetul lui.

Jenny se lăsă pe spate pe scaun. Îşi prinse picioarele în covorul scămoşat şi se lăsă în faţă când încercă să se ridice. Puse o mână pe masă, încercând să se echilibreze.

— Trebuie să merg acasă, spuse. Nu pot să fac asta acum. Vă rog. Mi-a ajuns.

— Desigur, desigur, putem să vorbim mai multe mâine, spuse Land, care se ridicase în picioare încă din clipa când i-au ieşit ei cuvintele din gură.

Într-un fel, eram destul de sigură că dacă aş fi cerut eu să punem punct conversaţiei, Land ar fi găsit o modalitate să se opună, spunându-mi că mai are doar câteva întrebări şi că vom termina în curând.

Am rămas jos în timp ce Jenny şi Zach au ieşit afară târându-şi picioarele în spatele meu, fără să ne privim în ochi. Am aşteptat până când au ajuns în hol, unde Land a dat mâna cu amândoi şi a bătut-o pe Jenny pe umăr, înainte să mă uit la Cal.

— Eşti pregătită să mergi? m-a întrebat.

— Nu, am spus. Vreau să o văd.

TREI

— Nu, nu vrei, spuse Cal iute ca săgeata. Evie, ai încredere în mine. Nu vrei.

— Ba da, am spus.

Cal se îndepărtă de perete şi se apropie de mine cu braţele întinse.

— OK, ei bine, cel puţin aşteaptă până… până ce lucrătorii de la pompe funebre o vor curăţa. Nu acum.

— Ba acum, am spus. Am nevoie să o fac, Cal. *Trebuie.*

— Ea este, în caz că asta te tulbură, spuse Cal. Am văzut-o. E Junie.

Mi-am clătinat capul. Nu despre asta era vorba. Nu aveam nicio îndoială că Junie murise. Simţeam deja că locul pe care îl ocupase în lume nu era acum decât un spaţiu gol. Dar aveam nevoie să văd, să fiu martoră la ceea ce i se întâmplase fiicei mele. Nu puteam să-mi trăiesc restul vieţii fără să ştiu. Nu puteam să continui fără să o fi văzut cu ochii mei. Junie a îndurat atât de multe. Măcar atâta puteam să fac pentru ea, să îndur situaţia aceasta.

— Lasă-mă să o văd, i-am spus cu o încăpăţânare în voce pe care Cal a auzit-o de sute de ori înainte, aşa că ştia că e mai bine să nu mă contrazică. Nu plec până când nu mă laşi.

Cadavrele erau la subsol, în camera de îmbălsămare. Cal şi Land m-au condus pe scări. Mirosul de formaldehidă m-a lovit în faţă în secunda când am trecut de uşă şi am intrat în hol. Îmi amintea de orele de biologie din liceu, de broaştele scârboase tăiate şi jupuite, ale căror organe sclipeau în luminile mult prea strălucitoare. Imaginea dispăru, am inspirat adânc pe nas şi am expirat aerul uşor pe gură.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întrebă Land, ridicându-şi sprâncenele. Te sfătuiesc să n-o faci. Îşi trase pantalonii în sus. Am văzut o mulţime de cadavre de-a lungul timpului. Odată ce le vezi, nu le mai uiţi niciodată.

— Sunt sigură, am zis, abia privindu-l.

— Întotdeauna ai fost încăpăţânată, mormăi Land în şoaptă, dar mi-a făcut semn cu mâna să înaintez spre locul indicat de Cal, către nişte uşi batante. N-o atinge, spuse îndreptându-şi degetul spre mine.

— Deloc. O să privesc ca să fiu sigură.

— Vrei să intru cu tine? mă întrebă Cal, dar am refuzat. În regulă, atunci, spuse. E în partea stângă. Şi-a lăsat o mână pe spatele meu. O să te aştept chiar aici.

După ce uşa s-a închis în urma mea, m-am oprit pe loc. Podeaua era acoperită cu un linoleum cu crăpături şi avea un loc de scurgere în centru. În cameră mai era un căruţ în care presupun că se găseau instrumente pe care nimeni nu dorea să le văd, deoarece el fusese învelit la întâmplare cu o bucată de pânză. Aceleaşi lumini fluorescente pâlpâiau ca pe hol. În faţa mea se găseau două tărgi, una în partea stângă şi cealaltă în partea dreaptă. Cadavrele erau băgate în saci negri. Totuşi, fermoarul sacului din stânga fusese deschis.

M-am holbat la degetele lui Junie ce ieşeau afară din sacul deschis. M-am întrebat repede dacă îşi pierduse pantofii undeva pe drum sau dacă i-au dat jos cei de aici îndată ce a ajuns. M-am apropiat de ea, uitându-mă în continuare la partea inferioară a corpului. Mi-am lăsat mâna pe braţul ei. Îi simţeam răceala radiind în exterior. Fata mea, căreia îi era întotdeauna cald, chiar şi în zilele cele mai reci.

— Nu e corect, am spus cu o voce moale şi gâtuită. Era însă stupid să spun asta, o lamentare fără sens. Viaţa nu a fost niciodată corectă. Ştiam asta mai bine ca oricine. Am tras adânc aer în piept, m-am îmbărbătat şi apoi mi-am ridicat privirea încet în sus, pregătindu-mă cu fiecare centimetru parcurs vizual. Numai că nu a fost aşa de îngrozitor cum m-am aşteptat, pentru că cea care zăcea întinsă acolo nu era cu adevărat fata mea. Fiica mea – căreia îi plăceau pastele şi culoarea galben, care era predispusă la dureri de cap şi era îngrijorată că picioarele ei erau prea lungi, care pufnea când râdea şi îşi ura pistruii – nu mai exista. Aceasta era doar carcasa unei fete, una pe care cu greu am recunoscut-o ca fiind a mea. Părul ei castaniu era încâlcit de sânge. De la nas în sus, faţa era albă ca de cretă, iar în partea inferioară era de un roşu îngrozitor. Bărbia îi era mânjită de sânge, acelaşi sânge ce se închegase deja pe obrazul ei stâng. Cămaşa neagră era îmbibată. Avea gâtul tăiat aproape de la o ureche la alta.

Am fost prima persoană care a ţinut-o în braţe când a sosit pe lume. Am fost martora primului cuvânt pe care l-a spus, a primilor paşi, a primei febre, precum şi a primelor hohote de râs, istericale, îndrăgostiri şi dezamăgiri. Însă nu am fost şi martora ultimei respiraţii şi a ultimelor ei secunde pe pământ. N-am fost prezentă în momentul când avea cel mai mult nevoie de mine. Toţi anii mei de încercări nu au contat, deoarece, în cele din urmă, am dezamăgit-o. M-am aplecat şi am sărutat aerul de deasupra frunţii ei perfecte. Am tras aer în piept sperând să inspir ceva din ultimele ei rămăşiţe. Dar tot ce puteam mirosi era sânge şi zăpadă proaspăt căzută.

★

Cal nu voia să-mi petrec noaptea singură şi a venit după mine, târându-şi picioarele pe trotuarul crăpat spre clădirea în care aveam apartamentul, chiar şi după ce i-am spus că mă simţeam bine

(era o minciună patetică pe care niciunul dintre noi nu o credea), că voiam să fiu singură şi să se ducă acasă. Majoritatea luminilor din afara clădirii arseseră de mult. Apelurile repetate la adresa managerului nu produseră nimic altceva decât nişte promisiuni spuse cu jumătate de gură că va veni să verifice. Un singur stâlp lumina singuratic parcarea, dar era de ajuns ca să observ un platou cu ceva lăsat pe preşul din faţa uşii mele. Veştile circulă rapid pe aici. S-a dovedit că erau prăjituri în formă de inimă, fiecare dintre ele cu glazură roz-deschis. Se potriveau mai mult pentru naşterea unei fiice decât pentru moartea ei. Am dat platoul la o parte lovindu-l cu piciorul şi prăjiturile s-au răspândit pe betonul plin de mucuri de ţigară.

— Hei, îmi atrase atenţia Cal, făcându-mă să mă gândesc mai bine la acţiunea mea, dar glasul i se stinse.

Apartamentul arăta la fel ca atunci când am ieşit din el de dimineaţă şi, în acelaşi timp, schimbat pentru totdeauna. Fusese tot timpul apartamentul unei familii care scăpase de adevărata sărăcie doar printr-o încăpăţânare uriaşă şi generozitatea celorlalţi, adică a lui Cal, care mi-a cumpărat provizii jumătate din timp şi s-a asigurat că nu ne era niciodată tăiat curentul electric. Dar aspectul lui dezordonat, cu canapeaua maro cu cocoloaşe, masa ciobită, draperiile subţiri şi zugrăveala zgâriată, îmi părea nou. Arătase oare întotdeauna atât de uzat şi de lipsit de culoare? Atât de gol? *Bineînţeles că nu,* îmi şopti mintea. *Deoarece Junie era aici*. Şi-l umplea cu sunetul vocii şi cu mirosul ei. Junie, care nu o să mai fie niciodată aici.

Cal scoase un sunet adânc şi gutural în spatele meu. M-am întors pe loc, cu inima cât un purice. Stătea pe jos, cu spatele lipit de uşa închisă şi cu mâinile adunate căuş în faţă, ţinând ceva invizibil.

— Îţi aminteşti când s-a născut? m-a întrebat.

Nu şi-a luat ochii de la mâini şi nu m-a văzut aprobând. *Normal că-mi amintesc,* voiam să urlu. *Cum aş putea să uit vreodată?* Dar mi-am amintit că şi el era îndurerat şi că, deşi pierderea lui Junie era ceva ce voiam să ţin bine în palma mea şi să şoptesc că e *a mea* printre dinţii strânşi, o astfel de manifestare a egoismului meu ar fi fost nedreaptă. Junie îl iubea pe Cal, iar el o iubea la rândul lui. Cal avea dreptul să sufere, numai că nu găseam destul loc în sinea mea ca să-mi pese de durerea lui. Nu acum. Nu încă.

— Încăpea aici, spuse, ridicându-şi palmele. Era *micuţă.* Am mai văzut bebeluşi înainte, dar nu aşa de mici. Nu atât de *proaspeţi,* mici şi fragili.

Prima dată când am ţinut-o, mi-au trecut aceleaşi gânduri prin minte. Voiam să o învârt, să o transform într-o bilă şi să o bag în gură, să o înghit şi să ajungă înapoi în burta mea, unde era protejată. Să o păstrez acolo, să stau pavăză între ea şi umbrele lumii. Poate că pe undeva ştiusem încă de pe atunci ce avea să o aştepte. Sau poate că pur şi simplu nu ştiam cum să sper pentru ceva mai bun. Dumnezeu ştie că pe mine nu m-a învăţat nimeni să fac asta.

— I-am spus că eram unchiul Cal şi ea era gândăcelul meu Junie. I-am spus că întotdeauna o voi iubi şi voi avea grijă de ea. Făcu o pauză şi lăsă să-i scape un suspin: I-am promis că întotdeauna va fi în siguranţă.

— Ai avut grijă de ea, am reuşit să spun. Ai protejat-o.

— Înainte. Îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. Dar apoi a venit ziua de azi şi am ajuns un mincinos.

Ce puteam să-i răspund? N-am reuşit să o protejăm şi nu aveam cum să susţinem contrariul. Dovada de netăgăduit era chiar cadavrul înjunghiat al lui Junie.

— O să afli cine a făcut-o? O să-l prinzi pe individ? Sau pe individă? am adăugat după o pauză.

Cal se uită la mine şi am văzut adevărul învolburându-se în ochii lui deschişi şi înlăcrimaţi. Partea aceasta de lume era una cam dubioasă. Oamenii apăreau şi dispăreau ca plevuşca într-o baltă tulbure. Nu era deloc neobişnuit să apară cineva în oraş, cineva despre care toată lumea credea că murise din cauză că nu mai fusese de mult timp pe aici. Oamenilor de prin partea locului le era greu să se stabilească. Să-i prinzi era chiar şi mai greu. Teritoriul în sine este un loc bun ca să te ascunzi, fiind plin de văgăuni şi de văi, precum şi de locuri ferite, unde nu i-ar fi trecut nimănui prin cap să se uite. E un loc pentru oameni care nu vor să fie găsiţi. Dar Cal a încuviinţat.

— Da, sigur. Bineînţeles. O să punem mâna pe el.

Jurământul veni prea rapid şi uşor. Era acel tip de promisiune uşor de făcut, deoarece o încălcai încă dinainte să fie auzite cuvintele. Era prima dată când mă minţea.

✯

Cal mă trezi dimineaţa. Soarele strălucitor îşi revărsa lumina de dincolo de draperiile de culoare deschisă.

— Cât e ceasul? am mormăit, punându-mi o mână peste ochii care mă dureau.

Nu plânsesem încă, nu vărsasem nici măcar o singură lacrimă, iar pleoapele îmi zvâcneau. Îmi simţeam toată faţa umflată de o suferinţă neîmpărtăşită ca un balon mult prea mare care stătea să se spargă.

— Aproape opt, spuse Cal, ţinând o cană de cafea pe care am refuzat-o cu un gest. L-am sunat pe Thomas şi i-am spus că n-o să lucrezi o perioadă.

M-am ridicat şi m-am sprijinit în coate.

— Nu pot să lipsesc de la muncă.

Cal îşi scutură capul.

— O să te susţin eu dacă ai nevoie de bani. Şi Thomas a zis că o să te ajute. Nu poţi să mergi la muncă, Evie. Haide, ştii asta.

Avea dreptate, bineînţeles. Îmi dădeam seama că le-aş fi stricat tuturor cheful. Nimeni nu voia să-şi mănânce plăcinta şi să bârfească în timp ce mama unei fete ucise dădea târcoale prin jur, cu ochii roşii şi sufletul făcut zob.

— Eu trebuie să plec, totuşi, spuse Cal. Dar o să mă întorc diseară. Făcu o pauză şi privi într-o parte. Pot să am încredere că nu o să faci nicio nebunie cât timp stai singură? m-a întrebat în şoaptă.

— Mă întrebi dacă o să mă sinucid? i-am replicat pe acelaşi ton. Am aşteptat până când m-a privit, cu sprâncenele ridicate de îngrijorare. Nu, i-am spus. N-o să fac nicio nebunie. Nu azi. Ăsta era singurul răspuns pe care i-l puteam da. O singură zi. Nu ştiam ce o să se întâmple mâine. O terminasem cu promisiunile. Îi făcusem o mie de promisiuni lui Junie şi niciuna dintre ele nu a contat în cele din urmă.

— OK, spuse Cal, expirând. Mă sărută pe obraz şi puse cana pe noptieră. Am lăsat cearşafurile şi păturile pe canapea, adăugă din pragul uşii. O să rămân şi diseară aici. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am spus. Tot timpul.

După ce a plecat, m-am îngropat la loc sub aşternuturi, inspirându-mi mirosul de om nespălat. Mi-am închis ochii şi m-am cufundat în uitare. Dispărând câte un pic până ce nu a mai rămas nimic din mine.

★

De abia după trei zile m-am ridicat din pat pentru mai mult de un drum la toaletă. Trei zile în care singura persoană cu care am vorbit a fost Cal. Am avut totuşi o conversaţie telefonică rapidă cu directorul de la pompe funebre. I-am spus că vreau să fie incinerată şi pusă într-o urnă simplă. Nu voiam nicio înmormântare. După ultima indicaţie, a făcut o pauză şi şi-a dres vocea. Mi-a cerut să repet.

— Nu vreau înmormântare, am spus, din nou, mai tare.

Mai târziu, când Cal a intrat pe uşă, mi-am dat seama că vorbiseră între ei.

— Am auzit că nu vrei înmormântare, spuse el.

Lăsă o farfurie cu sandviciuri cu brânză topită şi un mănunchi mic de struguri pe noptieră în locul celei cu o brioşă cu mure, nemâncată, pe care o pusese în dimineaţa aceea. Nu sunt sigură de ce se deranja.

— Nu vreau nicio înmormântare, am confirmat.

Cal se aşează pe marginea patului şi îşi trecu degetele prin părul meu încâlcit şi unsuros.

— Evie, scumpo, toată lumea are ocazia să-şi ia rămas-bun la o înmormântare. Pentru a-i celebra viaţa lui Junie.

— N-a avut parte de nicio viaţă, i-am spus. A trăit doisprezece ani. Asta a fost tot. Doisprezece.

Spus cu voce tare, numărul era şi mai cumplit. Douăsprezece veri şi Crăciunuri, douăsprezece călătorii în jurul soarelui. În marea schemă a lucrurilor nu însemna nimic. Nimic.

— Ba a avut o viaţă, spuse Cal. A trăit.

Am ridicat din umeri şi m-am îndepărtat de atingerea lui, întorcându-mă.

— N-am zis *niciodată*. Am zis că nu acum.

— Ce aşteptţi?

Să ştiu cine a făcut-o. Să-mi iau rămas-bun de la fiica mea ştiind cel puţin că oricine a ucis-o nu umbla în continuare prin jur, gândindu-se că a scăpat.

— Nu sunt sigură. Dar când o să fie timpul, o să-ţi spun.

PATRU

În dimineaţa următoare, am aşteptat până când a plecat Cal, apoi m-am desfăşurat din coconul meu. Picioarele îmi erau slăbite din cauză că stătusem zile întregi în pat. Puţeam a transpiraţie şi eram învineţită sub ochi, deşi timp de trei zile nu făcusem nimic altceva decât să dorm. Nu voiam să mă mişc, dar suferinţa nu era un lux în care îmi permiteam să mă bălăcesc pentru totdeauna. Am făcut un duş cu apă fierbinte până când pielea mea a căpătat o nuanţă roz ca de homar şi mi-am frecat capul până când a început să mă doară scalpul.

Ziua era luminoasă şi însorită, aşa cum fusese fiecare zi de la terminarea viscolului. De parcă natura încerca să îndrepte totul după ce o dăduse în bară în halul ăsta. Ochii mei suportau cu greu lumina, aşa că mi-am pus o pereche de ochelari de soare. M-am strecurat la volanul maşinii mele, pe care o adusese Thomas cu câteva zile înainte. Am stat nemişcată cu mâinile pe volan, simţindu-mă ca la paisprezece ani când am învăţat să conduc, confuză şi nesigură în privinţa evoluţiei lucrurilor. Mi se părea de neînchipuit că doar cu o săptămână în urmă am condus prin oraş, totul fiind normal, cu Junie lângă mine, căutând un post la radio, cu picioarele proptite sus ca întotdeauna, deşi îi spusesem de o mie de ori să şi le ţină jos. Dacă mă uitam mai bine, puteam vedea încă urma tenisului ei pe bord.

M-am aplecat şi mi-am apăsat fruntea de volan, destul de tare ca să las urme. Destul de tare ca să împing amintirile înapoi la locul lor. Trebuia să mă controlez. Mă duceam într-un loc unde nu erau permise manifestările de slăbiciune.

Chiar dacă rulota mamei era la doar douăzeci şi patru de kilometri, mi-a luat mai mult de patruzeci de minute să fac călătoria. Ultimii opt kilometri i-am parcurs pe un teren care cu greu putea fi numit drum. Era plin de ţărână şi pietricele. Nu apărea pe nicio hartă Google şi nici nu era împodobit cu vreun semn de circulaţie. Puţinele scrisori pe care le primea mama erau ridicate de la o cutie poştală din oraş. Nici măcar nu avea o adresă reală. Crescând, mi-am dat seama că nu ştiam nici o singură persoană care să fi avut una. Locurile erau date în funcţie de repere şi milele parcurse: *Fă prima la dreapta după camioneta ruginită; mergi spre sud cam un kilometru şi jumătate; fă la stânga la bifurcaţia cu pietriş de pe drum; dacă ai trecut de o casă mobilă dublă, ai ajuns prea departe.*

Şopteam blesteme continuu pe măsură ce-mi izbeam maşina pe drumul accidentat. Mă apropiam deja şi simţeam cum mi se strânge tensiunea între omoplaţi, întinzându-şi ghearele până spre gât. Migrena se zbătea în dosul ochilor. În dreapta am văzut rulota lui Carl Swanson, din care o parte era complet putrezită, gaura fiind peticită cu o prelată zdrenţuită şi fâşii de bandă adezivă. În curtea lui se vedea un anunţ nou, o bucată de placaj pe care era scris cu vopsea neagră *Iepuri – doi dolari.* Am simţit în gât gustul slinos de iepure, deşi au trecut ani buni de când am mâncat aşa ceva ultima dată. Pe aici, iepurii nu erau vânduţi ca animale de companie, pentru a fi ţinuţi în braţe şi iubiţi de copilaşi, ci pe post de hrană, carne ieftină şi disponibilă imediat. Erau tocaţi în bucăţi pentru tocană. Picioarele erau fierte pe aragaz, iar carnea aţoasă cenuşie era turnată peste farfurii cu orez lipicios.

Am aruncat o privire în partea stângă, uitându-mă la privelişte, acolo unde terenul forma o vale plină de verdeaţă dată în pârg, presărată cu păduri vechi, printre care se strecura un râu cu reflexii argintii sclipitoare. Am văzut-o de o mie de ori – de la peisajul gol al iernii la cel luxuriant al verii –, dar privelişte a rămânea neschimbată. Era acel tip de frumuseţe fără cusur care lega oamenii de această parte a lumii. Natura părea încă neatinsă şi pură. Se pare că Barren Springs şi-a luat numele chiar de la această vale. Legenda spunea că atunci când primii colonişti au descoperit acest loc, nu au găsit decât un mic pârâu aproape secat şi o grămadă de copaci morţi. Nu creşteau decât buruieni pe solul prea dur şi stâncos. Însă coloniştii erau obosiţi şi rămăseseră fără provizii şi alegeri. Aşa că nu au mai plecat. Şi s-au rugat. L-au implorat pe Dumnezeu să-i binecuvânteze cum credea El de cuviinţă, dar ar fi fost un început frumos dacă le-ar fi dat nişte apă, vânat din belşug şi pământ mai bun. S-au lovit cu pumnii în piept, au plâns şi s-au predat cu totul Domnului. Iar a doua zi s-au trezit înconjuraţi de această abundenţă de verdeaţă. Râurile şi pârâurile curgeau, pădurile erau pline de animale, numai solul era în continuare de rahat. Numai că cerşetorii nu pot emite pretenţii, iar două dorinţe îndeplinite din trei nu e ceva rău. S-au hotărât să numească acest loc Barren Springs pentru a-şi aminti cât de uşor se pot înrăutăţi lucrurile şi cum Dumnezeu îţi răspunde rugăciunilor dacă tu crezi cu adevărat. De atunci, cei mai mulţi din oraş au continuat să se roage lui Dumnezeu şi, din câte îmi dau seama, rezultatele au fost tot mai nasoale. Mama mea a fost dintotdeauna o abonată a teoriei conform căreia coloniştii erau aşa de proşti, încât au confundat o simplă schimbare de anotimp cu intervenţia divină.

Am luat o curbă, încetinind cu respect în faţa gropilor destul de mari, capabile să înghită o roată. Pietricelele izbeau şasiul maşinii, iar un nod îşi începu urcuşul lent până în gât. După încă o curbă pe drumul care în punctul acesta devenea mai degrabă o cărare, apăru rulota maică-mii. Era poziţionată un pic mai departe de drum, înconjurată de ierburi înalte şi mormane de gunoi, cauciucuri vechi şi o maşină ruginită ce se găsea acolo încă de la primele mele amintiri. Obişnuiam să mă ascund în zona pedalelor când lucrurile deveneau prea nasoale în interiorul rulotei. Am

trecut zgâlţâindu-mă peste hârtoapele de pe terenul neregulat şi am parcat în iarbă, lângă o camionetă neagră, cu uşa pasagerului avariată, care nu era a mamei mele. Gândul că maică-mea ar putea avea companie îmi dădu crampe la stomac. Oamenii pe care mama mea îi invita înăuntru nu erau niciodată oameni cu care doreai să te întâlneşti. Însă mama mea stătea singură pe treptele din faţă ale rulotei, cu o cutie de bere într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Se holbă la mine în timp ce ieşeam de la volan şi trase un fum lung de ţigară pe măsură ce mă apropiam.

Maică-mea avea şaisprezece ani când s-a născut Cal, iar la şaptesprezece m-a făcut pe mine. Avea cu un an mai puţin decât am avut eu când am adus-o pe lume pe Junie. După naşterea mea, mama aproape că a murit de la o infecţie gravă. După mine nu a mai putut face copii şi mereu aducea vorba de asta când era beată şi furioasă, de parcă faptul că nu era capabilă să mai nască alţi copii, pe care nu-şi permitea şi nici nu voia să-i crească, era marea tragedie a vieţii ei. Acum avea patruzeci şi şapte de ani, dar arăta de şaizeci. Avea păr spălăcit deşirat, ochi de culoarea cerului vara, braţe subţiri ce încadrau o burtă care atârna ca un marsupiu şi nişte sâni fleşcăiţi. Se zvonea că pe vremuri fusese drăguţă, poate chiar frumoasă. Faţa ei era izvorul nesecat al frumuseţii lui Cal. Bărbaţii gâfâiseră în jurul ei până când îşi dăduseră seama că latura ei sălbatică nu era acel tip de atitudine obraznică pe care o văzuseră în filme. Latura sălbatică a mamei te putea sfâşia în bucăţi. Chiar şi acum, în ciuda pielii tocite şi ciuruite de la prea multe băuturi alcoolice şi droguri, ochii ei rămăseseră ageri. Vigilenţi. Era o femeie pe care o subestimai pe riscul tău.

— Bună, mama, am spus.

Mai trase un fum din ţigară şi-l suflă în direcţia mea.

— Bună şi ţie.

Am aşteptat să-mi spună ceva despre Junie, vreun soi de constatare a ceea ce se întâmplase, şi mi-am dat seama că şi ea aştepta acelaşi lucru de la mine.

— Te-a sunat Cal, am spus.

A sunat mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

— Da, replică. Îmi pare rău, adăugă ea după ce mai trase un fum din ţigară.

Am tras aer în piept şi am privit într-o parte. În partea din spate a rulotei, în peretele lateral, era o crestătură mare neregulată. Maică-mea îndesase în fisură pungi de plastic şi ziare, dar probabil că nu rezolva cu nimic problema frigului de afară. Nu mai intrasem în interiorul rulotei de ani buni, dar încă puteam vizualiza fiecare centimetru dinăuntru. Probabil că, dacă ar fi trebuit, m-aş fi descurcat şi oarbă în interiorul întunecos şi umed, cu covor maro jerpelit pe jos, chiuveta plină cu un morman de farfurii cu urme încrustate de mâncare şi mirosul slab de urină de la ţeava defectă din baie. Şi întotdeauna se găsea câte un bărbat care dispărea în câteva luni. Nu că ne-am fi dorit vreodată să rămână mai mult. Cu toţii lăsau de dorit ca posibili tătici.

— Ce e? vru să afle maică-mea, atrăgându-mi atenţia înapoi la ea. Ce altceva vrei să spun? Nici măcar nu o cunoşteam pe fată. De fiecare dată când te zăream prin oraş, practic o târâi pe celălalt trotuar să staţi departe de mine. Nici pe aici nu ai adus-o vreodată. În ochi îi sclipi ceva, o emoţie ce nu prea se potrivea cu vorbele ei, dar s-a uitat în altă parte înainte să-mi dau seama despre ce era vorba.

— La ce s-o aduc aici? am întrebat-o, arătând cu braţul împrejurimile. Poţi să fii sigură că nu aveam de ce.

Maică-mea ţâţâi în bărbie, îşi luă doza de bere şi ridică din umeri când m-a văzut că-mi clatin capul.

— Treaba ta, spuse.

— A cui e camioneta asta? am întrebat-o. Iubitul lunii? Am aruncat o privire barei de protecţie pe care era lipit un abţibild cu *Fă America Albă Din Nou,* lângă altul pe care scria *Cealaltă Jucărie a Mea Are Ţâţe.* Se pare că ţi-ai ales un adevărat învingător.

Mama îşi miji ochii şi se aplecă în faţă şi mă împunse tare în coapsă cu degetul ei osos.

— Mai bine ai grijă ce spui, zise ea. Nu eşti chiar atât de mare încât să nu-ţi tăbăcesc fundul.

Am simţit cum se strecoară frica în mine, dar şi ostilitatea, ca şi cum controlul fusese preluat de un soi de memorie musculară, transportându-mă înapoi în copilărie, unde îmi petrecusem jumătate din timp încercând să mă feresc de pumnii ei, iar cealaltă jumătate provocând-o să mă lovească din nou. Eram de cinci minute în prezenţa ei şi deja mă simţeam mai murdară şi mai dură decât atunci când am condus până aici. Undeva, la o distanţă apropiată, se auzi lătratul crud şi urât al unui câine. Suna de parcă înghiţea cuie. Chiar şi fără să-l văd, puteam să-mi imaginez că era un pitbull pişcat de purici şi pe jumătate înfometat, înlănţuit într-o curte noroioasă. Aşa stătea treaba cu partea asta de lume: nu trebuia să vezi cu adevărat ceva ca să ştii exact cum avea să decurgă totul.

— Oricum, pentru ce ai venit aici? mă întrebă maică-mea. Vrei măcar să iei loc? Se mută mai încolo pe placajul şubred de pe scară. Asta era versiunea ei de ofertă a păcii. Am ezitat şi apoi m-am aşezat lângă ea. Mirosea a ţigări vechi şi păr murdar.

— Mă întrebam pe unde îşi mai pierde timpul Jimmy Ray zilele astea, am spus cu ochii aţintiţi la unghiile mele neîngrijite şi la pieliţele rupte. Mi-am distrus mâinile lucrând la restaurant. Junie obişnuia să mi le ungă cu o loţiune înainte să mă bag în pat, a cărei mireasmă de lavandă mă adormea.

— De ce întrebi? Maică-mea făcu o pauză şi-şi strivi ţigara pe treapta dintre noi. Înainte să vorbească din nou, îşi aprinse o alta. Crezi că are ceva de-a face cu ce s-a întâmplat?

— Nu chiar, am spus, rugându-mă să fie adevărat. Eu îl băgasem pe Jimmy Ray în vieţile noastre. L-am condus până în pragul uşii noastre. Nu eram sigură cum aveam să mă descurc să-mi trăiesc viaţa în continuare dacă el a fost cel care i-a făcut rău lui Junie. Dar a întrebat şeriful Land de el. M-a pus pe gânduri, asta e tot.

— Şeriful Land, pufni ea. De ce asculţi ce are el de zis? Bărbatul ăla e la fel de inutil ca ţâţele unei călugăriţe.

Am zâmbit auzind-o spunând asta şi mi-am întins mâna ca să trag un fum din ţigara ei. Şi-a dat ochii peste cap, dar mi-a întins-o.

— Ştii unde trăieşte Jimmy Ray, mi-a amintit ea. De ce mă întrebi pe mine?

— Da, dar ştii că nu pot să apar pur şi simplu acolo. În niciun caz dacă vreau să mai am capul pe umeri.

Casa lui Jimmy Ray, chiar mai ascunsă în văgăună decât a mamei mele, aducea mai mult cu o fortăreaţă. Nimeni nu se apropia de ea fără să fi fost invitat. Cel puţin, nimeni care dorea să mai respire. Adevărul era că nu prea îmi mai păsa de respirat. Dar eram singura care mai putea vorbi în numele lui Junie. Nu aveam încredere în nimeni altcineva, nici măcar în Cal, ca să văd situaţia asta dusă până la capăt, să urmez această cale către locul întunecat unde ducea cu siguranţă.

— Mi-o dai înapoi sau îmi aprind alta? mă întrebă maică-mea, privindu-mi în trecere mâna.

— Aprinde-ţi alta, i-am spus, ţinând ţigara pe jumătate fumată la distanţă de ea. Nu mai fumasem o ţigară de vreo doisprezece ani şi simţeam efectul nicotinei precipitându-se prin mine şi zăpăcindu-mă de cap.

Dădu din cap şi-şi aprinse o ţigară nouă.

— Jimmy Ray poate fi oriunde. Dar am auzit că petrece o grămadă de timp la barul ăla de striptease de pe Autostrada 50. Îl ştii?

— Da, am spus, îl ştiu. Un local murdar şi întunecat şi plin de femei disperate. Exact tipul de loc şi de femei care îi plăceau lui Jimmy Ray. Am încercat să scot un cerculeţ de fum, dar nu mi-a ieşit decât un nor amorf.

— Cum era fata ta? mă întrebă maică-mea cu privirea fixată pe pădurile răsărite în jurul rulotei, ca şi cum copacii erau dornici să recâştige terenul pierdut.

Cuvintele ei mă străpunseră, dar de data asta nu cred că încerca să fie crudă. Am azvârlit ţigara şi am privit-o arzând pe pietrişul murdar de la picioarele noastre. O pasăre ciripi în apropiere, iar o alta îi răspunse la distanţă.

— Era deşteaptă, am spus. Mult mai deşteaptă decât noi toţi ceilalţi.

— Cred că nu e prea greu să fii aşa, spuse maică-mea, atingându-şi cu blândeţe umărul de al meu.

— Era curioasă şi o interesau toate lucrurile. Iubea animalele, putea să se smiorcăie zile întregi după fiecare maidanez pe care nu o lăsam să-l aducă acasă. Toţi copiii o plăceau, dar era mofturoasă în privinţa alegerii prietenilor. Subiectul ei preferat era ştiinţa. Voia să ştie cum funcţionează lucrurile. Scria poezii. Le păstra într-un carneţel pe care-l purta cu ea. Vorbeam prea repede şi cuvintele-mi ieşeau din gură ca apa dintr-o chiuvetă stricată. Avea părul mai frumos ca al meu, era mai gros. Avea aceiaşi pistrui pe nas. Mi-am trecut degetele peste faţă şi am fost surprinsă că mi s-au umezit.

— Pare să fi fost o fată specială, spuse maică-mea. Ai crescut-o cum ai crezut că e mai bine.

— Am încercat, am spus, sufocându-mă. Am încercat din greu să mă descurc mai bine decât ai făcut-o tu. Îi citeam în fiecare noapte când era mică. N-am lovit-o şi nici n-am ignorat-o vreodată. A avut întotdeauna destul de mâncare, chiar dacă eu mă culcam flămândă. I-am spus în fiecare zi că o iubesc. Dar nu a fost destul, am adăugat, scoţând un vaiet din mine. Cal şi cu mine suntem aici, am crescut şi suntem în viaţă, iar fiica mea e moartă. După toate astea, tot tu te-ai descurcat mai bine decât am făcut-o eu, am mai spus, întorcându-mă şi privind-o. Hai, dă-i drumul, bănuiesc că tot tu o să râzi la urmă!

Îşi clătină capul. Avea ochi blânzi, într-un fel pe care de-abia îl recunoşteam.

— N-o să râd.

Iar lucrul ăsta a fost cel care m-a deblocat – nu faptul că fiica mea zăcea înjunghiată pe o targă, nici vocea lui Cal lângă patul meu, ci o manifestare a bunătăţii din partea mamei mele. Am fost cuprinsă de ruşine. Uram faptul că aveam nevoie de alinarea ei ca să pot plânge. S-a întins şi m-a tras spre ea. M-am prăbuşit în poala ei şi mi-am îngropat faţa în blugii ei murdari. Mi-a mângâiat părul în timp ce plângeam. Vocea ei înăbuşită murmura fragmente de cântece din copilărie.

Se pricepuse întotdeauna să facă asta, să aştepte până când cedai în faţa ei, după care te atingea blând cu mâna. Mi-a amintit de puţinele dăţi când mi-a citit în copilărie, lipindu-se cu trupul ei de mine pe canapea şi dând voci diferite personajelor din cartea cu poze de mâna a doua pe care am primit-o de Crăciun. Odată, chiar mi-a făcut o cană de ciocolată fierbinte din care sorbeam în timp ce citea. Manifestările ei rare de afecţiune erau o ofertă căreia nu-i puteam rezista, chiar dacă instinctul îmi spunea să n-o fac, deoarece blândeţea ei avea viaţă scurtă. Apărea întotdeauna parcă de nicăieri, astfel încât nu puteai să o prevezi şi nici să contezi pe ea. Iar asta făcea să fie cu atât

mai rău tot restul orelor, săptămânilor şi anilor. Pentru că ştiai că era capabilă de ceva mai mult, de ceva diferit. Tot timpul erai lăsată să speri, aşteptând să-i apară această latură rar zărită. Niciodată n-am fost cu adevărat în stare să renunţ.

Când în cele din urmă m-am îndreptat, cu faţa umflată şi mânjită de lacrimi, maică-mea se uită la mine. Îşi puse jos berea, aruncă ţigara într-o parte şi îmi ţinu faţa între mâinile ei slabe.

— Ai fost o mamă bună, spuse ea şi se holbă la mine până când am încuviinţat slab. Apoi, mă strânse cu degetele atât de tare, până când mi-am dorit să mă smulg de lângă ea. Marginile unghiilor ei ascuţite îmi pătrundeau în piele. Dar s-a terminat cu perioada în care ai fost un om bun, adăugă. S-a terminat cu perioada de bocete şi de autocompătimire. Înţelegi? De data aceasta nu mi-a mai permis să o aprob, nelăsându-mă nici să mă mişc şi nici să privesc în altă parte. Respiraţia ei care duhnea a fum de ţigară îmi izbea faţa, iar ochii ei mă sfredeleau ca nişte ţurţuri. Eşti făcută dintr-un material mai puternic. Să-l găseşti, Eve. Oricine ar fi cel care a făcut asta. Găseşte-l şi fă-l să plătească.

CINCI

Dacă scoţi ochi pentru ochi vom rămâne cu toţii chiori nu a fost niciodată unul dintre mottourile maică-mii. Versiunea ei de dreptate era mai puţin iertătoare şi mai apropiată învăţăturilor din Vechiul Testament. Ochi pentru ochi. Sau poate o viaţă pentru un ochi. Oamenii ştiau că nu e bine să se pună cu maică-mea. Asta dacă nu-şi doreau să aibă parte de ceva mai rău decât primiseră deja. Se ştia că era în stare să bată bărbaţi de două ori cât ea de să le sune apa în cap. Nu avea scrupule să se lupte murdar sau să sară la beregată. Odată, a smuls un smoc de păr din capul unei femei care ne făcuse *sărăntoace.* Sfatul ei nu era o surpriză pentru mine. De fapt, pentru asta venisem cu adevărat. Informaţia despre Jimmy Ray era doar un gând secundar. Ceea ce îmi doream cu adevărat era o a doua opinie care să sune ca un ecou al vocii din capul meu. Permisiunea de a-mi urma cele mai rele porniri.

Când am ajuns la apartament, Cal mă aştepta pe trepte, aruncându-şi cheile în aer şi prinzându-le în mână.

— Unde ai fost? ceru să afle.

— Am făcut o plimbare cu maşina, am spus. Aveam nevoie să ies.

— Unde ai fost? mă întrebă, ridicându-şi capul spre mine.

Îmi dădeam seama că bănuia unde, dar nu voiam să-i spun. Relaţia lui Cal cu mama noastră era la fel de chinuitoare ca a mea, însă într-un fel diferit. El a fost întotdeauna favoritul ei, steaua ei strălucitoare, chiar şi când îşi bătea joc de el sau îl făcea să se simtă neînsemnat. Din punctul lui de vedere, o iubea într-un fel cum eu eram incapabilă să o fac. Un fel care implica în realitate faptul că era o prezenţă obişnuită în viaţa ei. Dar şi el îi cunoştea felul de a fi şi nu era orb faţă de numeroasele şi variatele ei defecte. Nu mă voia în preajma ei chiar acum, în niciun caz când eram vulnerabilă la marca ei de otravă. Dar dacă nu recunoşteam unde fusesem, ştiam că nici mama n-o să-i spună. Îi plăceau secretele ei. Avantajul era întotdeauna mai folositor decât cinstea. Încă una dintre lecţiile ei de care, dacă aş ţine cont, aş fi înţeleaptă.

— Nicăieri, am ridicat din umeri. Doar am condus.

— Am încercat să te sun. De vreo zece ori.

— Scuze, mi-am închis telefonul, am spus, ridicând în aer obiectul închis la culoare, ca dovadă.

Îmi dădeam seama că voia să mă preseze, dar, spre meritul lui, nu a făcut-o. Probabil că îi era teamă să nu împingă situaţia la limită.

— M-am îngrijorat, spuse într-un târziu. Trebuie să te grăbeşti şi să te schimbi dacă nu vrem să întârziem.

M-am holbat la el şi apoi m-am uitat la blugii mei uzaţi şi la tricoul gri.

— De ce trebuie să mă schimb? Unde mergem?

Se apropie cu un pas de mine şi faţa i se îmblânzi.

— La înmormântarea lui Izzy, îţi aminteşti? Începe în mai puţin de o oră.

— La naiba, am spus. Dă-mi zece minute.

Nu aveam nicio rochie neagră, de fapt nu aveam nicio rochie, dacă tot veni vorba. Mi-am tras o pereche de pantaloni lucioşi şi ieftini şi mi-am schimbat tricoul cu o bluză albă cu nasturi şi cu pete gălbui de deodorant la subraţ. Mi-am prins părul într-o coadă. În oglindă, arătam slabă şi extenuată, iar pistruii ieşeau în evidenţă pe pielea palidă. Partea cea mai înspăimântătoare era cât de uşor mă recunoşteam. De parcă femeia care se uitase în această oglindă în ultimii doisprezece ani fusese o impostoare, iar această versiune distrusă, cu ochi morţi, eram eu cu adevărat, acea Eve menită dintotdeauna să reapară.

— Oamenii vor pune întrebări despre înmormântarea lui Junie, spuse Cal din sufragerie, în timp ce mă încălţam cu o pereche de pantofi negri tociţi. Nu înţeleg de ce nu vrei să organizezi una. Ei cred că e ciudat.

— Nu-mi pasă ce cred oamenii, am spus.

Atât de mult timp îmi păsase doar de asta, cântărind cum ar fi putut să se reflecte asupra lui Junie fiecare acţiune, fiecare cuvânt şi fiecare gând. Simţeam un soi de uşurare că nu trebuia să mă mai îngrijorez în privinţa asta. Nimic din ce am făcut sau nu am făcut nu o mai putea răni de acum.

Parcarea bisericii era deja plină când am ajuns. Cal s-a oferit să mă lase în faţă, dar am refuzat. Câteva grupuri mici se îngrămădeau de-a lungul trotuarului. Nu voiam să stau singură printre ele, să trebuiască să încuviinţez şi să accept condoleanţe şi îmbrăţişări. Îmi doream să fiu băgată înăuntru pe furiş, ca o criminală, înainte să mă observe cineva. Cal a stat cu mine în maşina parcată în josul străzii, până când toţi ceilalţi s-au strecurat înăuntru. Ne-am furişat şi noi în interior, chiar când închideau uşile pentru slujbă.

Nu-mi aminteam când am fost ultima dată într-o biserică. Maică-mea avea aceeaşi opinie despre religie cum avea şi despre lege – nimic bun nu venea din partea niciuneia şi ambele foloseau frica pentru a convinge proştii să le urmeze regulile. Dacă ar fi simţit nevoia de a ne apropia de Dumnezeu, această capelă metodistă anostă ar fi fost ultima ei alegere. În schimb, ne-ar fi dus la una dintre „bisericile” împrăştiate prin văgăună, acel tip de clădire cu podele murdare şi enoriaşi care vorbeau în limbi ca muşcaţi de şarpe. Ceva cu un pic de pasiune. Ceva serios.

Înainte să apuce Cal să mă tragă în faţă, m-am strecurat într-una din stranele din spate. Mi-am ţinut capul plecat în cartea de imnuri deschisă în poală. Îmi era teamă să-mi ridic privirea şi să-i văd pe toţi acei oameni care umpluseră biserica. Îmi era frică de propria mea reacţie. Deoarece, într-un oraş de această mărime, era obligatoriu ca persoana care le ucisese pe Junie şi Izzy să fie prezentă printre noi, rugându-se şi cântând şi plângând, ca şi cum nu mânuise chiar ea cuţitul. Mi-am ridicat capul încetişor şi am cercetat rândurile pline cu persoane îndoliate. Jack Pearson de la magazinul de anvelope, care întotdeauna urmărea cu privirea fetiţele, un pic cam prea de aproape. Sally Nickels, care mă ura încă din clasa a zecea, când m-am culcat cu iubitul ei. Dave Colson, a cărui dragoste pentru băutură l-a făcut un om rău şi imprevizibil. Putea să fie oricare dintre ei. Putea să nu fie niciunul dintre ei.

— Hei, respiră, murmură Cal. Se întinse şi mă frecă pe spate cu mâna, pe care i-o simţeam caldă şi dură prin cămaşă.

Mi-am lăsat ochii înapoi în jos şi am fixat cartea de imnuri până când mi s-a înceţoşat privirea. Când mi-am ridicat din nou capul, Zach şi Jenny se apropiau de sicriul fiicei lor. Părea că întreaga biserică îşi ţinea răsuflarea şi singurul sunet ce se auzea era plânsul răguşit al lui Jenny. O parte răutăcioasă şi plină de ură din mine se întreba dacă s-a oprit măcar vreodată din suspine. Îşi aplecă umerii şi-şi puse o mână pe sicriul închis (mulţumesc Domnului) al lui Izzy, iar Zach se întinse în faţă, oferindu-i sprijin. Îi şopti ceva la ureche şi începu să o ghideze cu blândeţe la loc. Cu toţii au evitat să se uite. Mureau să privească, dar nu voiau să fie prinşi holbându-se. În schimb, eu am făcut-o, iar Zach mi-a surprins privirea. Avea figura încordată de durere. Am simţit un mic impuls de furie. Pe mine cine avea să mă susţină? Cine avea să mă cuprindă în braţe? Cal nu putea să o facă pentru totdeauna. Ar fi însemnat să cer prea mult de la el. *Dar cine altcineva ar mai fi fost?* m-am mai întrebat şi am privit în altă parte.

Când s-a terminat şi s-au făcut auzite ultima rugăciune şi ultimul imn, am vrut să evadez la fel cum am sosit, pe furiş. Numai că primii cărora li se permitea să iasă erau Zach şi Jenny, care s-au aliniat lângă uşa de la intrare. Trebuia să trecem printr-o provocare înainte să fim liberi. N-aveam nicio idee ce să le spun. *Îmi pare rău pentru pierderea voastră* suna greşit, ţinând cont că şi eu suferisem fix aceeaşi nenorocire. Şi nu aveam nici cuvinte de consolare de oferit, nu aveam nicio convingere reală că pierderea noastră nu se va mai simţi cândva ca o rană deschisă sau că fiicelor noastre le era mai bine. Morţii nu mai existau, iar lumea putea fi un loc urâcios, infect. Şi, cumva, fiicele noastre se încurcaseră în urâţenia ei. Ăsta era singurul adevăr pe care-l cunoşteam. Cel puţin, eram destul de deşteaptă să ştiu că, dacă aş fi spus-o cu voce tare, nu ar fi folosit nimănui.

Zach şi Jenny stăteau împreună în hol, poziţionaţi sub o pancartă cu baloane argintii pe care stătea scris IZZY şi care erau prinse toate de podea cu panglici de un roz aprins. M-am întrebat dacă persoana care se ocupase de ele era aceeaşi care mi-a lăsat prăjituri. Un gest grijuliu, care, odată dus la îndeplinire, devenise macabru şi sinistru.

Încă mă îngrijora ce aveam să zic, când m-a salvat Jenny, cu manierele ei sociale mult mai cizelate decât ale mele. S-a dovedit că nu era necesar să spun vreun cuvânt. M-a cuprins în braţele ei subţiri, de îndată ce m-am apropiat.

— A fost o slujbă foarte frumoasă, am reuşit să zic.

— Mulţumesc. Buzele lui Jenny fremătară în timp ce încerca să zâmbească.

Zach îşi lăsă mâna pe spatele meu, iar eu am bătut în retragere. Mă simţeam înconjurată şi îngropată sub durerea şi intenţiile lor bune într-un moment în care eu însămi mă luptam să stau pe linia de plutire.

— Putem să facem ceva pentru tine? întrebă el.

Am dat din cap că nu, fără să mă uit la vreunul dintre ei. Aerul din hol era prea cald. Caloriferul încălzea, chiar dacă temperatura de afară era moderată, ca de primăvară. Am simţit o mărgică de transpiraţie rostogolindu-mi-se pe spate. Am înghiţit nodul ce mi se formase în gât.

— Nu, sunt în regulă. Făceţi-vă griji pentru voi. Cuvintele au sunat aspru, mai degrabă acuzatoare decât împăciuitoare.

— Haide, spuse Cal, apucându-mă de mână. Să ieşim să luăm nişte aer.

Am împins uşile duble grele, lăsându-le să se închidă în urmă şi acoperind toate urările de rămas-bun transmise grabnic de Cal. Am înghiţit aerul proaspăt. Începutul serii picta cerul în rozaliu. Pentru Junie, acesta a fost întotdeauna momentul ei preferat al zilei, când lumina devenea neclară, iar norii străluceau.

Mi-a luat zece minute să-l conving pe Cal, când m-a lăsat acasă, că voiam să fiu singură.

— Probabil că te-ai săturat de canapeaua mea, am ţinut să subliniez. E al naibii de zgrunţuroasă.

Nu m-a contrazis, dar tot a deschis uşa maşinii.

— Vorbesc serios, Cal, i-am spus, o să fiu în regulă. Am nevoie doar să fiu un timp singură.

S-a întors şi m-a privit, iar eu m-am uitat fix în ochii lui.

— Să nu faci nimic stupid, bine? spuse el.

Am încuviinţat. Ştiu că se referea la un borcan de pastile sau la o lamă de ras. Ori la capul meu în cuptor. Ceea ce plănuiam putea să fie chiar şi mai prostesc de atât. Numai că nu eram la fel cum era Cal; eu minţeam tot timpul. Făcusem din asta o ştiinţă.

— Nimic stupid, am căzut de acord.

ŞASE

Barul de striptease de care vorbise maică-mea, acela în care îşi petrecea Jimmy Ray timpul în ultima vreme, se afla cam la şaisprezece kilometri de mers pe drum, fiind situat la câţiva metri în afara autostrăzii. Era ornat cu un indicator uriaş pe care stătea scris ISTRACŢIE PENTRU A ULŢI. Nu ştiam dacă D-urile căzuseră pradă unui hoţ care tânjea după litera asta sau nu fuseseră niciodată expuse. Oricum, indicatorul arăta la fel de când îmi aminteam eu de el. Şi dacă cineva era derutat de absenţa literelor, siluetele femeilor goale pictate pe ferestrele acoperite cu scânduri dădeau de gol ce anume se petrecea înăuntru.

Nu aveam nicio îndoială că aceea era noua tavernă preferată a lui Jimmy Ray. Informaţiile date de maică-mea erau întotdeauna valabile. Dar nu credeam că Jimmy Ray îşi petrecea timpul aici uitându-se la sâni. Avea charisma aceea specială a fiecărui bărbat rău. Ca să-şi facă de cap, nu avea nevoie să îndese bancnote în bikini vreunei eşuate dependente de metamfetamine. Avea femei care stăteau la coadă ca să facă asta gratuit. Ceea ce însemna că indiferent ce făcea aici erau chestiuni de afaceri. Dacă trebuia să-mi dau cu părerea, spăla bani sau angaja cărăuşi de droguri. Iar afacerile îl făceau întotdeauna pe Jimmy Ray să fie mai precaut decât de obicei. De asemenea, îl făceau şi mai rău.

Aş minţi să spun că nu eram nervoasă, poate chiar speriată. Ştiam de ce era capabil Jimmy Ray când se simţea încolţit. Încheietura mâinii încă mă durea în zilele ploioase şi, de fiecare dată când mă gândeam la el, simţeam impulsul fricii la baza şirei spinării. Chiar dacă nu era nicăieri în raza mea vizuală, picioarele mele tot voiau să o ia la fugă. Dar frica nu o să mă oprească. Nu acum. Care era lucrul cel mai rău pe care mi-l putea face? Să mă ucidă? Nici măcar nu mă mai deranja gândul ăsta atât de mult.

O singură dată am fost înlăuntrul barului de striptease înainte, pe vremea când Junie era un bebeluş, iar eu eram disperată să fac rost de nişte bani în plus. Cam la cinci minute după începerea interviului în care eram informată că era în ordine să le-o sug clienţilor sau să-i masturbez, deşi nu-mi era permis să mi-o trag cu ei – nu mi se ceruse încă să-mi dau jos tricoul ca să se holbeze proprietarul la sânii mei plini de lapte –, Cal a intrat pe uşa din faţă şi m-a târât afară. Am ţipat la el că de ce se băga, că mă trata ca pe un copil, dar în interiorul meu răsuflam uşurată. Dacă aş fi ajuns să stau pe scena aceea lipicioasă de bere noapte după noapte, lăsând bărbaţi cu ochi sticloşi să tragă cu privirea la sfârcurile mele când m-aş fi aplecat să le iau banii, chestia asta ar fi hrănit-o pe Junie pe termen scurt, dar pe termen lung ar fi ucis ceva în interiorul meu, ceva de care aveam nevoie ca să fiu o altfel de mamă decât a fost a mea.

Am mişcat oglinda retrovizoare şi m-am privit în lumina slabă din parcare. Mi-am desfăcut coada şi mi-am trecut degetele prin păr, mi-am ciupit obrajii ca să obţin un pic de culoare şi mi-am dat cu nişte strugurel simplu pe buze. Jimmy Ray, în ciuda bravurii şi a rahaturilor lui, era un tip destul de simplu. Îi plăcea ca femeile lui să fie maleabile şi drăguţe. Prima variantă n-aveam cum să i-o ofer, dar puteam să joc la cacealma rolul celei de-a doua.

Când am trecut de uşa solidă, primul lucru care m-a lovit a fost mirosul. Transpiraţie şi bere vărsată. Ceva umed şi ca de mosc care te trimitea imediat cu gândul la sex. Şi nu la natura bună a actului sexual, ci mai degrabă la cea murdară şi lipsită de speranţă. Mai depravată şi la limită. M-am oprit în pragul uşii şi am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Lumini stroboscopice ieftine clipeau la marginile scenei lungi şi înguste, ce se întindea până în mijlocul barului şi pe care erau ridicaţi stâlpi la distanţă unul de altul. Vreo două femei cu sânii dezgoliţi şi privirile pierdute undeva în depărtare alunecau de-a lungul stâlpilor. Muzica îmi bubuia în cap. Volumul era mult prea ridicat pentru acel spaţiu relativ mic şi pentru puţinii oameni prezenţi. Câţiva bărbaţi stăteau aplecaţi pe scaunele de bar trase lângă scenă, cu privirile vlăguite aţintite la femeile de deasupra lor. La o masă din colţ stăteau nişte bărbaţi, dintre care unul primea o muie apatică de la o stripperiţă de vârsta a doua, care purta doar nişte pantofi cu tocuri înalte şi un bikini argintiu. Prietenii lui se uitau, prea plictisiţi ca să facă mai mult decât să se holbeze şi prea excitaţi ca să se uite în altă parte.

În partea cealaltă a camerei, un barman lenevea în spatele barului şi vorbea cu doi bărbaţi ocupaţi cu berile lor. Nu părea să-mi fi observat nimeni sosirea, ceea ce însemna că, probabil, Jimmy Ray nu era aici. Toată lumea stătea cu ochii în patru când era el prin preajmă. Eram singura femeie din local, în afara celor care lucrau, dar asta nu mă îngrijora. Eram obişnuită cu locuri din astea, deşi nu au mai făcut parte din viaţa mea de ani buni. În loc de orice altceva, copilăria mea mă învăţase cum să mă descurc prin catacombele sordide ale lumii.

— Hei, Sam, am spus, ocupând scaunul gol de lângă bărbatul din capăt.

S-a întors şi m-a privit. Pe faţă îi apăru un zâmbet reţinut. Dintre toţi cei care atârnau pe lângă Jimmy Ray, el era cel mai uman, cu barba lui neîngrijită şi burta mică. A avut cel puţin decenţa să arate că-i pare rău după ce Jimmy Ray m-a atacat, ceea ce e mai mult decât aş putea spune despre ceilalţi, inclusiv Jimmy Ray.

— Ei, ia uite pe cine a adus moşu. Isuse, Eve. Ce mai faci? Şi-a adus aminte în ultima clipă şi toată faţa i s-a schimbat. Doamne, iartă-mă, spuse el. Am… am uitat pentru o secundă. De fiica ta.

De-abia ieri am aflat.

— Junie, am spus.

— Da, da, spuse Sam, pocnindu-şi degetele. Aşa e. Junie. Clar îmi pare rău, adăugă, privind în jos spre berea lui.

— Mulţam, am spus, privind cum se înroşeşte pe gât, chestie vizibilă chiar şi în semiîntuneric.

— Ce să-ţi dau? întrebă barmanul. Se holba la mine cu o faţă serioasă.

— Nimic, i-am zis.

— Nu te apuca să ocupi un scaun la barul meu decât dacă o să comanzi ceva, spuse clătinându-şi capul.

Îmi aduceam vag aminte de el, din perioada când eram cu Jimmy Ray. Mark, Mike, sau aşa ceva, un nume care începea cu M. Pe atunci, îşi purta părul brunet tuns scurt. Acum, îl avea lung şi-l ţinea într-o coadă la ceafă. Un cercel de aur îi sclipea în ureche. Mi-am imaginat că un anumit tip de femeie, care ar fi aruncat o privire rapidă în loc să fie atentă la detalii, l-ar fi considerat atractiv. Deoarece era tipul de individ arătos care n-ar fi trecut de o inspecţie atentă – ţepii închişi la culoare nu reuşeau să mascheze bărbia slabă, ochii mici erau prea apropiaţi, iar buzele subţiri şi strâmbe distrugeau ideea de zâmbet. Întotdeauna fusese un ticălos şi, aparent, nu s-a schimbat cu trecerea anilor. Era genul acela de individ care obţinea puţină putere, pe care şi-o umfla cu pompa, transformând-o în ceva de care se folosea pentru a se impune asupra celor din jur.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat zgâindu-mă la el. E o coadă afară pe care cumva n-am zărit-o?

Sam îşi puse mâna pe genunchiul meu şi strânse cu blândeţe.

— Dă-i o bere, spuse el. După ce barmanul s-a întors cu spatele, Sam şi-a dat ochii peste cap. Matt îşi ia în serios jobul.

— E localul lui?

— Nu, dădu Sam din cap, Jimmy Ray e proprietarul.

Inima îmi bubuia în piept şi am luat o înghiţitură din berea pe care mi-a pus-o Matt în faţă. Spuma berii mă gâdilă şi aproape că am tuşit simţindu-i amărăciunea. Nu mai băusem de când s-a născut Junie, nici măcar o singură înghiţitură. Lista mea de reguli nescrise o interzicea. S-a dovedit că de-a lungul anilor mi-am pierdut plăcerea de a bea, aşa că am împins sticla la o parte.

— Ce faci aici? mă întrebă Sam. Pare o alegere ciudată, ştii… ţinând cont de toate.

— Aveam nevoie să vorbesc cu Jimmy Ray despre ceva, am spus ridicând din umeri. Am auzit că aici ar fi un loc bun ca să dau de el.

— Poate că nu eşti persoana lui preferată acum, spuse Sam privindu-mă pieziş.

— De ce? l-am întrebat uimită. Nu puteam să-mi imaginez de ce aş mai fi fost încă în vizorul lui Jimmy Ray. În anii de după despărţirea noastră, am luat distanţă unul faţă de celălalt. Cea mai apropiată recunoaştere a existenţei mele se concretiza atunci când, ocazional, îmi făcea batjocoritor cu ochiul de vizavi de parcarea magazinului alimentar.

Sam deschise gura ca să-mi răspundă, dar tocmai atunci una dintre stripperiţe se strecură în spatele lui şi îşi azvârli braţul slăbănog în jurul gâtului lui.

— Hei, iubitule, spuse ea, îmi iei ceva de băut? Se lipi cu trupul de spatele lui Sam, iar el se înroşi din nou. Poate că de aceea purta barbă, ca o încercare de a-şi ascunde tendinţa de a se înroşi, o reacţie care, probabil, atrăsese o grămadă de miştouri din partea găştii lui Jimmy Ray.

— Am ceva treabă acum, spuse descotorosindu-se de ea.

Tipa făcu botic, deşi depăşise cu vreo două decenii vârsta când să faci botic era cât de cât acceptabil.

— Aaaa… hai, măi, spuse ea. O singură băutură. Mă privi şi-mi zâmbi cu ochi goi. N-am fost în stare să-i zâmbesc înapoi. Privirea mi-a căzut pe cercul de răni din jurul cotului, pe urmele acoperite cu crustă de pe pielea ei.

— Hei, Maggie, spuse Matt, ciocănind de două ori în tejghea cu încheieturile degetelor şi atrăgându-i atenţia. Nu e nimeni interesat să-ţi ia ceva de băut. Făcu o pauză, rânji şi adăugă: Sau să-ţi sondeze aia a ta bătrână şi uscată.

— Ei, hai de-acum, spuse Sam, pe un ton moale însă, de parcă ar fi ştiut că era mai bine să nu-l contrazică pe Matt. Învăţase lecţia asta pe pielea lui.

Maggie îşi încleştă fălcile şi îşi îndreptă spatele. Mâinile îi tremurau însă aşa, puse-n şolduri.

— Nu poţi să vorbeşti aşa cu mine, spuse. O să-i zic lui Jimmy Ray. Asta e agresiune sexuală. Nu mai poţi să faci asta.

— Oh, la naiba, râse Matt, prefăcându-se că-şi şterge lacrimile de bucurie din ochi. Vorbeşti serios? O s-o iei la goană şi o să-ţi tatuezi *Me Too* pe ţâţele alea fleşcăite? Fir-ai al naibii, Maggie, mă faci să râd. Du-te-n pula mea de aici, mai spuse azvârlind cu o cârpă după ea.

Maggie îmi aruncă o privire şi între noi avu loc un schimb de ceva atemporal şi epuizant. Poate că lumea se schimbă în unele locuri, dar nu şi aici. Aici încă aveai parte de vechiul carusel de droguri şi sărăcie şi femei zdrobite şi scuipate de bărbaţi. Femeile din alte părţi puteau să se îmbrace cu rochii negre de seară şi să ţină discursuri despre egalitate şi despre faptul că nu trebuie să renunţăm, însă aici, în tranşee, ne purtam singure războiul şi pierdeam bătălii în fiecare zi.

Am privit-o pe Maggie dispărând. Şchiopăta un pic în pantofii ei cu tocuri cui. Dacă n-ar fi fost Cal, soarta ei ar fi putut fi a mea. Am simţit o nevoie bruscă de a-mi îmbrăţişa fratele şi de a-i

mulţumi pentru că s-a ţinut după mine ca o umbră, chestie care de obicei mă înnebunea.

— Ce puii mei cauţi aici? spuse o voce din spatele meu.

Am auzit furia din cuvinte, dar şi curiozitatea, poate chiar amuzamentul din ton. Am simţit un fior urcând pe şira spinării. Jimmy Ray.

M-am întors pe scaun şi m-am trezit faţă în faţă cu cea mai mare greşeală a mea. O mulţime de oameni ar fi arătat-o cu degetul pe Junie, crezând că ei îi revenea această onoare. Să rămâi însărcinată în vara dinaintea ultimului an de liceu nu era chiar dovada unei gândiri geniale. Doar că n-am considerat-o niciodată pe Junie o greşeală, nici măcar când n-aveam nicio idee cum aveam să mi-o permit sau de unde aveam să fac rost de următoarea masă. Deoarece, să recunoaştem, viitorul meu nu era exact placat cu aur înainte să înceapă ea să-mi crească în burtă. Aşa că faptul că am avut-o n-a schimbat multe, doar că aveam o gură în plus de hrănit. Nu era ca şi cum renunţam la o bursă pentru colegiu sau la călătorii în ţări îndepărtate dacă aveam o fiică la optsprezece ani. Nu m-am gândit niciodată prea mult la ce urma după liceu. Mi-am petrecut mare parte din timp şi energie doar ca să încerc să supravieţuiesc perioadei copilăriei. Iar adevărul era că Junie m-a salvat de la alunecarea inevitabilă în tipul de viaţă al mamei mele. Nu mi-a păsat destul de mine ca să încerc şi să fiu diferită. Însă din momentul când s-a născut, mi-a păsat de Junie. Am iubit-o destul ca să frânez brusc şi să mă întorc cu o sută optzeci de grade.

Am fost aproape perfectă. N-am băut, nu m-am drogat, n-am fumat, n-am furat şi nici nu m-am luat la bătaie. N-am fost arestată. Nu au existat bărbaţi în viaţa mea. Sau, mai degrabă, aproape că nu a existat niciunul. Dar atunci când am dat-o în bară, o singură dată doar, am făcut-o la greu. Jimmy Ray nu a făcut niciodată parte din planurile mele. Mi-ar plăcea să spun că m-a fermecat sau că eram singură, dar nu ar fi adevărul. Jimmy Ray nu a fost niciodată cine ştie ce fermecător. Dacă n-ar fi fost Cal, m-aş fi putut considera o singuratică toată viaţa mea. Singurătatea era mai mult o stare permanentă decât ceva din care m-am gândit să evadez. Probabil că ar fi mult mai corect să spun că Jimmy Ray era ca o mâncărime pe care trebuia să o scarpin. De când am aflat că sunt însărcinată cu Junie, am umblat pe calea cea dreaptă aproape trei ani, iar propriile mele restricţii începeau să mă irite.

Să fiu o mamă bună nu a fost un proces atât de uşor pe cât încerc să fac să pară. Au fost numeroase zile când Junie era mică şi plângea toată noaptea din cauza colicilor, aşa cum fac bebeluşii, sau când era ţânc şi se smiorcăia din cauza unei jucării pe care nu-mi permiteam să i-o cumpăr şi trebuia să mă încui în baie şi să ţip într-un prosop. Îmi strângeam pumnii până ce mi se albeau articulaţiile şi număram până la o sută doar ca să nu o pălmuiesc. Acei ani timpurii, când posibilitatea de a aluneca în tiparul de a fi al mamei mele a părut periculos de aproape, au fost cei mai dificili. Un fir de păr ce aştepta să fie smuls. Apoi, într-o zi, am dat peste Jimmy Ray la o benzinărie şi m-am gândit că poate el reprezenta o modalitate să eliberez supapele şi să mai scap de presiune.

Îl văzusem pe Jimmy Ray prin jur în timp ce creşteam. Era mai în vârstă decât Cal, dar mai tânăr decât maică-mea. Ştiam ce fel de om era, că doar nu eram oarbă. Dar tot am pus botul la părul lui brunet şi ochii lui verzi, la rânjetul lui strâmb şi la tigrul tatuat în jurul gâtului. Mireasma de pericol pe care o purta ca pe o apă de colonie. Când eram cu el, mă simţeam ca vechea Eve, cea care flirta cu dezastrul şi nu-i păsa niciodată cât de mult putea să fie rănită. Nu l-am crezut când a spus că tot ce aveam noi era diferit şi că în preajma mea era un om schimbat. Ştiam că spune numai rahaturi pentru că ascultasem o grămadă de bărbaţi împrăştiind aceleaşi minciuni de-a lungul anilor, dar m-am gândit că pot să limitez pagubele atunci când, inevitabil, ne-am despărţit. Cumva, tot m-a luat prin surprindere, atunci când mi-a dat un dos de palmă de m-a aruncat peste propria mea masă din bucătărie, tăindu-mi obrazul în faţa fiicei mele, şi a continuat să-şi mănânce plăcinta cu pui în timp ce sângele îmi picura printre degetele mele tremurătoare. Aşa că da, nu eram oarbă, dar eram proastă. Am crezut că pot să-mi înmoi un singur deget în baltă. Nu am realizat că mă înecam până când nu am ajuns complet sub apă.

— Te căutam, i-am spus, apucând scaunul cu ambele mâini ca să mă echilibrez.

Arăta mai bătrân şi mai dur decât îmi aminteam. Începea să i se lase pielea pe fălci, iar la coada ochilor, ridurile adânci se desfăceau ca un evantai. Un ochi îi era învineţit, iar pleoapa rănită era aproape neagră.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Speram că oricine a fost cel care i-a tras un pumn s-a bucurat de asta, deoarece, probabil, a fost ultimul lucru pe care l-a mai făcut pe pământ.

Jimmy Ray pufni, luă o gură din sticla de bere care îi atârna între degete, şi apoi îşi arătă ochiul cu degetul.

— Chestia asta? O favoare din partea lui frate-tu. A venit pus pe harţă acum câteva nopţi. L-am lăsat să mă lovească pentru că e poliţist. Cine are nevoie de bătăi de cap?

Dacă ar fi fost altcineva, i-ar fi băgat curajul pe gât. Ştiam că ăsta era adevărul, ţinând cont că era vorba de Jimmy Ray. Insigna de poliţist a lui Cal era singurul lucru care îl scutise de un glonţ în ceafă. Acum ştiam de ce Sam era îngrijorat că Jimmy Ray n-ar fi vrut să mă vadă.

— Cal? am întrebat. De ce?

Mi-am amintit însă de întrebările lui Land despre Jimmy Ray din ziua când a murit Junie. Era destul pentru Cal. De cele mai multe ori nu încălcase legea de când o aplica, însă crescuse pe

genunchii maică-mii. Nimeni nu se punea cu familia lui Cal. Ne protejam unul pe altul cu colţii şi cu ghearele. Fără scuze ori iertare. Şi nicio căruţă de civilizaţie sau ani întregi de purtat o insignă nu ar fi putut niciodată să îmblânzească acest impuls.

Jimmy Ray îşi puse cu zgomot sticla de bere pe tejgheaua barului.

— Voia să vadă dacă eram dispus să vorbesc.

— Şi erai? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul. Ar fi fost necesar mai mult de câţiva pumni pentru ca Jimmy Ray să dea afară ce ştie, dacă interesul lui era să tacă.

— Ce crezi? îmi rânji Jimmy Ray în faţă.

M-am dat jos de pe scaun şi m-am apropiat de el. Îi aruncă o privire dincolo de tejghea lui Matt, gata să izbucnească în râs. Întotdeauna a crezut că femeile care luptă sunt amuzante. De obicei, te lăsa să dai câteva lovituri, ca o pisicuţă care se dădea la un pitbull, înainte să te zdrobească. Dar când m-am întins şi l-am împuns în piept, mi-a apucat degetele şi zâmbetul i-a dispărut într-o clipită. Nu mi-a dat degetele peste cap. Nu încă. Dar am simţit cum planează ameninţarea că tendoanele-s gata să fie frânte.

— Ai grijă, fato! spuse în şoaptă.

— Ştii ceva despre asta? l-am întrebat. Despre ce s-a întâmplat cu Junie?

Îmi dădu drumul la mână şi mă împinse în spate.

— Nu fac rău copiilor, spuse cu gura strâmbă, ofensat. Isuse!

— Cred că i-ai face rău propriei tale mame, Jimmy Ray, dacă ai câştiga ceva din asta.

Jimmy Ray pufni în râs.

— La naiba, aş ucide-o şi gratuit pe curva aia inutilă. Dar nu despre asta-i vorba. Nu văd ce ar fi putut să-mi facă sau să facă pentru mine două fete de doisprezece ani ca să-mi pierd vremea ucigându-le.

— Priveşte-mă în ochi, am spus. Priveşte-mă în ochi şi jură că n-ai nimic de-a face cu asta.

— Dă-te-n pula mea! răspunse. O ştiu pe fata aceea de când era în scutece. Chiar crezi că aş fi putut s-o ucid în felul ăla?

Ştiam că nu trebuie să-l cred. Dar chestia este că am făcut-o. Deoarece Jimmy Ray, cu toată violenţa lui obişnuită, avea un set de reguli după care trăia, la fel ca oricine altcineva. Iar să ucidă două fete de doisprezece ani încălca acele reguli. Putea trăi împăcat cu ideea că-şi bătea iubitele până când sângerau, că prindea în capcană copiii cu metamfetamine şi heroină, că îşi împuşca concurenţii şi îi lăsa în pădure să putrezească. Dar să ucidă doi copii în parc? Cu greu s-ar mai putea uita în oglindă după aceea. Pentru că, la sfârşitul zilei, Jimmy Ray tot se gândea la el ca la unul dintre băieţii buni.

— Ajunge cu astea, spuse el, făcând un pas spre mine. Ăsta e singurul motiv pentru care ai venit aici? Ca să mă acuzi de nişte căcaturi? Sau ai altceva în minte? Se apropie chiar şi mai mult până când i-am simţit căldura corporală încorporând-o pe a mea. Arăţi bine, Evie. Bine de tot.

Îşi trecu mâna peste braţul meu şi, Doamne iartă-mă, dar tot am simţit fluturi în stomac. Chiar şi după toate cele ce s-au întâmplat. Pentru un moment, mi-a trecut prin cap să-l iau în consideraţie. Junie nu mai era. Ce mai conta? Puteam să-l las pe Jimmy Ray să mă bată toată ziua şi să mă fută toată noaptea şi nimeni în afară de mine nu ar suferi. Dacă aş fi vrut să mă autodistrug, Jimmy Ray era alegerea cea mai rapidă şi mai la îndemână. Dar încă îi eram datoare lui Junie să-i fac dreptate, iar o deviere de la traseu în compania lui Jimmy Ray nu m-ar fi dus unde aveam nevoie să ajung. Momentul trecu şi am făcut un pas înapoi.

— Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat? am insistat şi l-am văzut pe Jimmy Ray strângându-şi pumnul.

Nu credeam că m-ar fi lovit în faţa tuturor, cel puţin măcar pentru că prefera să lovească femeile care erau ataşate de el. În felul acela putea să urmărească durerea de după, făcându-le să implore pentru iertare şi să ceară o a doua şansă. Să lovească pe cineva care putea să-i întoarcă spatele şi să plece nu era nici cât negru sub unghie la fel de satisfăcător. Dar tot m-am pregătit să încasez un pumn. Aproape că eram gata să-l întâmpin.

Jimmy Ray dădu din cap.

— Tot ce ştiu este că nu am făcut-o eu, spuse printre fălcile încleştate.

Ceea ce, când m-am gândit mai târziu la asta, mi-am dat seama că nu mi-a răspuns deloc la întrebare.

ŞAPTE

Dimineaţa, m-am trezit din cauza mirosului de fum stătut. Aveam privirea înceţoşată şi mi-a luat câteva secunde să realizez că duhoarea venea de la propriul meu păr. Îmi imaginam cum miroseau acele strippetiţe după o noapte în club, deşi fumul putea fi mireasma cea mai puţin ofensatoare cu care trebuiau să aibă de-a face. M-am rostogolit gemând, uitându-mă chiorâş din cauza luminii soarelui care pătrundea printre draperii şi-mi împungea ochii. Azi-noapte, n-am băut mai mult decât acea înghiţitură de bere, dar îmi zvâcnea tot corpul de parcă aveam cea mai nasoală mahmureală din lume. Până şi pielea mă durea. Poate că era suferinţa ce se scurgea afară prin pori. Când Junie a venit pe lume, corpul meu a suferit. Mi se părea normal să sufere şi când a părăsit lumea.

M-am forţat să ies din pat, smiorcăindu-mă un pic când am atins cu picioarele podeaua şi m-am împins în sus ca să mă ridic. M-am împleticit spre baie şi tocmai ce mă îndreptam spre bucătărie ca să pun de cafea, când mi-a căzut privirea pe draperia cu model ce bloca accesul în cămăruţa de luat masa. Era singurul loc pe care am evitat să-l privesc din noaptea când m-a adus Cal acasă de la pompele funebre. „Camera” lui Junie, aşa cum era. Când Junie trăia, nu m-am gândit mult la spaţiu. Dar acum că nu mai era, părea că mă ia peste picior. Nu doar pentru că asociam cămăruţa atât de mult cu fiica mea, ci şi pentru că era o amintire a unui alt mod în care am dezamăgit-o. Ce copil vrea să crească fără să aibă o cameră a lui? Cine doreşte să se descurce cu o parte secţionată din sufragerie? Până şi eu am avut o cameră în rulota în care am crescut. Trebuia să o împart cu Cal, iar vara era cald şi iarna era frig în ea. În plus, mirosea a mucegai şi urină. Dar tot era o cameră. Avea patru pereţi şi o uşă. Mai mult decât a avut parte Junie vreodată. I-am menţionat asta câteodată, i-am spus că îmi părea rău că nu-i puteam oferi mai mult, iar ea întotdeauna râdea şi spunea că-i convine spaţiul ei. Tot timpul părea că vorbea serios. Însă acum, fără să-i aud vocea în competiţie cu cea care mă beştelea în cap, asigurările ei îmi păreau greu de crezut. De ce a invitat-o de atât de puţine ori pe Izzy în apartamentul nostru dacă nu îi era ruşine? Şi chiar şi atunci, stăteau doar cât să mănânce ceva rapid sau să se uite la un film. Izzy nu rămânea niciodată peste noapte. Junie voia întotdeauna să meargă acasă la Izzy. Invers nu era cazul. Ăsta este un alt lucru despre care nu-ţi vorbeşte nimeni atunci când ai de-a face cu moartea cuiva, şi anume că după aceea singura voce pe care o auzi este a ta, amintindu-ţi toate greşelile făcute.

Am dat la o parte draperia trasă, încet, de parcă ar fi fost un şarpe cu clopoţei care putea să muşte. Am atins grijulie materialul de bumbac cu linii şerpuite de culoare alb şi galben. Mobilier de la Pottery Barn. Cel puţin, asta am făcut corect. Am lucrat ture suplimentare la restaurant până când mi-am permis să o las pe Junie să-şi aleagă ceva frumos, de calitate, nu vreo porcărie lucioasă de poliester de la coşul cu ieftinăciuni. Acum, pare o diferenţă prostească, dar a contat la timpul ei.

Am tras draperia la loc. Cârligele au zăngănit pe bara de lemn instalată de Cal într-o noapte înzăpezită de decembrie. Draperia, patul nou şi o cutie de vopsea galbenă pentru pereţii alcovului, pe lângă o mică bibliotecă de la magazinul de chilipiruri, au fost cadoul ei de Crăciun din anul acela. O veioză cu sticlă roz a fost contribuţia lui Cal.

Camera s-a schimbat foarte puţin în anii care au urmat. Cărţile pentru copii din bibliotecă au fost înlocuite de cele pentru adolescenţi. Lângă peretele din capăt a fost înghesuit un mic şifonier, deasupra căruia se găseau cercei, mărunţişuri şi mici gunoaie adunate. Dar micul pat dublu avea aceeaşi cuvertură, iar lampa roz încă stătea cocoţată pe noptieră.

Am făcut un pas dincolo de draperie şi m-a izbit în faţă mirosul lui Junie. Mireasma pe care am căutat-o când am sărutat-o la morgă. Părul şi pielea ei, guma de mentă pe care o mesteca tot timpul, gelul de corp cu miros de grepfrut care îi plăcea. Mi-a scăpat un mic sunet înfundat şi mi-am acoperit gura cu mâna, încercând să-l reţin. Valul brusc de durere a fost atât de mare, atât de uriaş, încât m-am temut că, dacă l-aş elimina, mi-ar sfâşia organele interioare şi mi-ar ţâşni afară plămânii, inima şi stomacul. Un morman însângerat de organe pe podea. Numai că mâna mea nu făcea faţă durerii şi m-am prăbuşit pe pat, îngropându-mi faţa în perna ei ca să-mi înăbuş ţipetele.

Nu ştiu cât timp am zăcut ca o epavă pe patul ei, izbindu-mi faţa de saltea şi zgâriindu-mi pielea, încercând să scap de suferinţa ce se adăpostise în măduva oaselor mele. *Hai, dă tot ce ai mai bun,* spunea durerea. *Când o să renunţi, o să fiu aici, aşteptându-te.* Şi, în cele din urmă, am făcut-o. Scâncetele s-au stins ca o jucărie cu bateria pe terminate. Îmi simţeam trupul neputincios şi chinuit. Aveam părul transpirat lipit de craniu. Durerea era în continuare prezentă, aşa cum promisese. Doar că acum o puteam căra cu mine. Pentru o scurtă perioadă, cel puţin. Şi asta era ceva. M-am rostogolit şi m-am holbat printre pleoapele umflate de lacrimi la constelaţia de abţibilduri lipite de tavanul lui Junie. Probabil că unul din doi copii din America avea un set, dar noi amândouă fuseserăm fermecate de acestea, de parcă ar fi fost nişte giuvaieruri rare în loc de nişte articole descoperite din întâmplare într-un magazin Dollar Store. Am petrecut mult zăcând aici noaptea, una lângă alta, cu capetele lipite de perna ei, uitându-ne la planetele strălucitoare.

— Hei, Junie, am spus, eşti acolo sus? Speram că da. Speram că fata mea zbura pe undeva dincolo de stele.

Ziua se întindea în faţa mea, goală şi lipsită de sens. Puteam să merg la restaurant, dar ştiam că Thomas mă va trimite înapoi acasă. A trebuit să aştept câteva zile în plus înainte să-mi pledez cazul

şi să implor să mă întorc la lucru. *Găseşte-l.* Vocea maică-mii îmi sâsâi în minte. Dar nu aveam nicio idee cum s-o fac. Am vorbit cu Jimmy Ray şi n-am ajuns nicăieri. Şi m-am gândit la el doar pentru că-l menţionase Land mai întâi. Nu eram detectivă. Nu eram nici măcar poliţistă. Eram o femeie de treizeci de ani cu diplomă de liceu, o fiică moartă şi cam atât. *Ei bine, la fel de uşor, ai putea să spui „bagă-ţi picioarele". Lasă-l pe ticălos să scape. Pentru că nimeni în afară de tine n-o să dea nici doi bani pe găsirea ucigaşului lui Junie. Nu chiar.* Vocea maică-mii, din nou. Iar cuvintele transmiteau adevărul, chiar dacă de fapt nu le pronunţase niciodată. Mă rog, nu erau în întregime adevărate. Îi păsa şi lui Cal. Bănuiam că aproape la fel de mult cât îmi păsa mie. Doar că el era limitat de statutul lui de poliţist. Toţi îl ştiau, cum mă ştiau şi pe mine, dar acum el era de partea cealaltă a legii. Poate că pentru ei era acel Cal cu care au fost la pescuit când erau copii sau cu care au furat beri când erau adolescenţi. Numai că acum era Cal poliţistul şi asta schimba lucrurile. Avea o slujbă căreia, pe aici, nu-i întorceai spatele. Oamenii îl plăceau, dar nu aveau să-i spună secretele lor.

Însă oamenii s-ar putea să vorbească cu mine, cu fiica nebunei de Lynette Taggert. Eu eram una dintre ei. Am crescut aici şi n-am reuşit încă să-mi croiesc drumul în viaţă. Aşa că da, oamenii s-ar putea să vorbească, dacă mi-aş fi dat seama pe cine să încolţesc cu întrebările potrivite. M-am gândit la noaptea aceea de la pompele funebre şi la lucrurile pe care le-a spus Land, întrebându-ne dacă fetele se purtaseră diferit în ultimul timp şi dacă am observat vreo schimbare. Sincer, nu observasem nimic. Dar asta nu însemna că nu existase ceva diferit. Eu şi Junie am fost apropiate, mai apropiate decât majoritatea mamelor şi fiicelor. Numai că nu m-am lăsat prostită de felul în care sunt adolescentele. Fusesem şi eu una nu cu foarte mult timp în urmă şi ştiam secretele pe care acestea le ascundeau, precum şi lucrurile nebuneşti, autodistructive pe care le făceau câteodată, având credinţa greşită că erau prea tinere ca să li se întâmple, de fapt, ceva teribil. La naiba, la vârsta lui Junie am fost pe cât de sălbatică se poate. Până să am doisprezece ani, deja fumasem prima ţigară şi avusesem prima mahmureală. La treisprezece ani mi-am pierdut virginitatea cu unul dintre prietenii maică-mii. Mai precis, nu a fost vorba de un viol, ci mai degrabă am fost constrânsă în felul ăla indolent – *hai, iubito, ştii că vrei şi tu, o să fac să fie bine –,* unde e mai uşor să fii de acord şi să termini odată, decât să te împotriveşti. Cel puţin, după aceea poţi să te minţi şi să-ţi spui că, parţial, a fost ideea ta. Ştiam mai multe decât voiam despre vieţile secrete ale adolescentelor.

M-am ridicat pe patul lui Junie, amintindu-mi de carneţelul în care am văzut-o scriind câteodată. Întotdeauna a spus că-l foloseşte ca să-şi scrie poeziile. Mi-a citit din paginile şifonate. Dar când mă apropiam prea mult, se apleca peste el şi şi-l lipea de trup, de unde nu puteam zări mai nimic dintre cuvintele scrise acolo. Pe atunci, îmi imaginam observaţii mâzgălite în grabă despre băieţii pe care îi considera drăguţi. Poate chiar şi cuvinte dure scrise la adresa mea în ocaziile rare când ne certam, de obicei în privinţa vreunui lucru stupid, cum ar fi să-şi poarte haina la şcoală sau să nu stea trează prea târziu în nopţile de şcoală. Dar dacă era ceva mai mult? O parte din mine nu voia să se uite de teamă că o să găsesc o altă modalitate ca să mă pedepsesc după aceea. Dar nici nu puteam să trec cu vederea.

Poliţiştii cercetaseră deja de mântuială camera, dar, din câte ştiam, nu găsiseră nimic. Căutau o armă mare despre care le spusesem oricum că nu e acolo încă dinainte să păşească înăuntru. Eram în căutarea a ceva mai puţin evident. Am rătăcit cu privirea prin camera lipsită de prea multe ascunzători. O scotoceală scurtă prin sertarele dulapului nu a scos la iveală nimic mai interesant decât un pachet de gumă şi câteva mărgele desprinse dintr-un set pe care i-l dăduse Cal cu ani în urmă. M-am gândit la copilăria mea, la locurile unde ascundeam bani sau secrete în speranţa că maică-mea nu o să le găsească niciodată. Mi-am trecut mâna între salteaua lui Junie şi lada de sub pat şi am dat lovitura, scoţând carneţelul cu copertă bleumarin, pe care era mâzgălit *Proprietatea lui Junie* cu un marker auriu.

Am dat cu grijă coperta la o parte, aproape tresărind din cauza a ceea ce aş fi putut descoperi. Prezenţa lui Junie mă învălui pe măsură ce îi citeam cuvintele şi îi vedeam desenele de pe marginile paginilor. Speram că nu o să se supere că îi spionez lumea privată. Am făcut-o pe îndelete, trecându-mi degetele peste locurile unde pixul ei se adâncise în hârtie. Am zâmbit citindu-i notele scurte în care se plângea despre vreun proiect şcolar sau despre inabilitatea mea de a găti. Partea superioară a unei pagini era împodobită cu mesajul *M-am certat cu Izzy, dar acum suntem în regulă,* urmat de o inimă. Nu scria nimic despre băieţi, droguri sau furişat afară. Nimic care să mă alerteze. Nimic până la ultimele pagini, unde, într-un colţ de jos, Junie scrisese înghesuit de parcă se luptase să scoată cuvintele afară: *Sunt îngrijorată pentru Izzy. I-am spus că e prea bătrân. Dar nu mă ascultă. Nu ascultă de nimeni. Zice că e vorba de dragoste, dar nu-i decât dorinţă. Scârbos. Numai să mă gândesc la asta îmi face greaţă. Aş vrea să se trezească.* Scrisese ultimul cuvânt aşa de apăsat încât rupsese pagina cu pixul.

Aerul răbufni afară din mine. Iată ceva de care mă puteam agăţa. Un loc de unde puteam să încep, cel puţin. Ceea ce era mai mult decât aveam acum o oră. Puteam să-mi încep ziua. Aveam un motiv ca să mă ridic şi să mă mişc. Un motiv ca să continui.

OPT

Şcoala generală „Martin Luther King Jr.” era la nouăsprezece kilometri în afara oraşului, în josul unui drum şerpuit din afara autostrăzii care îl ascundea vederii, şi funcţiona pentru copiii din întreaga regiune. Unii călătoreau cu autobuzul mai mult de o oră la dus şi la întors pentru a sta într-o clădire veche şi rece, fără destui profesori şi fără destule fonduri. Redenumiseră şcoala cu câţiva ani în urmă, în onoarea diversităţii. Pe vremea când am urmat-o eu, regiunea era realmente populată în întregime de albi. Dar în zilele noastre, la graniţa regiunii a apărut o fabrică de prelucrare a cărnii de pui, şi copiii imigranţilor rătăceau pe holuri, iar părinţii lor luau slujbe de care niciun localnic nu s-ar fi atins, mai ales că era aproape imposibil să găseşti alte locuri de muncă stabile. Am ascultat o grămadă de văicăreli legate de schimbarea numelui în timp ce serveam cafea la restaurant, plângeri fără sfârşit despre corectitudinea politică sau, aşa cum a spus-o un bătrân, „ideea asta de căcat că toţi trebuie să fie egali”. Oamenilor de pe aici nu le plăcea să înghită progresul cu forţa, chiar dacă se putea argumenta că remarcile pertinente erau de mult depăşite. Mă îndoiam întrucâtva că schimbarea numelui putea să facă multe pentru a transforma realitatea acestor copii, care întotdeauna vor fi nişte străini. Junie ura locul şi de-abia aştepta să înceapă liceul la anul. Nu m-a lăsat inima să-i spun că Liceul „Harry S. Truman” nu era un loc cu mult mai bun. Ba poate că era chiar mai rău. Erau prea mulţi copii, fără prea mari speranţe de viitor, înghesuiţi într-un spaţiu chiar mai mic. Dintre absolvenţii clasei mele, doar câţiva copii s-au dus la facultate. Cei mai mulţi dintre aceştia s-au întors în Barren Springs fără nicio diplomă. E greu să evoluezi în lume când n-ai văzut-o niciodată.

Mă consideram norocoasă că am absolvit în cele din urmă. Prima dată am pus piciorul într-o şcoală adevărată în clasa a şaptea. Cal şi eu fuseserăm „educaţi” în văgăună. Maică-mea ne-a învăţat alfabetul şi prea puţin altceva. În schimbul ţigărilor pe care le primea de la mama, vecina noastră cea mai apropiată, Miss Eileen, ne-a învăţat să citim şi să facem calcule matematice de bază. În clasa a şaptea am conştientizat că sunt săraci şi *sărăntoci*. Noi făceam parte din a doua categorie. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici nu se scaldă în bani, dar există o diferenţă între cei care locuiesc mai aproape de oraş şi cei care stau ascunşi în văgăuni. Noi eram cei care au învăţat să citească de la dependenţii de metamfetamine de pe drum, asta dacă învăţam ceva, de la cei care purtau nu doar haine uzate, ci şi haine care nu erau pe mărimea lor sau erau acoperiţi de răni de origine necunoscută. Aveam un aspect sălbatic de fomişti, chiar şi în rarele ocazii când aveam burţile pline, ceea ce ne făcea instantaneu ţinte inconfundabile. Sau mai degrabă ne-ar fi făcut, dacă reputaţia mamei nu ar fi fost cunoscută dinainte. Statutul nostru de cei mai sărăntoci dintre gunoaiele albe sărace era întrecut doar de înclinaţia mamei pentru violenţa cotidiană. Cu toţii îşi aminteau de puştiul care a aruncat cu o piatră în Cal lângă râu într-o zi. Nimeni nu putea spune dacă intenţionase să-l lovească pe Cal sau fusese o aruncătură ghinionistă. Oricum, pentru mama noastră n-a contat. Data următoare când l-am văzut pe puşti, avea o mână schilodită şi ochi înspăimântaţi. Niciodată nu s-a mai apropiat de noi, nici măcar la un kilometru depărtare.

De obicei, Junie venea cu autobuzul de la şcoală, ducându-se deseori acasă cu Izzy în zilele în care lucram peste program. De câteva ori am luat-o de la şcoală. Când suna clopoţelul, se declanşa un haos controlat. Nici ziua de azi nu făcea excepţie. În timp ce parcam, copiii se revărsau pe uşă afară ca nişte mărgele trase dintr-un tun. Am observat câţiva paznici lângă autobuze şi m-am întrebat dacă erau noi sau n-am avut eu niciun motiv ca să-i observ până acum. Indiferent cum ar fi fost, bănuiam că nu vor privi cu prea multă înţelegere un adult care se apropie de copii, chiar dacă, relativ, păream inofensivă. Ceea ce însemna că trebuia să o abordez pe Hallie înainte să mă observe ei.

Prietenia dintre Junie şi Izzy era aproape un circuit închis. O realitate care întotdeauna mă făcea nervoasă. Originea anxietăţii mele era faptul că-mi făceam griji de ce s-ar putea întâmpla dacă prietenia lor se destrăma şi Junie rămânea singură şi în voia sorţii, sau din cauză că-mi doream ca Junie să aibă mai mulţi prieteni, astfel încât să nu se simtă izolată. Pe măsură ce creşteam, Cal a fost singura mea ancoră, iar acum, ca adult, încă aveam probleme să-mi lărgesc cercul de prieteni. Fără Cal prin preajmă, mă simţeam nesigură. Nu am vrut ca Junie să păţească la fel. Motivele acelea erau amândouă adevărate. Însă nu erau cele mai sincere. Cu toate acestea, prietenia dintre Junie şi Izzy nu era complet impenetrabilă. Mai erau câteva fete care pluteau pe margine, care primeau invitaţii la aniversări sau stăteau cu Junie şi Izzy la prânz. Pe Hallie Marshal o ştiam cel mai bine. Fusese pe la apartament de câteva ori şi apărea în fotografiile din reţelele de socializare alături de Junie şi Izzy.

Am stat lângă maşină scanând cu privirea uşile şcolii până când am văzut-o pe Hallie ieşind. Părul ei roşiatic era acoperit cu un fes cenuşiu. Când am strigat-o, a pivotat, şi-a ridicat o mână ca să blocheze soarele şi s-a uitat atentă la mine.

— Bună, Hallie, am spus apropiindu-mă. Sunt mama lui Junie. Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Îmi aduc aminte, a spus cu o voce precaută. Strânse un caiet la piept ca pe un scut. În jurul ei, copiii se îndreptau spre autobuze, uitându-se la noi cu curiozitate, însă fără să încetinească.

— Pot să vorbesc cu tine? am întrebat.

Hallie privi spre autobuze şi apoi aprobă.

— Doar o clipă. Nu vreau să pierd autobuzul.

— Okay, sigur. M-am îndepărtat de uşi şi Hallie m-a urmat. Când m-am întors, îşi muşca buza de jos cu ochii aţintiţi în pământ.

— Îmi pare foarte rău pentru Junie, şopti. Şi pentru Izzy.

Ştiu că oamenii încercau să fie binevoitori, dar ritualul acesta mă obosea întotdeauna. Oamenii chiar credeau că părerile lor de rău ajută? Că dacă aud o litanie nesfârşită de cuvinte fără valoare iar şi iar o să fie ceva mai bun? Dar mi-am adus aminte că Hallie era doar o puştoaică şi avea aceeaşi vârstă ca Junie. Mi-am înghiţit cuvintele pe care voiam să le spun cu adevărat şi am transmis mulţumiri în loc.

— Uite despre ce vreau să vorbesc cu tine, am spus. Izzy se întâlnea cu un tip mai în vârstă?

Hallie îşi ridică ochii spre mine şi am ştiut pe loc că nu fusese crescută într-o casă cum era cea în care am crescut eu. N-avea faţă de poker. Maică-mea ar fi mâncat-o de vie.

— Ce? reuşi să bălmăjească, înroşindu-se. Nu. Nu ştiu.

Mi-am ridicat sprâncenele şi am aşteptat. Mă gândeam că o să fie nevoie de douăzeci de secunde de linişte ca să cedeze, dar au fost nevoie doar de zece.

— Vreau să zic că nu era ca şi cum *se ducea la întâlniri* cu el. Însă îl plăcea. Hallie se opri, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Îşi făceau de cap.

— Cine era tipul? am întrebat. Inima îmi bătea constant ca o tobă: *l-am prins l-am prins l-am prins.*

— Nu ştiu, ridică Hallie din umeri. Sincer, adăugă ea când mi-a privit figura. Izzy n-ar fi spus niciodată.

— Junie ştia cine era?

— Da, aşa cred. Dar ea ţinea tot timpul secretele lui Izzy. Hallie se apropie un pas de mine şi-şi coborî tonul vocii. Cu toate acestea, s-au certat din cauza asta. Junie o ameninţa că o să spună cuiva, dacă Izzy n-o să se oprească. Părea cu adevărat îngrijorată în privinţa lui Izzy.

— Ştii cât de în vârstă era tipul ăsta? am întrebat-o. *Optsprezece,* mă gândeam, *te rog, spune optsprezece şi nu ceva mai rău.*

— Mai în vârstă, spuse Hallie. Nu ştiu exact. Dar poate treizeci?

— De ce crezi asta? Încercam să-mi menţin vocea monotonă, chiar dacă simţeam că-mi venea să vomit.

— Felul în care vorbeau despre el. Nu era un adolescent. Nici de departe. Hallie privi în urma ei peste umăr şi începu să-şi târâie picioarele înapoi. Trebuie să merg, altfel pierd autobuzul.

Când ne-am privit din nou în ochi, am văzut că voia să-mi spună ceva, ceva prins în capcană în dosul dinţilor încleştaţi, dar nu avea să o facă.

— Hallie, aşteaptă. M-am întins spre ea şi am prins-o de mâneca puloverului, însă s-a învârtit şi s-a îndepărtat de mine.

— Nu pot. Trebuie să merg.

Am privit-o cum se îndepărta cu privirea în asfalt. Mă cuprindea frustrarea şi simţeam cum acea parte din mine care ţinea de maică-mea îşi dorea să o iau la fugă după ea, să-mi încleştez pumnul şi să-i smulg părul roşu. Să-i scutur capul chelit până când vorbea. Cineva a strigat la ea din autobuz. A mărit pasul, a apucat bara de mână de lângă treptele autobuzului şi şi-a făcut vânt înăuntru. M-a privit din nou, chiar înainte să dispară.

— Vorbeşte cu fratele tău, a strigat destul de tare ca să-i prind cuvintele. Uşa s-a închis înainte ca silabele să-şi găsească locul în cap la mine. În timp ce autobuzul se îndepărta, i-am surprins figura lui Hallie în geam, luându-şi privirea de la mine.

Cal. Care a iubit-o pe Junie ca pe fata lui. Care a crescut încălcând legea – furând mâncare când eram înfometată, luptându-se cu puştii care-mi făceau rău, care dilărea droguri pentru mama ca să nu o fac eu – şi care acum trăia ca să o urmeze. Cal, pe care toate femeile îl doreau, dar se pare că nu puteau să-l agaţe. Spunea întotdeauna că nu se întâmpla asta pentru că era el prea concentrat la muncă sau că ele erau prea doritoare, că voiau prea multe de la el. Apoi m-a cuprins un fior când m-am gândit că poate ele erau prea în vârstă.

NOUĂ

Thomas aproape că a dat peste mine cu un sac de gunoi împuţit, ca o bilă peste popice, când a ieşit pe uşa din spate a restaurantului.

— Isuse Hristoase! spuse el, învârtindu-se pe loc ca să mă evite în ultima clipă. Sacul de plastic se lovi de coapsa mea scoţând un sunet înfundat. Ce naiba cauţi aici afară, Evie?

M-am înclinat într-o parte şi mi-am încreţit nasul din cauza mirosului.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Thomas înălţă sacul peste grilaj şi-l lăsă să pice în tomberon. Capacul acestuia se închise cu un zgomot sec. Îşi şterse mâinile de şorţ.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el.

— Fumez o ţigară, am ridicat din umeri.

Adevărul era că după ce am vorbit cu Hallie, nu ştiam ce să fac ca să mă adun. L-am sunat pe Cal, dar nu a răspuns. Nu suportam gândul să mă întorc în apartamentul gol, iar restaurantul era cel mai apropiat spaţiu asemănător unei case, unde puteam merge. Şi dacă gândul acela nu era destul de deprimant, atunci faptul că stăteam aici, unde aerul era îmbibat de mirosul de gunoi putred şi aveam sticle sparte şi chiştoace de ţigări la picioare, punea punctul pe i.

Thomas se lăsă în jos lângă mine, tresărind un pic. Ajunsese prea în vârstă ca să mai stea în picioare toată ziua, aplecat peste plită. Dar ştiam că nu o să renunţe niciodată şi o să lucreze în bucătăria aceea până în ziua când avea să cadă pe neaşteptate peste podeaua cu linoleum crăpat.

— De când fumezi?

— De când mi-a fost ucisă fata.

Replica asta ar fi închis gura celor mai mulţi oameni. Însă nu şi lui Thomas, care nu era niciodată prea timid ca să-şi prezinte opiniile.

— Urât obicei, spuse clătinându-şi capul. Am simţit că mă priveşte. Ochii lui negri îmi cuprindeau faţa. Cum te descurci, fată dragă? întrebă într-un final.

Lacrimile îmi înţepară ochii, dar am clipit şi le-am ascuns. Nu i-am văzut pe Thomas şi pe Louise de la înmormântarea lui Izzy, unde i-am reperat rapid în biserică şi, la fel de repede, am evitat contactul vizual. În jurul celor mai mulţi oameni, mă puteam controla. Oameni cărora nu le păsa cu adevărat de mine sau Junie. Oameni care de-abia ne ştiau sau care bolboroseau spunând cât de rău le pare. Dar Thomas şi Louise o ştiau pe Junie încă din ziua când s-a născut. Thomas a legănat-o pe Junie ore întregi când era bebeluşă şi avea colici. Louise a fost cea care m-a învăţat cum să vorbesc cu Junie chiar şi când era prea micuţă ca să înţeleagă ceea ce spuneam. Maică-mea credea că toate cuvintele rostite bebeluşilor sunt irosite: *De ce îi vorbeşti? Singurul lucru pe care îl pricepe este ţâţa ta în gura ei.* Fără Thomas şi Louise, acei ani timpurii ar fi fost cu mult mai grei. Au ţinut-o pe Junie în braţe şi au văzut-o crescând. Le plăcea să mă tachineze văzând cât de topită eram după fiica mea. Ei ştiau adevărul. Pe dinafară, eram încă o fiinţă umană funcţională. Dar pe dinăuntru, eram zdrenţe.

— Nu chiar atât de bine, i-am spus, aruncând ţigara. Nici măcar nu ştiam de ce o fumam. *Era* un obicei urât şi-mi făcea gura să miroasă cum mirosea a maică-mii. A acreală tivită cu violenţă. Mă speria un pic cât de mult mă alinta gustul acum. Vreau să mă întorc la muncă.

Thomas cugetă la chestia asta. Parcă-i vedeam creierul învârtindu-şi rotiţele în spatele ochilor.

— Eşti sigură că e o idee bună? Să ştii că pot să te împrumut. Nu-i nevoie să faci acum mai mult decât poţi.

— Nu pot să stau degeaba toată ziua, am spus, clătinând din cap. Mă înnebuneşte. *Să stau şi să mă gândesc să fac nişte lucruri, pe care doar maică-mea le-ar fi aprobat.* Am luat o pietricică şi am început să o arunc în aer. Promit că o să mă port cu atenţie. Nu o să plâng în cafeaua nimănui, dacă asta te îngrijorează.

Thomas scoase un sunet ţâfnos din gât.

— Nu-mi pasă dacă plângi toată ziua. Nu tu mă îngrijorezi. Ci toţi căscaţii de pe aici. Care pun întrebări şi-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

— Mă descurc, am spus. Suna însă de parcă mai mult îmi dădeam aere decât spuneam adevărul.

— De ce nu mai aştepţi şi vedem, spuse Thomas, mângâindu-mi uşor genunchiul. Mai ai răbdare câteva zile.

După aceea, am stat în tăcere, ascultând cum se izbeau, suflate de vânt, bucăţele de gunoi rătăcite de gardul de sârmă de dincolo de alee. Din când în când, auzeam maşini trecând la distanţă pe autostradă. Din fericire, mirosul de gunoi era copleşit de vântul ce aducea cu el un miros slab de flori de primăvară. Era surprinzător de linişte aici în spate. Mă simţeam ascunsă, iar o parte din mine nu mai voia să se ridice. Aveam o noţiune vagă cum ar fi să mă adăpostesc pe aceste trepte pentru viitorul apropiat.

— Oh, Dumnezeule, spuse Thomas, avem companie. Şi nu e tipul de companie plăcută. Se ridică şi se scutură pe turul pantalonilor.

O maşină de poliţie se apropie pe alee, încetinind când ajunse în dreptul nostru. Cauciucurile scoaseră un sunet de parcă ronţăiau din pietrişul vechi. Remarcând conturul şoferului, mi-am dat

seama că nu era Cal. Prea voluminos şi nu foarte înalt. Mi-am simţit stomacul în picaj, deşi am încercat să mă controlez. Nu aveam de ce să-mi fie frică. Eram mama unei victime acum, cineva cu care trebuia să te porţi cu mănuşi de şevro.

Maşina opri lângă noi. Geamul din partea şoferului coborî cu un zumzăit.

— Hei, bună, Thomas, spuse Land. Ochelarii de soare reflectorizanţi îi ascundeau ochii.

Drept răspuns, Thomas dădu uşor din cap. Poate că slujba lui Land era să protejeze şi să servească, dar aceste îndatoriri erau însoţite întotdeauna şi de o oarecare atitudine, atunci când persoana pe care o proteja şi servea Land avea o piele nu tocmai albă. Ca şi cum nu-şi făcea slujba, ci le făcea lor o favoare. Deşi ei, până la urmă, nu îi rămâneau cu nimic datori.

— Eve, spuse el. În timp ce-şi întoarse privirea spre mine, umbra de zâmbet dispăru de pe faţa lui Land. Trebuie să vorbim.

— Okay, am spus, fără să mă mişc.

— În particular, clarifică Land.

— De ce nu intraţi amândoi, spuse Thomas. Beţi o cafea cât timp vorbiţi.

Land îşi mută privirea spre Thomas. Am presupus că a făcut asta, deoarece îşi întoarse capul în direcţia aceea.

— Nu-i nevoie, suntem în regulă aici. Îmi făcu un gest cu mâna scoasă prin geam afară. Hai, Eve. N-am toată ziua la dispoziţie.

M-am ridicat şi am coborât treptele. Îmi simţeam picioarele greoaie. Thomas îşi întinse mâna şi mă apucă de braţ, oprindu-mă prin surprindere.

— Dacă ai nevoie de mine, spuse pe un ton moale, sunt înăuntru.

Am încuviinţat. Pentru prima dată mi-a trecut prin cap că poate nu eram singura persoană din oraşul acesta care avea amintiri neplăcute cu Land şi care-şi încetinea paşii de fiecare dată când dădea cu ochii de el. Am aşteptat lângă uşa pasagerului până când a intrat Thomas înăuntru. Am făcut un pas rapid înapoi când Land a deschis uşa. Mi-a făcut semn nerăbdător să intru.

M-am aşezat cu grijă pe locul pasagerului. Nu mai fusesem în interiorul maşinii lui Land de ani buni şi-mi promisesem că nu o s-o mai fac niciodată.

— Ştii de ce mă aflu aici? întrebă Land.

— Nu, am zis, chiar dacă eram destul de sigură de ce.

Land oftă.

— Mi-a telefonat mama lui Hallie Marshall. A spus că i-ai hărţuit azi fata în faţa şcolii.

— N-am hărţuit-o. M-am întors cu faţa spre el. I-am pus doar câteva întrebări, asta e tot.

Land îmi imită poziţia ca în oglindă. Îşi ridică mâna grăsună şi apucă partea de sus a volanului. Lumina soarelui se reflecta din verigheta pe care încă o purta, deşi soţia lui, Mabel, murise cu doi ani în urmă. Probabil sătulă să se tot uite la faţa lui îngâmfată în fiecare zi. Chiar şi de la distanţa asta, îi simţeam mirosul de cafea stătută din respiraţie.

— De când e treaba ta să umbli de colo-colo punând întrebări? Ai cumva legitimaţie de poliţistă şi nu ştiu eu? Eve, trebuie să ne laşi să facem ceea ce suntem instruiţi să facem.

— Okay, atunci, am spus, simţind că mă iau căldurile în piept. *Ai vorbit* cu Hallie? Land negă şi, înainte să poată spune ceva în plus, am plonjat cu capul înainte. Ei bine, ar fi trebuit. Ştiai că Izzy avea o relaţie cu cineva mai în vârstă? Cu o persoană mult mai în vârstă? Asta ar putea avea o legătură cu crimele. Dacă aşteptam să-ţi dai tu sea…

— Ştim asta deja, spuse Land.

Toată tirada mea s-a dezumflat şi-am rămas cu gura deschisă în mijlocul cuvântului.

— Ce ştiţi?

— Despre tipul mai în vârstă. Cal a auzit de la Junie.

Acum, că vorbele lui Hallie despre Cal căpătau sens, ar fi trebuit să mă simt uşurată. Nu-mi indica cine era bărbatul mai în vârstă cu care era încurcată Izzy, ci pe cineva care putea şti mai multe despre el. Dar nu mă puteam obişnui încă cu faptul că de fapt Cal ştiuse despre Izzy şi nu-mi spusese nimic. Uram faptul că Land era cu un pas în faţa mea. Întotdeauna.

— Cine era? am cerut să aflu.

Land clătină din cap.

— Încă încercăm să ne dăm seama. Dar nu ţi-aş spune nici măcar dacă aş fi ştiut sigur. N-ai tu nicio treabă să te implici în asta.

— A fost fiica mea, am izbucnit. Cum poţi să zici că n-am nicio treabă?

— Am auzit că ai fost şi l-ai confruntat şi pe Jimmy Ray, spuse Land, de parcă nici măcar nu vorbisem. Asta e o idee rea, Eve. Nu trebuie să-ţi amintesc cum s-a terminat ultima dată pentru tine când te-ai văzut cu el, nu? Îmi privi încheietura mâinii, pe care mi-am smuls-o într-o parte, când mâna lui se apropie de ea.

— Nu mă atinge!

Land se retrase cu un rânjet pe figură.

— Isuse, calmează-te! spuse. De fiecare dată când mă vezi te comporţi ca o pisică pe acoperişul fierbinte. Îşi coborî vocea, deşi nu-l mai putea auzi nimeni în afară de mine. N-a fost decât o muie. Nu-mi vine să cred că încă te mai ambalezi după atâta timp. Ştiu sigur că n-a fost prima dată când ai luat-o în gură.

Gâtul mi-a luat foc ascultându-l; articulaţia mâinii, care nu s-a vindecat niciodată ca lumea, începu să mă doară sub piele. Stomacul mi se revoltă de parcă se întâmpla acum şi nu în urmă cu aproape zece ani, într-o noapte ploioasă de octombrie. Pentru o vreme, pusesem capăt relaţiei mele cu Jimmy Ray. Amândoi o ştiam. Eu o ştiam, pentru că nu aveam să-l mai las să mă lovească în faţa fiicei mele, iar el ştia, deoarece relaţia ajunsese într-un punct în care amuzamentul de a mă pocni era depăşit de neplăcerile pe care i le cauzasem sunând poliţia. Mai exact, nu ripostam, dar îi rezistam în aceeaşi măsură, indiferentă la ameninţările lui. Însă cu Jimmy Ray totul trebuia să se întâmple în termenii lui. Chiar şi despărţirea. Iar el nu era chiar pregătit să mă părăsească. Nici măcar după ce mi-a crăpat buza, mi-a învineţit ochiul şi mi-a rupt încheietura în pumnul lui, nu era gata să renunţe. Mi-a spus că o să mă vadă în curând şi mi-a făcut cu ochiul în timp ce era băgat în maşina de poliţie. Girofarurile făceau ca lumea să se încline şi să se rotească în faţa mea.

La spital m-a dus Land, deoarece Cal avea grijă de Junie, băgând-o în pat şi spunându-i minciuni despre ce s-a întâmplat cu mama ei. Land a stat cu mine până ce mi-au înfăşurat mâna şi mi-au spus să revin în două zile ca să-mi pună un ghips permanent, după care m-a dus înapoi la maşina lui, a tras într-o zonă întunecoasă a parcării spitalului şi m-a învăţat cum merge treaba.

— Îmi faci o grămadă de probleme, a spus, cu afacerea asta dintre tine şi Jimmy Ray.

— Eu? Cuvintele mi-au ieşit strivite şi trunchiate printre buzele umflate. Nu vreau decât să plece. Am terminat-o. Nu înţeleg de ce nu-l poţi face să mă lase în pace. Nu-i ăsta jobul tău?

Nu mă îngrijoram pentru mine. Ce ar mai fi fost o bătaie în plus în marea schemă a lucrurilor? Însă Junie, cu fiecare zi cu care creştea, ajungea să catalogheze tot mai mult din lumea din jur, amintindu-şi. Şi nu eram sigură cât de mult timp aveam să-l mai reţin pe Cal să nu ia măsuri, promiţându-i că mă descurc, jurând că nu o să mai vorbesc niciodată cu el dacă se băga la mijloc şi îşi risca jobul din cauza unui idiot ca Jimmy Ray. În secret, mă temeam că o să încerce ceva şi o să moară. Cal era deştept şi puternic, dar lui Jimmy Ray nu-i păsa de nimic decât de propria supravieţuire, iar asta îl făcea să fie cel mai periculos bărbat.

Land oftă – exprimarea lui de bază – şi se întoarse spre mine. Pe vremuri, mustaţa şi burta lui erau mai mici, dar avea în continuare trăsăturile aceluiaşi bărbat care şi-a cărat autoritatea cu el mult timp şi care a întâmpinat puţină rezistenţă, încât lua totul ca şi cum i se cuvenea.

— Asta-i faza, spuse. Nu pot să-mi fac slujba, în niciun caz cum ar trebui, dacă mă bagi în conflict cu Jimmy Ray. El şi cu mine, spuse întinzându-şi mâinile în întuneric, facem lucruri unul pentru celălalt. Înţelegi?

Auzisem zvonuri despre aranjamentul dintre Jimmy Ray şi Land. La naiba, toată lumea auzise că se protejau unul pe celălalt şi că, din cauza înţelegerii dintre ei, Jimmy Ray ajungea să fie arestat doar pentru că-şi mai bătea o iubită sau pentru că se întâmpla să conducă beat. Niciodată, însă, pentru ceva mai serios şi, mai ales, în niciun caz pentru ceva ce nu putea să dispară a doua zi dimineaţă.

— Nu, am spus. Nu înţeleg. Asta înseamnă că nu o să mă ajuţi?

— Uite, spuse Land cu o voce joasă de parcă se adresa unui copil. Ştiu ce face Jimmy Ray. Dar îşi are afacerea în afara oraşului. Îşi controlează oamenii, iar eu n-am parte de crime din cauza drogurilor. Străzile nu sunt pline de cadavre.

— Da, am pufnit, asta pentru că scapă de cadavre în pădure ca să le mănânce porcii mistreţi.

— Nu-mi pasă ce mă-sa face cu ele cât timp nu apar în timpul turei mele. Oricum, nimănui nu-i pasă ce anume se întâmplă cu oamenii aceia. Cu toţii sunt amestecaţi în afacerile lui Jimmy Ray. Din punctul meu de vedere, cale bătută. Land îşi apropie mâna cu un centimetru de piciorul meu. Nu-l atingea încă. Îl priveam aşa cum priveşti un păianjen care se apropie uşor de tine. Ştiind că vine, dar sperând că o să facă în ultima clipă cale întoarsă. Asta e înţelegerea dintre noi. Îşi ţine afacerile sub control, iar eu privesc în altă parte. Niciunul dintre noi nu vrea război. E mai bine aşa.

— Mai bine pentru cine? l-am întrebat, îndepărtându-mi corpul de mâna lui.

— Pentru toată lumea, izbucni Land. Asta încerc să-ţi spun, începuse să plouă, prinzându-ne în capcană. Pe acoperiş, se auzi un răpăit rapid. Un râuleţ se scurgea statornic pe parbriz. Iar acum vrei să distrugi toate astea, spuse Land, clătinându-şi capul. E o problemă, Eve. O să-mi dea ceva bătaie de cap.

Am simţit un pietroi în stomac. Ştiam ce voia să spună. Un mic serviciu contra serviciu. De câte ori nu mi-am văzut mama prinsă în aceeaşi capcană? Părea să fie soarta femeilor din toată lumea.

— Ce vrei? l-am întrebat cu o voce opacă. De ani întregi tot auzisem zvonuri despre Land, aşa că ştiam deja. Dar, cel puţin, aveam să-l fac să mi-o ceară.

Land mă privi o clipă, apoi îmi luă mâna, vlăguită şi rece, într-a lui şi o apăsă de partea din faţă a pantalonilor lui. Îmi frecă palma moale de penisul lui erect.

— Dar fă-o cu gura, spuse.

Am înghiţit în sec, continuând să privesc ploaia ce bombarda parbrizul.

— Şi dacă o fac?

— Atunci o să mă ocup de Jimmy Ray pentru tine. O să mă asigur că păstrează distanţa. Se împinse în mâna mea, respirând mai repede.

Îmi doream ca mâna mea să prindă viaţă. Mi-am imaginat degetele amorţite închizându-se cu putere. Unghiile înfigându-se adânc în carne. Lăsând sânge şi leziuni permanente în urmă. Numai

că m-a oprit Junie. Faţa ei mi-a apărut ca într-o vedenie. Lacrimile îi curgeau din ochii mari, brăzdându-i obrajii. Vocea ei subţire – *Mama?* – în timp ce-l privea pe Jimmy Ray frângându-mi încheietura mâinii în pumn şi mă auzea urlând de durere. N-am fost capabilă să o protejez de asta. Dar chestia cealaltă putea fi un secret. Nu va trebui să afle niciodată. Nu va vedea niciodată cu ochii ei ce am ajuns. O să scăpăm de Jimmy Ray odată pentru totdeauna. Şi de acum înainte, o să fiu mama de care are nevoie, mama pe care o merita. Gata cu greşelile! Într-un fel, mi se părea că e aproape un act de justiţie poetică. Jimmy Ray era greşeala mea, momentul meu de slăbiciune. Aceasta avea să fie pedeapsa mea.

Trebuie să recunosc, nu i-a luat mult lui Land. Mulţumesc Domnului pentru micile cadouri, cum ar spune maică-mea. Însă a fost brutal. Şi-a înnodat mâna în părul meu, apăsându-mă în jos în timp ce-şi împingea coapsele în sus. De-abia mă lăsa să respir. A fost destul de brutal încât gura mea rănită să sângereze din nou. Până când am terminat, pielea îi era mânjită de roşu.

În cele din urmă, a meritat. Land s-a ţinut de cuvânt şi Jimmy Ray a luat distanţă. Cal şi-a păstrat slujba şi a rămas în viaţă. Iar Junie avea să fie scutită să-şi vadă mama bătută de-i sună apa în cap, iar şi iar. Nu a menţionat niciodată dacă îşi amintea de Jimmy Ray şi de ceea ce-mi făcuse. Poate că uitase sau poate că era ceva ce îngropase în subconştient. Una dintre acele amintiri ceţoase din copilărie care pot fi asociate cu un vis urât sau cu o imaginaţie hiperactivă. Dar eu n-am uitat niciodată. Nici pe Jimmy Ray şi, cu atât mai mult, nici pe Land. Ocazional, încă îmi zvâcnea încheietura când adormeam pe ea sau vedeam camioneta lui Jimmy Ray prin oraş. N-am scăpat niciodată nici de gustul amintirii cu Land – un vârtej de amărăciune şi ruşine în adâncul gâtlejului.

ZECE

Nu ştiu dacă era o consecinţă a educaţiei noastre haotice – neştiind niciodată când o să avem parte de următoarea masă şi fiind constant confruntaţi cu feţe ciudate dar Cal şi cu mine am crescut amândoi, dezvoltându-ne în adulţi cu tabieturi. Nu ne plăceau surprizele, nici măcar cele bune. Nu ne plăceau locurile noi şi nici schimbările în rutină. Încercam în mod constant să restaurăm ordinea din viaţa noastră. În cazul în care Cal nu era la lucru sau nu mă vizita la ora cinei, putea fi găsit în doar câteva locuri. La apartamentul lui sau la al meu, la barul de lângă localul cu sendvişuri unde bea o bere, la spălătorie, unde citea ziarul şi se uita cum i se învârteau hainele. Am încercat toate aceste locuri şi n-am văzut nici urmă de camioneta lui. Mai rămâneau rulota mamei, unde nu aveam de gând să ajung prea curând din nou, şi locul lui secret de pescuit.

De când mă ştiu, mergea pe malul pârâului Jackson Creek ca să pescuiască. În perioada când creşteam, mâinile îi miroseau mai tot timpul a maţe de peşte. Era o mireasmă care încă îmi stârnea foamea şi mă trezeam cu crampe la stomac de încântare, deoarece oricât de dezgustător era mirosul, cel puţin, însemna că o să fiu hrănită. Cal nu mai avea nevoie să pescuiască pentru a-şi umple burta, dar ştiam că ritualul îl liniştea; izolarea alina ceva din interiorul lui, o margine zgrunţuroasă care niciodată nu a fost fină. Înţelegeam asta, pentru că şi eu aveam acelaşi punct aspru în interiorul meu. Junie a ajutat la şlefuirea lui, dar în absenţa ei ieşea la iveală. O armă dură şi ascuţită în măruntaie.

Jackson Creek era de fapt un râu care curgea pe o distanţă de mai multe mile, ascuns printre copaci în unele locuri şi la vedere în altele. La unul din capete, apa era adâncă şi curgea rapid, după care încetinea până ce aproape se prelingea, apoi se deschidea şi lua forma unei bălţi întinse şi calme, numai bună pentru scufundări în pielea goală, înainte să se reverse din nou printre copaci. Toţi cei de prin părţile acestea aveau o relaţie cu râul, dar mi-era greu să cred că ştia cineva de locul lui Cal, sau, dacă ştiau unii, le lipsea curajul pentru a ajunge la el. Trebuia să te caţeri, să înfrunţi căpuşe şi mărăcini, ţepii care îţi zgâriau braţele şi în care îţi prindeai părul. Dar Cal se jura că la locul lui se găseau cei mai buni peşti din zonă, graşi şi strălucitori în lumina soarelui, şi atât de aproape de suprafaţă, încât îi puteai prinde cu mâinile.

Normal, avea camioneta parcată în pădure, acolo unde începea cărarea spre locul lui de pescuit. Am oftat, mi-am strâns părul la ceafă într-o coadă şi mi-am tras jos mânecile cămăşii înainte să o urmez. Până când am ajuns, la capătul unei drumeţii de douăzeci de minute pe care am resimţit-o de parcă ar fi durat o oră, soarele ajunsese sus pe cer şi-mi simţeam transpiraţia curgând încet pe spate. Cel puţin, era încă primăvară, iar căldura necruţătoare a verii era abia un zvon ghicit în vântul cald.

— Hei! am strigat, păşind pe stânca plană pe care stătea cocoţat Cal deasupra apei. Firul undiţei se întindea în râu. Trei peşti se odihneau deja în răcitorul umplut cu gheaţă.

— Hei! răspunse Cal fără să se întoarcă. Te-am auzit în urmă cu vreo zece minute. Întotdeauna ştiu că eşti tu când aud ceva ce seamănă cu o turmă de elefanţi care tropăie prin pădure. Ai fi un spion de doi bani.

— Mă rog, spionajul nu a fost niciodată primul pe lista mea de cariere. M-am aplecat lângă el, mi-am suflecat mânecile şi mi-am trecut mâna peste ceafa asudată. De cât timp eşti aici?

— Nu de mult timp, spuse ridicând din umeri. Arăta la fel de îngrozitor pe cât mă simţeam eu. Avea pleoapele umflate din cauza lacrimilor pe care le vărsase recent – ştiam că nu o să recunoască asta – şi cearcăne sub ochi. Aveam nevoie de o zi în care să nu se uite nimeni la mine, aşteptând să cedez, ştii?

— Da, am spus, ştiu.

Cal îşi modifică strânsoarea pe undiţă, depănând un pic aţa. Lumina soarelui îi făcea părul să strălucească auriu, iar pleoapele îi umbreau voalat obrajii.

— Mi-a zis Land de Hallie şi de mama ei, spuse.

Am oftat şi mi-am înclinat faţa în direcţia soarelui, a cărui lumină picta modele pe interiorul pleoapelor închise. Simţeam parcă nişte degete calde care îmi apăsau pielea. Senzaţia trezi împunsătura lacrimilor. Mi-am deschis ochii şi am privit într-o parte.

— Cum adică? Acum faci echipă cu Land împotriva mea? am întrebat. Presupun că tu joci rolul poliţistului bun, pentru că, Dumnezeu ştie, Land joacă întotdeauna rolul celui rău.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, am mormăit.

Cal m-a tras uşor cu mâna de braţ până ce m-am întors şi l-am privit.

— Nu încerc să te iau prin surprindere şi nici să fac echipă cu cineva împotriva ta sau mai ştiu eu ce-ţi trece prin cap. Când mi-a spus Land, m-am îngrijorat. Nu poţi să te arunci cu capul înainte, Evie, înfruntându-i pe toţi cei care…

— Mi-am primit deja predica, dar mersi, am spus, trăgându-mi braţul de lângă el.

— Isuse, mă asculţi măcar pentru o clipă, fir-ar?! N-am de gând să-ţi ţin predici. Încerc să-mi cer scuze.

Chestia asta m-a făcut să mă opresc.

— Pentru ce anume?

Cal îşi trecu mâna prin păr.

— Pentru că nu ţi-am zis de Izzy. M-a pus Junie să promit că n-o s-o fac. Mă pregăteam să vorbesc când şi-a ridicat mâna oprindu-mă. Dar în cele din urmă, aş fi făcut-o. Aş fi ajutat-o pe Junie să înţeleagă că ar fi fost mai bine dacă ştiai. Şi dacă ştiau şi părinţii lui Izzy.

M-am prăbuşit eliberată de spiritul de ceartă. Îmi plăcea mai mult când furia îmi inunda sângele. Mânia ştergea orice altceva.

— Credeam că Junie îmi spunea totul. De ce ar fi vrut să ţină asta secret faţă de mine?

Cal făcu o pauză. Ştiam că făcea chestia asta când cântărea cât de mult să spună. Era întotdeauna grijuliu, dorind să se asigure că şi-a ales cuvintele potrivite pe care urma să le zică. Se întinse şi mă bătu cu un deget pe umăr.

— Eşti mereu cu capsa pusă când vine vorba de cei din familia Logan. Ştii, Junie nu era oarbă. Probabil că nu a vrut să te lase să găseşti un motiv ca să pui capăt prieteniei ei cu Izzy.

Am simţit o căldură primitoare urcând pe şira spinării şi m-am îndepărtat de el, răsucindu-mă.

— Despre ce vorbeşti? N-am nimic împotriva familiei Logan. Nici măcar nu-i *cunosc*

Cal îşi ridică sprâncenele.

— Nu, dar ştii *ce reprezintă.* O casă frumoasă şi drăguţă, două maşini, căsătoriţi, poate şi nişte bani la bancă. Mă holbam în gol în direcţia lui. Oftă şi se aplecă în faţă, odihnindu-şi coatele şi genunchii. Aproape că atingea undiţa cu fruntea. Hei, Evie, ştii la ce mă refer. Sunt cu totul opuşi faţă de noi şi de felul în care am crescut noi. Comparativ cu dezastrul nostru, ei reprezintă un tablou aproape perfect.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am cuprins coatele, formând un scut din membre.

— Sunt imaginea complet opusă a felului în care a crescut şi Junie, asta vrei să spui?

— Vezi, spuse Cal, exact despre asta vorbesc când spun că ai ceva împotriva lor! Nici măcar nu mă gândeam la tine şi la Junie, iar mintea ta automat s-a îndreptat spre asta, comparând şi presupunând întotdeauna că ai dat greş.

— Chiar am dat greş, am spus. Fiica mea e moartă.

— Ei bine, spuse Cal după o pauză, şi fiica lor este.

Nu voiam să am conversaţia aceasta, să mi se reamintească şi că familia Logan suferise o pierdere egală cu a mea.

— Ai dreptate, am spus înţelegând unde bătea.

Trase peştele afară cu uşurinţă, scoase cârligul din gura căscată şi îl puse lângă ceilalţi în răcitor. Am crescut ucigând vietăţi. Am băgat viermi ce se zbăteau în cârlige, am tăiat burţile peştilor care încă răsuflau, am scos maţe aburinde din căprioare ce de-abia muriseră, am răsucit gâtul găinilor cu mâinile goale. Nu m-a deranjat niciodată înainte. Animalele însemnau mâncare, iar mâncarea nu era ceva peste care dădeai cu uşurinţă. Să fii sensibilă la din astea însemna să flămânzeşti şi nu sunt multe lucruri mai îngrozitoare decât foamea. Însă azi, a trebuit să-mi iau ochii de la imaginea acelui peşte şi de la gura lui ce se deschidea şi se închidea în timp ce era pus deasupra gheţii. A trebuit să-mi bag mâinile sub coapse ca să rezist tentaţiei de a-l lua şi de a-l arunca înapoi în apă, pentru a-i mai da o şansă la viaţă.

— Poate că din cauza tipului, am spus în timp ce Cal arunca firul undiţei înapoi în apă. Cel cu care avea Izzy o relaţie. Poate că din cauza asta au fost ucise.

Cal scoase un mormăit neutru.

— Oricum, cum ai aflat de tipul lui Izzy? Dacă Junie nu ţi-a spus niciodată.

Am rămas cu privirea aţintită asupra apei, urmărind-o cum curge peste pietre. M-am gândit la jurnalul lui Junie, îndesat acum în sertarul de sus al dulapului meu. Nu aveam să renunţ la el, să las nişte străini să cerceteze sentimentele şi gândurile secrete ale lui Junie. Era o ultimă legătură cu fiica mea, pe care nu trebuia să o împărtăşesc.

— De fapt, n-am aflat. Doar am auzit nişte zvonuri prin jur. Mi-am dat seama că Hallie era persoana care ştia dacă erau adevărate.

Simţeam cum ochii lui Cal erau aţintiţi asupra mea, probabil încercând să îşi dea seama dacă îi spuneam adevărul.

— O să-ţi curăţ un peşte sau doi, spuse într-un târziu. Ai slăbit. Poţi să-i iei acasă şi să-i prăjeşti pentru cină.

— Am mâncare.

— Numai că nu o mănânci. Se întinse şi-şi lăsă mâna pe spatele meu. N-o s-o aduci înapoi dacă te înfometezi.

— Şi dacă mănânc o s-o aduc înapoi? Mânia îmi încingea şira spinării, eram atât de fioroasă şi de înfierbântată, încât m-am mirat că nu i-am ars mâna.

— Nu, fu de acord Cal. Dar tot trebuie s-o faci. Depănă firul şi puse cu grijă băţul jos. Pe măsură ce creşteam, mi-am dat seama că era singurul puşti pe care îl ştiam şi care n-a agăţat din greşeală pe nimeni cu cârligul. Nu era niciodată neatent cu alţi oameni, ci doar cu el.

— Ai idee cine e individul? am întrebat. Cel cu care îşi făcea de cap Izzy?

Cal rămase cu privirea la peştele pe care îl curăţa cu cuţitul ce strălucea în lumina soarelui.

— Ştii că nu pot să-ţi spun, nici măcar dacă am şti.

— Asta înseamnă că ştii? l-am presat.

— Nu înseamnă nu, zâmbi Cal cu o jumătate de gură.

Am tras adânc aer în piept. O parte a minţii mele îmi striga să-mi ţin gura, ştiind deja cât de proastă şi de distrugătoare eram.

— Când Hallie mi-a spus să vorbesc cu tine, pentru o clipă, m-am gândit că poate tu eşti.

— Ce să fiu? întrebă Cal încruntându-se. Mi-am dat seama că era sincer confuz ca urmare a comentariului meu şi m-am simţit ca unul dintre acei bărbaţi care mărturisesc o aventură de mult terminată, în încercarea de a-şi uşura conştiinţa vinovată. Poate că ei se simt mai bine după aceea, dar asta nu se întâmplă niciodată cu soţia.

— Nu contează, am murmurat, apucând celălalt cuţit al lui Cal şi întinzându-mă după un peşte. Era ceva prostesc.

— Aşteaptă. Cal îşi opri mâna din mişcare. Avea solzi argintii lipiţi de degete. Ai crezut că eu sunt individul care-şi face de cap cu Izzy? Cu o fată de doisprezece ani?

— Nu chiar, am spus. Eu doar… Nu-ţi dai întâlniri niciodată cu nimeni, iar Hallie mi-a spus să vorbesc cu tine…

Mi-am pierdut şirul privindu-i faţa lui Cal, cuprinsă de şoc, mânie şi dezamăgire, faţa lui rănită şi uimită. Privirea aceea a lui Cal m-a zdruncinat. Deoarece, deşi am văzut-o de mai multe ori înainte, niciodată nu mi-a fost adresată.

— Nu-mi dau întâlniri pentru că lucrez tot timpul! spuse Cal. Şi, oricum, cu cine pana mea de pe aici merită să-mi dau întâlniri? Îşi clătină capul şi, când vorbi din nou, avea o voce moale, cu o nuanţă de îngrijorare. Nu-mi vine să cred că te-ai gândit la asta. Chiar şi pentru o clipă. Ce am făcut eu *vreodată* ca să gândeşti aşa ceva despre mine?

Mi-am deschis gura ca să protestez şi să mă apăr, dar n-am putut să zic nimic. Pentru că adevărul era că o gândisem, chiar şi dacă a durat doar o secundă. Am văzut în sinea mea viaţa petrecută alături de Cal: nopţile în care stăteam înghesuiţi împreună într-un singur pat, încălzindu-ne cu picioarele lăbărţate şi încurcate între ele; lecţiile despre cum să pui un cârlig undiţei sau despre cum să scoţi maţele unei căprioare; felul în care Cal lua vina asupra lui, oricând şi oricum putea, încercând tot timpul să mă scutească de durere; faţa lui luminându-se când i-a pronunţat Junie numele pentru prima dată. Toate ocaziile când mi-a acordat circumstanţe atenuante şi a privit în altă parte, întorcând obrazul. Am crezut că dragostea mea pentru Cal trecea dincolo de lecţiile oribile ale mamei. Se pare că pur şi simplu nu fusese încă pusă la încercare. Deoarece moartea lui Junie scosese totul la suprafaţă. Acel instinct fundamental de a-ţi proteja tot timpul spatele, de a nu te încrede în nimeni şi de a nu-ţi lăsa niciodată garda jos. Familia noastră rămânea unită faţă de cei din afara ei, dar asta nu însemna că nu ne puteam întoarce unul împotriva celuilalt, repede şi mortali ca viperele. Am crezut că moartea lui Junie nu mai lăsase loc şi pentru altă suferinţă, dar tristeţea începu să mă umple, dând să-mi iasă afară pe gât şi pe ochi.

— Îmi pare rău, am reuşit să spun într-un târziu. Nu era nici pe aproape ce simţeam, dar ce altceva aş fi putut spune?

— Nu contează, spuse Cal fluturându-şi mâna spre mine, apoi despică burta peştelui şi maţele alunecoase ale acestuia căzură în apă.

Ştiam că nu o să mai aducem vorba despre asta, deoarece nu era felul lui Cal de a fi. Nu era genul care să-şi oblojească nemulţumirile pentru a ţi le reproşa ulterior. Dar ştiam că momentul acesta o să rămână tot timpul între noi, ca o piatră ascuţită în încălţăminte. Puteai să faci unii paşi normal, în timp ce alţii aveau să-ţi producă o durere delicată, astfel încât să ai grijă să mergi întotdeauna cu atenţie, pentru orice eventualitate. Conştientizarea acestui lucru îmi frânse inima, dar trebuia să pun întrebarea. Era mult mai importantă decât relaţia dintre mine şi Cal. Era despre Junie. Şi aveam să mă rănesc pe mine şi pe oricine altcineva într-o mie de feluri, dacă asta însemna că-i puteam face cumva dreptate.

UNSPREZECE

Nimeni nu-ţi spune despre timpul pe care îl pierzi. Primeşti mâncăruri şi trimiţi flori cu bună intenţie. Cauţi îngrijorată semne care să-ţi indice că ai fi putut să te răneşti. Ascunzi pastilele şi armele. Profesioniştii îţi strecoară pamflete în mâini. Liste cu grupuri de suport şi numere care încep cu prefixul 800. Semne care dovedesc că suferinţa ta este normală. Lipsa apetitului. Lipsa somnului sau dormitul prea mult. Mânie. Depresie. Lipsa speranţei. Nimic însă nu se compară cu felul în care îţi scapă noţiunea timpului, minutele pe care le pierzi holbându-te la ceafa unui copil blond care merge în faţa ta pe trotuar, secundele ce trec ticăind în timp ce stai locului şi ţii în mâini un tricou scos proaspăt din uscător pe care l-a purtat cândva fiica ta. Creierul e pustiu şi gol ca o cameră în întuneric şi doar numele ei – *Junie Junie Junie* – se învârte la nesfârşit într-o buclă a dorului.

Nu ştiu cât timp a trecut de când mă tot holbam la raionul cu produse congelate din magazin. Destul de mult ca să-mi simt faţa amorţită din cauza frigului, dar nu destul ca să mă ia vreun angajat la întrebări dacă sunt în regulă. Nu îmi era foame. Apetitul mi-a dispărut odată cu fiica mea. Toate hainele stăteau lălâi pe mine. Blugii atârnau pe oasele şoldurilor ce ieşeau în afară. Dar simţeam că Junie ar fi vrut să mănânc, aşa că am stat locului, holbându-mă în gol la cutiile colorate cu mâncare îngheţată. Pui, paste, friptură Salisbury. Aşteptând să primesc un semnal în cap, care să-mi spună ce cutie să iau.

Apoi s-a întâmplat ceea ce anticipasem. O mână pe umăr şi o voce timidă în ureche.

— Hei, te simţi bine?

Când mi-am întors capul, l-am văzut pe Zach Logan stând locului cu o sprânceană ridicată a îngrijorare. Am dat drumul uşii congelatorului şi am făcut un pas ezitant înapoi. Mâna îi alunecă pe braţul meu în jos, pe măsură ce m-am îndepărtat.

— Mă simt bine. Mi-am fluturat degetele prin faţa congelatorului. Nimic nu pare bun.

— Ştiu, spuse Zach. Toate au gust de carton pentru mine. Dar e important să mănânci. Trebuie să-ţi păstrezi forţele.

M-am întrebat dacă nu cumva pierduse timpul cu Cal şi concepuse cu acesta un scenariu cum să mă facă să mănânc. M-am întrebat dacă şi asupra lui Jenny punea aceeaşi presiune ca s-o facă să-şi bage o furculiţă în gură.

— Sper că ai intrat prin spate, spuse Zach. În faţă, sunt reporteri.

Când au apărut aceştia pentru prima dată în oraş, la câteva zile după înmormântarea lui Izzy, nu am făcut legătura dintre ei şi crime. O dată, când m-a dus Cal cu maşina, trecând de o grămadă de reporteri dotaţi cu camere şi microfoane şi feţe pline de o falsă îngrijorare, m-am întors spre el şi l-am întrebat confuză ce se întâmplă şi ce caută reporterii aici. Ultima dată când îmi aminteam să se fi întâmplat ceva vrednic de atenţie în Barren Springs a fost când râul s-a umplut de peşti morţi şi jumătate din populaţia oraşului credea că veniseră vremurile din urmă. Şi chiar şi atunci au apărut doar reporterii de la ştirile locale din Springfield.

— Sunt aici pentru Junie, mi-a spus Cal privindu-mă. Şi pentru Izzy. A vorbit încet, nesigur dacă întrebarea mea fusese sau nu o glumă.

— Oh, am exclamat, simţindu-mă ca o proastă. Dacă ar fi fost copilul altcuiva spintecat ca o căprioară vânată, aş fi ştiut într-o clipită ce căutau ziariştii aici.

În cea mai mare parte a timpului, am reuşit să evit reporterii, folosind străzile labirintice din Barren Springs în avantajul meu. Reporterii aveau tendinţa să stea în apropierea clădirilor înghesuite de-a lungul autostrăzii, îngrămădindu-şi carurile de reportaj în parcările din faţa spălătoriei şi a defunctei florării. Nu păreau să-şi dea seama că parcam pe aleile mici din spatele magazinelor şi că intram şi ieşeam pe uşa din spate. Pentru orice eventualitate, când făceam mici drumuri, mă obişnuisem să port o şapcă de baseball şi părul prins în coadă la spate. Era o jumătate de încercare de a mă deghiza.

Şi ceilalţi din oraş au fost de ajutor, spunându-le reporterilor că mă văzuseră îndreptându-mă spre magazinul Dollar General din următorul oraş sau că au auzit că iau prânzul la localul cu sandviciuri, când, de fapt, eram în apartament la mine şi aşteptam să dispară carurile de reportaj. Nimic nu-i unea pe oamenii din Barren Springs ca dispreţul faţă de un intrus băgăcios. Cal mi-a spus că l-a auzit pe un reporter plângându-se că nu a mai fost niciodată într-un loc în care oamenii erau atât de reticenţi la ideea de a-şi vedea propriile feţe pe prima pagină a ziarelor. Deoarece nimeni nu vorbea, iar poveştile, până acum, fuseseră o readucere pe tapet a unor fapte brutale, pe care toată lumea le ştia, amestecate cu descrieri tot mai peiorative ale Barren Springs.

— Mulţam pentru avertizare. Am închis uşa congelatorului fără să iau ceva de pe rafturi. Ţi-au mai spus poliţiştii ceva în ultimul timp? l-am întrebat, căutând să descopăr dacă ştia despre Izzy şi bărbatul mai în vârstă. Nu voiam să fiu eu cea care îi spune, nici dacă l-ar fi ajutat.

— Au trecut ieri pe la noi, spuse Zach. Au întrebat despre telefonul ei mobil.

— Ce-i cu el?

— Nu l-au găsit. Cu fetele, a adăugat. Cred că au o listă a activităţilor de pe telefon. Scria mesaje unui număr de telefon preplătit.

— Ştiu ce anume scria în mesaje? l-am întrebat.

— Nu încă. Aşteaptă răspuns de la compania telefonică. Zach îşi încrucişă braţele şi-şi scutură capul. Nu-mi imaginez cui îi putea trimite mesaje. I-am spus de o mie de ori că nu are voie să scrie nimănui sau să vorbească cu cineva pe care noi nu îl cunoaştem.

— I-ai verificat vreodată telefonul? l-am întrebat şi, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, mi-am dat seama cât de acuzatoare puteam să par.

— La început, o făceam zilnic, dar nu am găsit decât apeluri şi mesaje trimise nouă şi unor prieteni. Majoritatea copiilor de vârsta ei încă nu au telefon. Zach se opri şi privi într-o parte. Dar am lăsat-o mai moale în ultimele luni. Niciunul dintre noi nu-şi aminteşte când i-am citit ultima dată mesajele.

— Poate că nici nu ar fi contat, i-am spus, pentru că părea să aştepte vreun soi de asigurare. Poate că nu avea nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

Zach aprobă din cap, însă era acel tip de constatare superficială care însemna că nu credea niciun cuvânt din ce am spus. Asta era okay; nici eu nu credeam.

— Încă nu-mi pare real, continuă Zach. Că au murit amândouă. A încercat să-mi prindă privirea, dar m-am uitat în altă parte. Continui să le aştept să intre în bucătărie, cerând gustări. Câteodată, mă jur că le aud hlizindu-se în camera lui Izzy, noaptea târziu. Clipi cu repeziciune şi-şi încleştă fălcile. Dimineaţa, verific patul lui Izzy ca să văd dacă nu-i cumva acolo. Ştiu că e stupid, dar în fiecare zi mă gândesc că ar putea fi.

Nu eram sigură ce voia de la mine. Împărţeam o pierdere, dar nu-l cunoşteam cu adevărat pe Zach Logan. Nu eram prieteni. De-abia ne ştiam. Şi, spre deosebire de el, eu înţelegeam până în măduva oaselor că fiica mea nu mai era. Acum mai aveam un lucru pentru care să-l invidiez.

★

De la moartea lui Junie, am evitat parcul, asigurându-mă că până la magazin sau la staţia de benzină mergeam pe drumul lung. Însă, după ce l-am lăsat pe Zach pe culoarul cu mâncare congelată şi m-am întors la maşină fără să cumpăr ceva, m-am trezit că fac stânga pe Elm şi opresc la un stop de lângă parc. Era gol. Banda galbenă de la locul crimei era legată de un capăt în jurul unui copac de la marginea terenului de joacă. Celălalt capăt atârna liber şi fâlfâia în adierea brizei. Am ieşit din maşină şi mi-am croit drum printre tufişuri până la gura tubului de ciment unde murise fiica mea. Pe sol, se vedea un petic întunecat, o pată care poate fusese sânge care se îmbibase în pământ. Am întins mâna, căutând să mă echilibrez pe suprafaţa dură a tunelului.

— Am avut aceeaşi reacţie, spuse o voce. Mi-am ridicat capul şi am văzut-o pe Jenny Logan, stând pe o masă de picnic din dreapta mea şi odihnindu-şi picioarele pe bancă. Dar după aia mi-am zis că nu era sânge.

— A ajutat cu ceva? am reuşit să întreb.

— Mai ajută ceva? a răspuns ridicând din umeri. Lovi cu palma locul de pe masă de lângă şoldul ei. Poate vrei să iei un loc. Eşti cam verde în jurul bărbiei.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că cei doi Logan mă urmăreau, băgându-şi vieţile şi durerea în viaţa mea. Dar nu eram aşa de convinsă de propria mea importanţă. Oraşul era mic şi toţi dădeau nas în nas unii cu alţii. Am traversat zona spre masa de picnic şi m-am cocoţat pe ea. Răceala primăvăratică a lemnului se strecură prin blugi şi-mi cuprinse pielea.

— L-am văzut pe soţul tău la Piggly Wiggly cu câteva minute în urmă.

Jenny de-abia zâmbi.

— E întotdeauna periculos să-l trimiţi pe Zach la cumpărături. Chiar şi când îi dau o listă, tot timpul se întoarce cu o varietate aleatorie de rahaturi. Urma să merg cu el, să ies din casă. În ultima secundă, însă, n-am putut s-o mai fac.

— Prea mulţi oameni care te întreabă cum te descurci?

— Da, încuviinţă Jenny. Dar în unele zile nu-i nici măcar asta. E vorba de Zach. Continuă să citească lucruri online, despre cum să facă faţă durerii. E ca şi cum crede că dacă urmează paşii, ar putea să îmbunătăţească instantaneu situaţia. Şi când nu funcţionează se panichează. N-are nicio idee ce să facă atunci când plâng şi-mi pierd minţile. Devine extenuant, ştii? Că se poartă ca şi cum lucrurile nu stau chiar atât de rău, ca să nu înnebunească. Aveam nevoie de o pauză.

Nu ştiam. La urma urmei, cred că era câştigul de a fi singură. Nu trebuia să stau cu fruntea sus pentru altcineva şi-mi puteam permite să mă cufund în întuneric cât de adânc voiam.

Jenny se lăsă pe spate, folosindu-şi mâinile pentru echilibru şi-şi înclină faţa, ţinându-şi ochii închişi. Era mai ciufulită decât mă obişnuisem să o văd. Avea părul zburlit şi cam unsuros la rădăcină. Pete închise la culoare sub ochi, cămaşa şifonată. Până şi felul de a vorbi era mai molatic şi cuvintele îi ieşeau mai uşor pe gură. O vedeam oare diferit de la discuţia cu Cal, eram conştientă brusc de frustrarea mea? Sau poate că Jenny a fost tot timpul mai umană decât o considerasem, iar eu nu am avut niciun motiv bun ca să observ asta mai dinainte.

— Nu voiam să mă întorc aici în Barren Springs după colegiu, ştiai? m-a întrebat fără să-şi deschidă ochii.

Adevărul e că alegerile în viaţă făcute de Jenny Logan nu erau neapărat subiectul cu care să-mi bat capul prea mult timp. N-avea însă nevoie să-i răspund şi a continuat să vorbească.

— Nici măcar nu era ceva la care să mă fi gândit cu adevărat. Niciodată nu mi-am spus „Pleacă

din Barren Springs şi nu te mai uita înapoi”. Râse uşor şi-şi deschise ochii. Se aplecă, din nou, în faţă. Dar a fost un dat. Am crezut că o să merg la Mizzou, că o să iau o diplomă, şi apoi o să mă mut în Kansas City sau St. Louis, iar într-o bună zi poate în Chicago.

Nu mi-a păsat niciodată de povestea asta, de viaţa lui Jenny Logan, dar, ca o schimbare, îmi plăcea să mă concentrez la altcineva. Era ca şi cum luam o vacanţă de la zumzetul din propriul meu creier.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai plecat vreodată de aici? mă întrebă drept răspuns.

Am negat. Am fost o dată la Branson, cu ani în urmă, pentru o zi. Cam atât de departe mă purtaseră călătoriile mele. Tot ce-mi aminteam cu adevărat erau traficul bară la bară şi marea de turişti ce se înghesuiau pe trotuare. Cât de străine şi de distante mi se păreau toate faţă de verdeaţa liniştită de acasă. M-am gândit să mă mut cu Junie, într-o încercare de-a ne croi drumul în viaţă. Acolo, aş fi câştigat ceva mai bine, lucrând la un lanţ de restaurante în loc de un simplu local. Dar şi toate celelalte ar fi costat mai mult. La sfârşitul zilei, aş fi fost în continuare săracă şi tot aş fi trăit de pe o zi pe alta. Numai că aş fi fost săracă într-un loc fără Cal, fără Louise şi Thomas, fără plasa de siguranţă pe care mi-o dădea Barren Springs – unde fiecare centimetru pătrat îmi era familiar. Nu mă puteam imagina trăind în Branson, indiferent cât de mult încercam.

— Am crezut că o să-mi placă. Toţi oamenii aceia noi, noile experienţe. Jenny trase de o aţă de la blugi. Dar s-a dovedit că lumea este *mare.* Chiar şi un loc aşa mic cum era Columbia avea un aer copleşitor. Nu ştiam cum să vorbesc sau cum să acţionez. Mi-am petrecut aproape fiecare zi din acei doi ani fiind disperată să mă întorc aici. Îmi amintesc că într-o noapte am făcut o pană de cauciuc şi nimeni de pe autostradă nu a oprit ca să mă ajute. Stăteam acolo în ploaie, încercând să schimb cauciucul şi plângeam ca un copil mic. Mă gândeam că dacă eram în Barren Springs, dacă eram *acasă,* zece oameni s-ar fi oprit ca să mă ajute. Îşi arcui sprâncenele, mirată. Poţi să crezi rahatul ăsta? Ghinion curat.

De fapt, nu greşea. Asta era chestia cu Barren Springs; în ciuda urâţeniei lui, aveai parte şi de o frumuseţe ascunsă. Felul în care oamenii se bazau unii pe alţii când se înrăutăţeau lucrurile, resursele unei comunităţi pe care majoritatea lumii o ignora, îndărătnicia pură care-i făcea pe oameni să respire, când ar fi fost mai simplu să renunţe. Colinele vălurate şi vântul printre copaci… A trebuit să-mi amintesc de acele lucruri în zilele când am vrut să ard tot locul din temelii.

— Când l-am cunoscut pe Zach şi după ce am rămas însărcinată, mi s-a părut scuza perfectă ca să renunţ la şcoală şi să mă întorc acasă. Poate că am şi plănuit asta, cu o parte din mine. Şi, să-i dea Dumnezeu sănătate, Zach n-a scos nici măcar un cuvânt de protest, chiar dacă dintotdeauna şi-a dorit să se mute într-un oraş mare şi să-şi ia o slujbă la vreo companie şmecheră. La un moment dat, am crezut că ar fi putut să mă deteste pentru asta. Dar n-a făcut-o niciodată. Eu sunt cea care simte mâncărimi la picioare câteodată şi încearcă să-l convingă să ne mutăm. Şi acum el e cel care vrea să rămână. Dumnezeu ştie de ce. A renunţat, continuă privindu-mă, la toate visele lui de dragul meu şi al lui Izzy şi acum îmi vine să-l ucid că a făcut asta. Ochii ei se aprinseră din cauza lacrimilor, câteva dintre ele curgând pe obrajii palizi. Sunt furioasă pe el pentru că a fost de acord să ducem stilul ăsta de viaţă. Dacă n-ar fi făcut-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Şi ştiu, spuse fluturându-şi mâna în direcţia mea, cât de nedrept şi de îngrozitor este din partea mea. Nu trebuie s-o zici.

— Nu intenţionam.

Replica o făcu să râdă şi îşi îndepărtă lacrimile de pe obraji cu dosul degetelor.

— Sincer, Eve, eşti ca o gură de aer proaspăt. Nimic nu pare să te surprindă.

— În mod cert, ar fi nevoie de mai mult decât ce mi-ai spus. Nu eşti singura care, după toate acestea, se uită înapoi şi-şi doreşte să fi făcut alegeri diferite.

Jenny se holbă la mine de parcă încerca să-mi descopere gândurile, târându-se în creierul meu şi pescuind lucrurile pe care nu le spuneam.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Nimic special, am spus rătăcind cu privirea prin jur. Doar alegerile care au dus la moartea fiicelor noastre în parcul acesta.

— Totuşi, nu a fost vina noastră, spuse Jenny cu o voce abia auzită.

— Poate că nu, am spus, fără să par convingătoare. Dar în mod cert nu a fost a lor.

Vizavi de parc, se auzi izbitura unui geam de protecţie şi am privit amândouă în sus, surprinzând momentul când posteriorul doamnei Stevenson o urma pe aceasta în casă.

— Dumnezeule, spuse Jenny, ai crede că băbăciunea asta băgăcioasă ar fi putut să ne facă o favoare trăgând cu ochiul de la fereastra din faţă când… spuse şi gesticulă în direcţia tunelului. În oricare altă zi a anului urmăreşte parcul ăsta ca un şoim.

— De unde ştim că nu a făcut-o? am întrebat-o.

— Land a vorbit deja cu ea. A spus că îndată ce a început să ningă, a tras draperiile şi s-a culcuşit. Nu voia să-şi pună în funcţiune soba în luna aprilie. Jenny pufni. Sună logic. Maică-mea o ştie dintotdeauna şi a văzut-o crescând. A spus că nu a cunoscut niciodată o femeie aşa de zgârcită. Asta spune ceva prin părţile astea.

Am privit chiorâş, printr-o lacrimă, lumina slabă a soarelui ce pătrundea prin norii rarefiaţi.

— Land te informează regulat?

— Da, destul de regulat. Pe tine nu? întrebă Jenny după o pauză. Când am dat din cap că nu, obrajii i s-au aprins de jenă.

— Poate că s-a gândit că oricum îţi spune tot fratele tău.

— Da, am spus cu o voce uscată. Fie asta, fie e prea ocupat să-şi umfle curul gras cu gogoşi ca să se mai deranjeze.

Mi-am lăsat privirea să hălăduiască pe teritoriul parcului, dar oricine a ales acest loc ca să le facă felul fetelor, a ales bine. Casa familiei Stevenson era singura de pe aici şi chiar şi aceasta era parţial ascunsă de copaci. Barren Springs nu era dispus ca orăşelele văzute la televizor, în care toate se extindeau ordonat dintr-o piaţă centrală. Arăta, mai degrabă, ca şi cum primii colonişti nu au putut anticipa că locul va deveni un oraş şi şi-au construit casele unde doreau, fără să se gândească la un plan. Mai degrabă *fiecare om pentru el* decât un efort colectiv. Străzile au fost adăugate de-a lungul timpului pentru a deservi casele, nu invers, astfel încât pe unele străzi era doar o singură casă, iar unele alei se terminau fără nicio avertizare. Graniţele acestui labirint erau înghesuite de pădurile dese, verzi, neschimbătoare.

Am început să-mi mişc fundul înainte, fiind gata să sar jos de pe masă şi să pun punct acestei conversaţii, când Jenny îşi puse grijulie mâna pe antebraţul meu.

— Îmi plăcea de Junie, spuse. Am vrut să ştii asta. O plăceam cu adevărat. Dacă e să fiu cinstită, câteodată chiar mai mult decât pe fiica mea. Izzy era în faza aia groaznică de preadolescenţă când nu ştii niciodată dacă te alegi cu o îmbrăţişare sau cu o insultă. Oftă şi continuă. Ultimele şase luni au fost de parcă trebuia să păşesc la nesfârşit ca pe coji de ouă în jurul ei. Aşa se purta şi Junie cu tine?

M-am făcut comodă înapoi pe masă şi mi-am îndepărtat braţul de atingerea mâinii ei.

— Nu.

— Da, zâmbi slab Jenny, aşa mi-am imaginat. Junie avea… ceva profund. Cred că aşa pot s-o descriu cel mai bine. Părea să aibă o fire mai stabilă decât Izzy. Mai stabilă decât am fost eu la vârsta aceea, asta-i sigur. Jenny mă înghionti blând cu cotul. De la tine a moştenit asta?

Întrebarea m-a uluit. Însă nu pentru că n-aveam un răspuns, ci pentru că nu ştiam cum să i-l explic. Pe când eram copilă, aveam seriozitatea lui Junie faţă de viaţa şi locul meu în marea schemă, deoarece am învăţat devreme că să fii frivolă şi să iei lucrurile drept certe în jurul maică-mii atrăgea o uriaşă suferinţă. Speram că profunzimea lui Junie era moştenită din cu totul alt loc, asta deoarece s-a născut un pic mai deşteaptă decât alţi bebeluşi, un pic mai sigură pe ea, mai sigură de iubirea pe care tot timpul i-o ofeream.

— Nu ştiu, am spus în cele din urmă. Mai bine aş pleca înainte să-şi dea seama reporterii unde ne aflăm.

— A fost bine, spuse Jenny în timp ce făceam o a doua încercare să alunec jos de pe masă. Să petrec timpul cu cineva care înţelege. E o uşurare. Am înţeles ce voia să spună. Pierderea unui copil, cum am păţit noi două, a avut urmare o izolare instantanee. După avalanşa iniţială de simpatie, oamenii adoptau o distanţă respectabilă faţă de ghinionul tău şi norul întunecat de crimă şi violenţă sub care ai trăit şi care se prelingea peste ei. Mi-a zâmbit în timp ce m-am ridicat în picioare. De ce nu am făcut asta şi înainte? Fetele noastre erau aşa de apropiate şi aceasta este prima dată când noi două am avut o conversaţie adevărată.

— Presupun că n-am avut timp, am spus, privind în altă direcţie şi ridicând din umeri.

— Mă rog, mai bine mai târziu decât niciodată. Deşi am impresia că mai mult am vorbit eu. Data viitoare e rândul tău, OK?

— OK, am spus, forţându-mă să-i zâmbesc cu o jumătate de gură şi ştiind, chiar dacă Jenny nu ştia, că nu va exista o dată viitoare.

DOISPREZECE

Din vina mea, în cele din urmă am fost încolţită de un reporter. Mă dusesem la spălătorie când răsărea soarele, sperând să-mi termin rufele şi să mă întorc înapoi la apartament înainte să înceapă să se agite oamenii. Norocul a fost de partea mea când am intrat prin uşa de plasă din spatele spălătoriei. Mirosul aşternuturilor parfumate din uscătoare m-a izbit; nu se vedea nicio persoană. Câteva uscătoare erau pline cu haine rămase din ziua anterioară, pe care nu se deranjase nimeni să le strângă, însă toate cele şase maşini de spălat erau goale. Am umplut una cu rufe albe şi o alta cu tot ce mai aveam, alimentând fantele cu monede de 25 de cenţi fără să fiu cu adevărat atentă. Rătăceam cu privirea peste avizierul cu anunţuri. Erau trecute notificări despre vânzări de vechituri, prestări de servicii precum supravegherea bebeluşilor, cu numere de telefon scrijelite pe etichete de hârtie pe care nu le-a rupt nimeni, rugăminţi de returnare a unor câini pierduţi şi, chiar în mijlocul tuturor acestora, un portret al lui Junie.

M-am simţit de parcă am primit o lovitură în stomac. Eram total nepregătită să simt împunsătura ascuţită a durerii. Am tresărit în timp ce mă holbam la zâmbetul ei ştirb, la nasul pistruiat şi la numărul de telefon tipărit dedesubt, la care putea suna oricine avea ponturi. M-am luptat cu nevoia bruscă de a rupe anunţul şi de a-l ascunde într-un loc unde să nu caşte gura nimeni la ea. Nu voiam să aparţină întregii lumi. Voiam să rămână în continuare numai a mea.

Balamalele scârţâiră şi se deschise uşa de plasă din spatele meu, apoi se închise din nou cu un zgomot. M-am îndepărtat de maşinile de spălat, acoperindu-mi mai bine fruntea cu şapca de baseball. Cu coada ochiului, am văzut o femeie apropiindu-se şi cărând după ea un sac de pânză cu rufe.

— ’Neaţa, spuse.

— Bună.

M-am grăbit să-mi adun detergentul şi monedele suplimentare de 25 de cenţi, stând cu spatele la ea, strângând totul în coşul meu gol de rufe, ca să pot scăpa rapid. Ştiam deja că nu era de prin partea locului. Vocalele pronunţate de ea nu vibrau destul şi avea prea multe şuviţe de altă culoare în păr.

— Este vreun loc prin oraş de unde să-mi iau o cafea aşa de devreme? se adresă ea spatelui meu. Am auzit-o deschizând o maşină de spălat şi, apoi, am desluşit clinchetul monedelor.

— Bait & Tackle, cam la opt sute de metri distanţă, am făcut un gest cu mâna indicând vestul şi fără să mă întorc. Aşteptam să înceapă să încarce maşina cu rufele murdare ca să mă pot strecura prin spatele ei.

— Cred că ar fi trebuit să iau de la motel înainte să plec de dimineaţă, oftă ea. Cel mai apropiat motel era la cinci mile la est de locul unde mă aflam, lângă o staţie de benzină şi nimic altceva. Acum, era plin cu reporteri, chestie care-mi confirmă sentimentul ciudat pe care-l simţeam în măruntaie. Trebuie să întreb, continuă ea, este ceva de făcut pe aici sau asta e tot?

Mi-am imaginat Barren Springs aşa cum îl vedea ea, ca pe o aglomerare de clădiri cuibărite chiar lângă autostradă. Jumătate dintre ele erau neocupate, nesperând nici măcar să fie împodobite cu anunţuri *De vânzare*. Clădirile care erau ocupate – cum ar fi spălătoria aceasta, magazinul general cu rafturi pe jumătate goale, localul cu sandviciuri, un băruleţ, banca – nu erau din acelea care să îndemne străinii să intre. La vreun kilometru în afara oraşului propriu-zis era un magazin Piggly Wiggly, cea mai mare atracţie pe care o aveam, căci aici veneau la cumpărături oameni din întreaga regiune. Tipa nu o să vadă niciodată Jackson Creek, unde pescuia Cal în singurătate, valea din apropierea rulotei maică-mii sau pădurile atât de întunecate şi luxuriante, încât te puteai pierde după zece paşi.

— Locuieşti de mult aici? Vocea îi prinse viaţă în timp ce îi ocoleam sacul cu rufe uitat la picioarele ei ca să mă îndrept spre uşă. Întreb pentru că sunt reporteră. Scriu despre fetele ucise şi chiar mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva care cunoaşte acest loc. Te interesează? întrebă şi se apropie de mine, încercând să mă vadă mai bine.

— Nu, am spus, fără să o privesc. M-am întins să împing uşa de plasă şi aerul din încăpere s-a schimbat, părând mai aspru din cauza respiraţiei sale şuierătoare.

— Tu eşti Eve Taggert, nu-i aşa? Mama lui Junie? îşi lăsă ea mâna pe braţul meu.

Şi atunci m-am uitat la ea şi faţa mea o făcu să deschidă larg ochii căprui. Îşi luă mâna de pe mine. Am deschis uşa cu umărul, am traversat parcarea şi mi-am aruncat coşul cu rufe în portbagaj. Mă aştepta lângă portiera din dreptul şoferului. Îmi bloca accesul cu trupul ei şi nu puteam s-o deschid.

— Ascultă, spuse cu o voce joasă şi egală, nu vreau decât să vorbim. Nu trebuie să fie despre Junie. Poate fi despre orice. Orice vrei tu. N-ai nimic de spus?

— Dă-te la o parte, am spus. De fapt, mi-ar fi plăcut să-i dau o palmă şi să-i smulg numele fiicei mele din gură.

A făcut un singur pas înapoi. Nu era destul ca să deschid uşa. Ştiu ce ar fi făcut maică-mea dacă ar fi fost în locul meu. Ar fi deschis larg uşa, zburând-o cât colo pe zdreanţă. În schimb, am tras adânc aer în piept şi mi-am controlat temperamentul prin forţa voinţei. Mi-am încleştat mâna pe

cadrul uşii până când am simţit că mă dor încheieturile degetelor.

— Dă-te la o parte, am repetat, luptându-mă să păstrez un ton calm.

S-a dat la o parte. Vedeam că o doare că face asta. Mă avea atât de aproape doar pentru ea şi nu era capabilă să-şi câştige banii.

— O să fiu mâine la conferinţa de presă, strigă, alergând pe lângă maşină în timp ce o scoteam din parcare. Cauciucurile scrâşniră la atingerea pietricelelor din parcare. Poate o să ai ceva de spus până atunci, adăugă.

— Nu-ţi face speranţe, am mormăit în bărbie.

Alţi oameni vorbeau cu reporterii. Oameni care puteau spune ceea ce trebuie şi care îşi compuneau expresiile care trebuie. N-am să fiu niciodată unul dintre aceştia. Iată un alt lucru pe care nu i-l puteam da fiicei mele. Dar poate că până când se vor termina toate astea, o să-i ofer ceva mai bun.

★

Deşi eram reticentă până la limita refuzului, am fost de acord să particip la conferinţa de presă alături de părinţii lui Izzy. La o zi după ce m-am întâlnit cu Jenny în parc, Land m-a chemat la sediu, spunând că familia Logan fusese de acord deja. La început, am refuzat, spunând că nu văd la ce bun să fiu prezentă. Nu se puteau descurca Zach şi Jenny? Dacă cineva ştia ceva, de ce prezenţa mea i-ar face să vorbească? Fie aveau să-şi dezvăluie secretele, fie nu.

Însă Cal, aşa cum făcea deseori, a fost cel care m-a convins, cu vocea lui răbdătoare, după ce Land, dezgustat, a dispărut ca o furtună. Cal a fost de acord cu mine că ar putea să nu conteze şi că ar putea să nu schimbe deloc lucrurile dacă apăream cu inima frântă în livingurile din întreaga ţară. Dar dacă se schimba ceva? întrebă. Şi, într-un final, spuse ceva ce mă convinse: *E ceva ce poţi face pentru Junie.* Brusc, mi-am dat seama direct de la sursă cât de bun era ca poliţist, strecurându-se în sistemul de apărare al oamenilor şi convingându-i să facă lucruri care, probabil, nu serveau intereselor lor. Era atât de calm şi blând, încât nu-ţi dădeai seama că ai fost dus de nas decât prea târziu.

Iar acum era, în mod cert, prea târziu. Luminile strălucitoare îmi izbeau faţa. Pe sub rochia ieftină din poliester, simţeam transpiraţia alunecând pe spate. Mi-aş fi dorit să-mi iau blugii, dar în ultima clipă m-am dus la magazinul de vechituri din oraşul apropiat şi am înşfăcat prima rochie pe care am văzut-o. Era prea mare şi avea o nuanţă oribilă de maro. Alegerea mea s-a dovedit cu atât mai rea cu cât Jenny Logan a apărut într-o costumaţie şic şi elegantă, fiind îmbrăcată cu o fustă conică neagră şi o bluză crem. Un singur şirag de perle îi cuprindea gâtul. Nu conta faptul că erau false. Ca s-o spun pe şleau, ea arăta la înălţimea rolului, iar eu nu. Ea era cineva cu care oamenii puteau simpatiza. Eu eram ţăranca săracă şi proastă, care, probabil, merita ce i se întâmplase. Ştiam că asta gândeau oamenii, deoarece eu însămi o gândisem deja.

Land ne alinie pe toţi trei în spatele unei mese. Zach ocupă locul din mijloc. Masa era acoperită cu fotografii înrămate ale fetelor. Eram recunoscătoare că acestea erau cu partea din spate la mine. Ştiam că mi-ar fi imposibil să scot chiar şi un singur cuvânt dacă ochii lui Junie s-ar fi holbat la mine.

Land a vorbit primul de pe un podium din dreapta mea. Nu l-am băgat în seamă şi mi-am ţinut ochii închişi. Strălucirea luminilor mă ardea în vârful capului. Când a vorbit Zach, m-am forţat să-mi ridic privirea şi să-mi întorc capul spre el. La baza părului i se formase o dungă de transpiraţie, destul de subţire ca să nu poată fi observată de camerele de vedere.

— Noi toţi trei, spuse, privind-o întâi pe Jenny, apoi pe mine, implorăm pe oricine are informaţii să iasă în faţă. Vă rugăm să spuneţi poliţiei orice aţi văzut în ziua aceea.

— Chiar dacă vi se pare că e ceva ce nu contează, interveni Jenny, că nu e important. Vă rog mult să anunţaţi.

— Aşa e, întări Zach, strângând mâna lui Jenny de pe masă. Niciodată nu ştii ce ar putea să conteze. Ce anume ne-ar putea ajuta să facem dreptate pentru fiicele noastre. Oricine a făcut asta încă e liber. Nimeni dintre noi şi niciunul dintre copiii noştri nu va fi în siguranţă până când nu-l prindem.

Nimeni nu vorbi pentru o clipă. Încăperea fu inundată de clinchetul camerelor şi foşnetul carneţelelor. M-am concentrat pe pistruii ce-mi pătau braţele, amintindu-mi cum Junie le urmărea cu degetele. Întotdeauna spunea că braţele mele erau ca un desen „uneşte punctele”. Mi-am ridicat ochii, încercând să nu mă chiorăsc în timp ce mă uitam în direcţia reporterilor.

— Doamnă Taggert, strigă cineva, aţi vrea să spuneţi ceva?

Ochii mi se obişnuiau cu luminile. În spatele reporterilor, l-am văzut pe Cal cu figura încordată de tensiune. În stânga lui era Louise, cu ochi calzi de simpatie. Ştiu că nu era posibil, dar părea ca şi cum jumătate din oraş se îngrămădise în încăpere. Cu gâturile întinse ca nişte macarale să surprindă un pic de acţiune. Iar în spatele tuturor, stând chiar lângă uşă, era maică-mea. Nimic la ea nu trăda îngrijorare sau simpatie. Stătea cu braţele osoase încrucişate şi faţa ciupită. Practic, dacă vreun reporter s-ar fi oprit s-o întrebe numele, o puteam auzi răspunzând: *Vezi-ţi de treaba ta blestemată. Cum sună numele acesta?* Părea furioasă, iar furia ei o alimenta pe a mea. Un chibrit pentru mânia care acum fierbea tot timpul la foc mic, chiar sub suprafaţă.

Mi-a luat prea mult timp să răspund. Land începu să se agite, trăgând microfoanele de pe podium

spre faţa lui.

— După cum vă imaginaţi, a fost dificil pentru toată lumea. Doamna Taggert nu e…

— Pot să vorbesc, l-am întrerupt cu o voce răguşită şi prea zgomotoasă.

Întreaga încăpere se cufundă în tăcere. Controversele şoptite îngheţară. Lângă mine, Zach înţepeni. I-am văzut mâna încordându-se pe masă, de parcă s-ar fi oprit pe sine să nu ajungă la mine. N-am nicio idee dacă pentru a mă reduce la tăcere sau ca să-mi ofere mângâiere. Ştiam doar că nu mă putea opri niciuna dintre ele.

— Anunţaţi orice pont aveţi, am spus. Vorbiţi cu poliţiştii. Faceţi toate acestea. Şi poate că o să ajute. Dar mă îndoiesc. M-am oprit un pic şi am inspirat tremurând. Eram destul de deşteaptă ca să ştiu că mânia care-mi înfiora sângele ca o otravă cu acţiune rapidă era, probabil, durerea mea rătăcită, dar nu-mi păsa. Îmi dădea o stare de bine. Îmi făcea bine să simt ceva care, posibil, rănea pe altcineva decât pe mine. Dar asta nu înseamnă că oricine a făcut asta se poate lăsa pe tânjală, gândindu-se că o să scape cu faţa curată. Mi-am îndreptat degetul spre camere, străpungând aerul. Pentru că o să te găsesc, ticălos bolnav! Şi o să te sfâşii în bucăţi!

Practic, timp de o secundă, nimeni nu a vorbit şi nici nu s-a mişcat, după care se dezlănţui haosul – clicul aparatelor de fotografiat, reporterii strigându-şi întrebările, luminile ce-mi explodau în faţă. Printre exploziile de lumină, am surprins fragmente din jurul meu. Jenny se holba la mine cu ochii mari, de parcă nu mă mai văzuse niciodată. Louise, nemişcată ca o piatră, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii. Cal îşi freca faţa obosită şi înfrântă. Reportera de la spălătorie cu obrajii roşii îşi dădea probabil palme în sinea ei că nu m-a făcut să vorbesc când a avut ocazia. Pe fruntea lui Land apărură pete roşii în timp ce m-a apucat de braţ, pretinzând că mă ajută să mă ridic, dar înfigându-şi de fapt degetele în pielea mea până la os.

— Ce naiba a fost asta? spuse, stând cu spatele la mulţime. M-am holbat în sus la el. Ceva se sparse pe figura lui, îmblânzindu-se pentru un moment. Isuse, Eve! oftă el. Cum ar trebui să ajute ce ai spus? Încercăm ca oamenii să te privească pe tine şi situaţia ta cu simpatie. Nu să-i facem să-şi închidă televizoarele pentru că i-ai speriat de s-au căcat pe ei.

M-am gândit la toate conferinţele de presă pe care le-am văzut de-a lungul anilor, în care părinţii se expuneau pentru copii dispăruţi, copii ucişi, copii abuzaţi. Toţi simţeau părere de rău pentru acei părinţi şi pentru acele mame, până când nu mai simţeau nimic. Până când mamele nu plângeau destul sau prea mult. Până când mamele erau mult prea organizate sau nu erau deloc. Până când mamele erau mânioase. Deoarece asta este singura chestie pe care femeile n-au voie să o trăiască. Putem fi triste, distrase, confuze, rugătoare, iertătoare. Dar nu şi furioase. Furia este rezervată pentru alţi oameni. Cel mai rău lucru care ţi se putea întâmpla era să fii o femeie mânioasă. Mai exact, o *mamă* mânioasă.

Însă eu eram mânioasă şi nu intenţionam să pretind altfel. Nu-mi păsa ce credeau oamenii despre mine. Iar dacă Land credea cu adevărat că orice din acest spectacol o să schimbe lucrurile şi-o să ajute la descoperirea adevărului despre persoana care le-a ucis pe Junie şi Izzy, atunci era chiar mai prost decât bănuiam.

— Ia-ţi mâinile jegoase de pe mine! am spus, smulgându-mă din strânsoarea lui şi împleticindu-mă înapoi.

Land rămase cu gura căscată şi deja mă întorceam pe loc. Am privit în spatele încăperii. Maică-mea stătea în continuare sprijinită de perete, cu braţele tot împreunate şi cu aceiaşi ochi reci. Dar acum zâmbea.

★

Cal m-a ajuns din urmă când eram la maşină cu mâna tremurând pe mânerul portierei. La distanţă, auzeam sunetele scoase de reporterii blocaţi să ajungă în parcare de un cordon de ofiţeri. Aparatele lor de filmat şi de fotografiat erau ţinute la distanţă de un perete de trupuri. Dar tot îşi strigau întrebările: *Eve, ai idee cine ar fi putut s-o facă? Ce o să faci dacă-l prinzi, Eve?* Am observat că nu mai eram doamna Taggert pentru ei. Rochia mea ieftină, ochii mei duri, izbucnirea mea au înlăturat formalităţile. Credeau cu toţii că acum mă ştiau, că m-au citit.

Cal m-a lăsat să deschid portiera şi să iau loc pe scaunul şoferului, înainte să se aplece înăuntru. S-a asigurat că ia o poziţie în care, chiar şi cu lentile de distanţă, reporterii ar fi obţinut doar nişte instantanee cu spatele lui.

— De ce, Evie? mă întrebă cu o voce moale. Ce naiba ţi-a trecut prin cap?

— Ai văzut-o pe mama? l-am întrebat, rămânând cu ochii aţintiţi în faţă. Un fluture timpuriu de primăvară se izbi de parbriz, zbătându-şi aripile galbene.

— Despre ce vorbeşti?

— Era acolo în spate.

— N-am văzut-o, dădu din cap Cal. Se opri, îşi întinse grijuliu mâna şi şi-o lăsă pe umărul meu. Te rog nu-mi spune că primeşti sugestii de la mama acum.

— Ar fi aşa de rău dacă aş face-o?

— Da, la naiba, ar fi, spuse, trăgându-şi mâna înapoi. Avea faţa roşie când m-am uitat la el.

— De ce? am cerut să aflu. Nu lăsa pe nimeni să scape basma curată. Îi silea să plătească pe toţi când ne făceau rău.

Fratele meu izbucni într-un hohot scurt şi crud:

— Eşti drogată? Ai intrat în proviziile ei? Pentru că sună de parcă uiţi toate acele dăţi când ne-a folosit ca saci de box. Toate acele dăţi când ne-a plesnit, când uita să ne hrănească şi când ne spunea că nu suntem buni de nimic. Îşi frecă faţa cu mâna. Un semn cert că era extenuat şi că se apropia de capătul puterilor. N-am nicio idee de unde-ţi vine asta. Mă jur pe tot ce am mai sfânt, Evie, câteodată, în ultimul timp am impresia că nici măcar nu te cunosc.

Da, voiam să-i spun, *bine ai venit în club*.

— Nu zic c-a fost o mamă bună, am spus în schimb, şi ai dreptate, nu s-a ruşinat niciodată să ne plesnească de să ne căcăm pe noi. Dar nimeni altcineva nu ne mai atingea. Nimeni nu îndrăznea să ridice niciun deget asupra noastră. Pentru că ştiau ce o să se întâmple dacă o făceau. Mi-am pus centura, am băgat cheile în contact. Spun doar că dacă aş fi fost mai mult ca ea, nimeni nu ar fi îndrăznit să-mi atingă fiica. Poate că s-ar fi gândit mai bine.

— Ah, Evie! Vocea lui blândă îmi dădu lacrimi înţepătoare în coada ochilor. Să fi fost mai mult ca mama ar fi fost cel mai rău lucru pe care l-ai fi putut face. Atât ţie, cât şi lui Junie.

M-am gândit la fata mea dulce, la felul în care se cuibărea în mine în dimineţile somnoroase de duminică, cum îşi arunca braţele în jurul meu căutând îmbrăţişări, sigură că întotdeauna o s-o îmbrăţişez înapoi şi o s-o sărut cu tandreţe pe obraji. Felul în care avea încredere că n-o să-i fac niciodată vreun rău. Apoi m-am gândit cum zăcea pe masa de tablă cu gâtul tăiat, lipsită de viaţă. Şi am ştiut că totuşi Cal se înşela, deoarece Junie moartă, Junie ucisă va fi întotdeauna cel mai rău lucru dintre toate.

TREISPREZECE

După ce l-am lăsat pe Cal în parcare, am condus fără nicio ţintă. M-am strecurat pe ieşirea din spate şi l-am privit dispărând puţin câte puţin în oglinda retrovizoare, până când a ajuns doar un punctuleţ. Îmi era teamă să merg direct acasă. Nu ştiam cum să mă port dacă m-aş fi întâlnit cu o haită de reporteri care mi-ar fi ridicat-o la fileu. Îmi era groază de chestiile pe care le-aş fi spus în secundele parcurse de la maşină până la uşa din faţă. M-am oprit la Piggly Wiggly şi am înhăţat o mână de Slim Jims şi şase doze de bere, dar am descoperit că tot nu-mi revenise apetitul pentru alcool şi, după câteva înghiţituri luate cu jumătate de inimă, mi-am lăsat prima doză să se încălzească în suportul pentru cană. Cal ar fi bucuros să ştie că măcar chestia asta, cel puţin, nu o moştenisem de la mama noastră.

În cele din urmă, pentru că nu mă puteam gândi la niciun alt loc unde să merg, am tras în parcarea restaurantului şi mi-am băgat maşina într-un loc de lângă marginea îndepărtată, pe jumătate ascunsă de umbrele serii timpurii. Prin geam, am surprins frânturi din activitatea lui Thomas, care oferea comenzile de dus la masă, le-am privit pe Louise şi pe Joan vorbind cu clienţii, turnând ceai rece şi servind plăcintă. Aproape că mă puteam imagina înăuntru cu ei, strigându-i lui Thomas care sunt comenzile, iar Junie stând ascunsă într-un separeu din colţ, cu temele împrăştiate în faţa ei, şi ronţăind un sandvici cu brânză topită în timp ce lucra.

Ştiam că Thomas mă ochise, l-am văzut zăbovind cu privirea prin geam, însă noaptea, când a plecat, nu s-a uitat nici măcar o dată în direcţia mea. Mă lăsa să profit de această perioadă de care aveam nevoie, în care puteam pretinde că sunt invizibilă. După ce el şi Joan au plecat, am privit-o pe Louise cum şterge tejghelele, bagă o felie de plăcintă într-un recipient de plastic, stinge luminile şi încuie uşa în urma ei. Numai că, în loc să se ducă direct spre maşina ei, traversă parcarea spre mine. Deschise portiera pasagerului, se aşeză şi-mi întinse recipientul.

— Mănâncă, spuse, întinzându-mi o furculiţă. Închise uşa maşinii în timp ce se făcea comodă.

— De care e? am întrebat-o.

— Cu cremă de banane. Asta ne-a mai rămas. Să nu spui că nu ţi-e foame.

Ştiam că e mai bine să nu mă cert cu ea, aşa că am luat conştiincioasă o înghiţitură. Simţeam pe limbă gustul insipid şi a trebuit să mă silesc să înghit.

— Mi-a spus Thomas să nu te deranjez, dar nu m-am putut abţine. M-am îmbolnăvit de grija ta. Şi apoi… după azi. Se opri şi continuă. În seara asta, la restaurant, numai despre tine s-a discutat.

— Presupun că n-a mai văzut nimeni aşa o conferinţă de presă înainte.

— Nu-i amuzant, Eve, spuse Louise, răsucindu-se spre mine.

— Nici n-am intenţionat să fie, am spus, luând încă o muşcătură. Ştiam că era ultima pe care aş fi putut s-o iau.

— Probabil că nu e treaba mea să zic asta, dar cineva tot trebuie s-o facă. Louise îşi răsuci mâinile în poală. Junie n-ar fi vrut să te vadă în felul ăla. Atât de mânioasă că de-abia aduceai cu tine. I-ar fi frânt inima.

Sincer, nu cred că vreuna dintre noi avea vreo idee despre ce ar fi vrut Junie. Poate că furia ei din cauză că a fost smulsă din lumea aceasta ar fi fost mult mai mare decât a mea. Poate că ar fi tânjit după sânge şi răzbunare. Sau poate că şi-ar fi dorit milă şi pe mama pe care şi-o amintea. Numai că Junie nu mai era şi nu mai conta ce şi-ar fi dorit. Tot ce conta era să pot trăi în perioada imediat următoare.

Am închis recipientul. Mirosul dulce bolnăvicios al bananei mai-mai că mă făcea să vomit.

— Dacă-mi ceri să iert, nu pot face asta, am spus. Nu o am în mine. N-am fost învăţată să iert şi n-am cine ştie ce interes să învăţ această virtute acum.

— N-am spus niciun cuvânt despre iertare, negă Louise, dar între iertare şi răzbunare e o mare distanţă, Eve. Sunt o grămadă de locuri unde poţi să te opreşti. Oftă şi se întinse după recipientul cu plăcintă. Bănuiesc că două guri sunt mai bune decât niciuna.

Am stat tăcute timp de un minut, urmărind umbrele întinzându-se peste parcare şi ascultând urletele coioţilor din depărtare. Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii.

— Le ştiu pe rudele maică-tii, sparse Louise liniştea. Nu bine, dar bunică-ta era de aceeaşi vârstă cu sora mea cea mai în vârstă. Erau prietenoşi şi au trăit pe aici înainte ca bunică-ta să se căsătorească.

Mi-am deschis ochii şi mi-am întors capul spre ea.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Maică-mea nu vorbea niciodată despre familia ei. Tot ce ştiam eu şi Cal era că crescuse pe aici, că taică-su murise când era tânără şi că a avut vreo doi fraţi pe care nu i-a văzut şi de care nu ştia nimic de decenii. Nu-i plăcea să vorbească despre trecut, fie că era al ei, fie că era al nostru. Întotdeauna spunea că ce a fost a fost şi că discutatul despre trecut era doar o pierdere de timp.

— Speram că n-o să fiu niciodată nevoită s-o fac, spuse Louise, privindu-mă cu ochi trişti. Nu-i o poveste fericită, ceea ce cred că ai putut să-ţi dai seama şi singură.

— Povesteşte-mi, i-am spus. Am învăţat devreme să nu o întreb pe maică-mea şi, până la urmă, nu mi-a mai păsat. Brusc însă, tânjeam să aud această istorie. Era un fundal care ar fi pus sub lupă

marginile tăioase ale maică-mii.

— Cum am spus, nu i-am cunoscut foarte bine. Bunică-ta era de-abia o adolescentă când s-au căsătorit. După aceea, nu prea am mai avut ocazia s-o văd. Bunică-tu avea un soi de cabană în pădure, fără apă curentă. Latrina era în spate. Chiar şi pentru locurile astea, era o casă nasoală. Louise îşi clătină capul. El era un ticălos. Închis în el, de cele mai multe ori, dar era temut. Oamenii se fereau de el.

— Sună familiar, am spus, gândindu-mă cum oamenii întotdeauna stăteau departe de maică-mea, sperând să nu fie în raza ei de acţiune când exploda.

— Bunică-ta, în schimb, era o drăguţă. Cred că probabil privea căsătoria cu el într-o cheie romantică. Se gândea că poate o să-l civilizeze, mai spuse Louise şi făcu o pauză. Numai că el a distrus-o. De-a lungul anilor, am văzut-o prin oraş din când în când. Arăta ca o umbră, cu privirea în pământ, speriată, slabă ca un ţâr, trăgând-o pe maică-ta şi pe ceilalţi doi după ea.

M-am gândit la femeile pe care le-am văzut de-a lungul anilor, cu trupurile mereu cocoşate din cauza vreunei lovituri. Mi-a trecut prin minte perioada când Jimmy Ray era prin preajmă.

— Maică-mea a avut un frate şi o soră, nu-i aşa? am întrebat-o pe Louise, care a încuviinţat.

— Maică-ta era cea mai mică. Fratele ei a fugit de acasă când avea cam cincisprezece ani. N-am mai văzut nici măcar vreun fir de păr de-al lui vreodată. Sora, Tanya, a ajuns ca bunică-ta. S-a căsătorit cu un bărbat oarecare, care o trata mai rău decât pe un câine vagabond. S-au mutat cu ani în urmă. Nu ştiu ce s-a ales de ei, dar pot să-mi imaginez.

— Ştiu că bunică-meu a murit când maică-mea era mică. Ce s-a întâmplat cu bunică-mea?

— Nimeni nu ştie, spuse Louise, privind într-o parte. De la un punct încolo n-a mai apărut prin oraş. Bunică-tu pretindea că a şters-o la un moment dat, dar zvonul era că în cele din urmă a mers prea departe şi a omorât-o în bătaie. I-a aruncat cadavrul prin pădure pe undeva.

Mă jur, câteodată mă gândeam că erau mai multe cadavre ascunse în pădurile din jurul oraşului Barren Springs decât fuseseră îngropate în cimitirul oraşului.

— Şi poliţiştii n-au făcut nimic?

— Ce-ar fi putut să facă? Nu exista nicio dovadă că el a ucis-o. Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea. Oamenii lăsau în pace familiile ca să-şi rezolve singure problemele. Maică-ta a fost tot timpul o fetiţă cu ochi ageri. Dar după ce bunică-ta a dispărut, s-a făcut dură ca piatra. Îţi lăsa impresia că te-ar fi făcut ferfeniţă dacă doar o atingeai. Şi apoi, câţiva ani mai târziu, bunică-tu a murit de cancer la stomac. Maică-ta avea cam vârsta lui Junie şi era complet singură pe lume. Oamenii din oraş au încercat s-o ajute, s-o trateze cu bunăvoinţă, dar era ca un animal sălbatic, gata să-şi înfigă dinţii şi unghiile şi să muşte pe oricine era destul de prost ca să-şi întindă mâna spre ea. Ştiu că, la un moment dat, cineva a sunat serviciile sociale, numai că maică-ta era şireată. Cunoştea văgăuna ca în palmă, ştia oameni la care să se ascundă şi de la care să ceară favoruri. Cumva, s-a descurcat.

Nu mi-era greu să mi-o imaginez pe maică-mea supravieţuind singură. O făcea de când o ştiam. Era una dintre acele rare creaturi care nu păreau să aibă nevoie de multe, fie dragoste ori bani, fie vreun scop, ca să continue să respire.

Louise se suci în scaun ca să mă poată privi direct.

— Aşa o viaţă, ori formează o persoană, ori o distruge. Dumnezeu o iubeşte. Pot să spun că pe maică-ta nu a distrus-o. Pe cei mai mulţi i-ar fi frânt. Dar maică-ta a înţeles cum mergeau lucrurile şi s-a adaptat. A lăsat-o să o modeleze în ceva urât. A permis să se schimbe ceva în interiorul ei. Sau poate că s-a născut ca taică-su şi era clar că o să sfârşească aşa. Nu ştiu. Încă îmi amintesc ziua când am văzut-o în oraş, însărcinată cu Cal. Mi-a stat inima în piept, fiindcă mă temeam ce fel de mamă o să fie. Şi apoi, ani mai târziu, ai intrat în restaurant căutând de lucru. Semănai mult cu ea, dar nu erai complet dusă încă. Deoarece l-ai avut pe Cal, ai avut pe cineva care să te ţină pe linia de plutire. Dar de-abia după ce ai născut-o pe Junie te-ai luminat. Louise se întinse şi-mi mângâie mâna cu a ei. Nu ţi-am spus povestea asta ca să-ţi pară rău pentru maică-ta sau ca să-i găseşti scuze. Ţi-am spus-o pentru că văd cum trage de tine şi te face să te gândeşti că felul ei de a rezolva lucrurile ar putea fi modalitatea potrivită. Dar nu este adevărat. Poate că Junie nu mai este, dar Eve, nu trebuie să aluneci înapoi. Mai sunt şi alte alegeri, mai bune.

Am lăsat-o să mă mai ţină de mână un minut şi, după ce m-a sărutat pe obraz, a ieşit din maşină. I-am promis că o să mă gândesc la ce a spus şi că o să mă străduiesc să mănânc. Am spus ce voia să audă, deoarece nu mă lăsa inima să-i zic că sosise prea târziu; eram deja în largul meu, în întunericul pe care îl ştiam.

★

Când am ajuns înapoi la blocul meu, am oprit motorul şi am aşteptat, ascultând sunetele nopţii: copacii foşneau în bătaia vântului, în depărtare, un bărbat îşi striga câinele sau copilul, se desluşeau sunetele stinse ale unui radio, ce pluteau prin fereastra deschisă a unui apartament. N-am auzit însă niciun reporter şi nici n-am văzut vreun car de reportaj. Niciun vehicul nu s-a apropiat de maşina mea, cu cauciucurile scârţâind, astfel încât şoferul să vadă cine e în interiorul ei. Trebuie că au renunţat şi s-au dus să caute în altă parte. Poate că trăseseră lângă casa familiei Logan. În mod cert, locul lor era mai pitoresc.

Nu eram sigură că aveam energia necesară ca să ies din maşină, să traversez parcarea şi să urc scările până la apartamentul meu. Să deschid uşa şi să mă confrunt cu camerele goale care încă

miroseau a fiica mea. Dar ar fi mai rău dacă aş adormi în maşină şi m-aş trezi cu aparatele de fotografiat în faţă. Asta nu din cauză că mi-ar fi păsat dacă aş fi fost fotografiată cu bale pe obraz şi ochi cârpiţi de somn, ci pentru că o să mi-o tot amintească dup-aia Cal. Şi Land. Trebuia să urmezi un protocol pentru a suferi pe scena naţională. Deja o dădusem o dată în bară. Nu mi se va permite să o fac din nou.

Paşii mei scoteau sunete sparte parcă în timp ce urcam treptele de beton. Progresul constant pe care-l făceam atinse un punct mort când am păşit pe platformă şi am văzut un bărbat stând în faţa uşii apartamentului meu, cu genunchii adunaţi şi fruntea odihnindu-se pe braţele încrucişate. Când m-a auzit, şi-a ridicat capul şi s-a holbat la mine cu o privire înceţoşată la greu de bere.

— Ce faci aici? am întrebat încrucişându-mi braţele la piept. Tot timpul am dus-o pe Junie la Izzy acasă sau am luat-o pe Izzy de la ai ei. Părinţii lui Izzy n-au fost niciodată aici. Nu eram conştientă că Zachary Logan chiar ştia unde locuiam.

Plânsese. Lumina slabă arăta urmele argintii de pe obrajii lui.

— Chestia aia pe care ai spus-o azi…

Am oftat. Louise a avut dreptate. Aparent, toată lumea nu putea face altceva decât să vorbească despre ieşirea mea de la conferinţa de presă.

— N-ar fi trebuit s-o spun. Nu cu voce tare. Îmi pare rău că am compromis conferinţa de presă. Ştiam cum să-mi cer scuze chiar şi când nu intenţionam, ştiam cuvintele potrivite pe care să le spun, sperând că vor dispersa pedeapsa ce ar fi putut veni. Câteodată, îmi ieşea cu maică-mea. Alteori, nu. Dar nu toţi oamenii aveau darul ei de a mirosi lipsa sincerităţii. Era ca şi cum ai servi tort fără glazură. Am renunţat la cea mai importantă parte, dar oamenii l-au mâncat oricum.

Zach se ridică în picioare, mai puţin beat decât am crezut iniţial. Mişcările lui erau încă fluide şi exacte.

— Nu, spuse, mă bucur că ai spus-o. Mă bucur că ai *simţit-o.* M-am săturat să fiu trist tot timpul. M-am săturat să pretind că sunt puternic. Cred că mânia ar putea fi o uşurare.

L-am ocolit şi am vârât cheia în broască.

— Nu-i nicio uşurare. Nimic din toate acestea nu aduc uşurare.

Când i-am simţit mâna pe umăr, am încremenit. Nu m-am întors.

— Ce faci? am şoptit. Du-te acasă!

— Nu vreau să merg acasă, spuse Zach cu o voce slabă. Acasă nu mai e deloc acasă.

Am deschis uşa şi m-am debarasat de atingerea mâinii lui calde. Am inspirat adânc şi mi-am tras o faţă inexpresivă înainte să mă întorc ca să-l privesc. Eram destul de aproape ca să-i miros berea din respiraţie şi guma de mentă pe care o mestecase ca acoperire. Îi vedeam steluţele aurii din ochii căprui şi barba nerasă ce căpătase contur.

— Opreşte-te, i-am spus pe un ton aspru, în timp ce simţeam cum se răsucesc maţele în mine şi inima îmi tresaltă. Te porţi ca un nebun.

Zach hohoti, un lătrat slab.

— Mă simt ca un nebun. Făcu un pas prin uşa deschisă ca să nu-l pot închide afară. Nu pot să nu mă gândesc la ele. Prin ce au trecut. Cât de speriate trebuie să fi fost. Vocea i se stinse şi înghiţi greu. Cum ar fi trebuit să fiu capabil să le salvez. Îşi ridică ambele mâini spre mine sau spre Dumnezeu ori spre fete, n-am nicio idee. Ce fel de tată nu-şi poate proteja propriile fiice?

Ceva, un sentiment aproape de groază explodă în interiorul meu, o panică sfâşietoare ce-mi slăbi vocea şi o făcu să sune ascuţită când am vorbit.

— Junie nu era fiica ta.

Zach se uită cu ochi ficşi la mine. Nu părea să fie nici măcar un pic beat acum.

— Amândoi ştim că era.

M-am împleticit înapoi, păstrându-mi trupul drept chiar dacă toate celelalte îşi pierduseră controlul, alunecând în trecut chiar dacă creierul meu încerca frenetic să rămână ancorat în prezent.

— Era a mea, am spus iritată. Doar *a mea.* Mi-am dat seama prea târziu că păşind înapoi îi fac loc lui Zach să intre în apartament. Închise uşa în urma lui, prinzându-mă în capcană. Nu-mi era teamă de Zach, însă orice cuvinte ar fi urmat să spună aveau să mă străpungă ca nişte gloanţe, lăsând răni însângerate. Iar eu mă simţeam deja slăbită şi de-abia mai aveam putere să mă protejez.

— N-a fost concepţie imaculată, Eve, spuse, am fost acolo. Ea a fost şi a mea. Păşi spre mine, dar se opri când am dat înapoi. Nici nu ştii de câte ori am ridicat telefonul în acei primi ani, dorind să sun. Obişnuiam să stau afară în parcare noaptea, întrebându-mă dacă să vin să-ţi bat la uşă. Dar n-am făcut-o niciodată, deoarece mi-ai cerut să n-o fac. Îşi clătină uşor capul. N-ai idee cât de fericit am fost cu mulţi ani în urmă, când a venit Izzy acasă de la şcoală, vorbind despre prietena ei Junie. Întrebând dacă putea veni pe la ea să se joace. Nu puteam să zic da mai repede decât am făcut-o. Prima dată când a venit Junie la noi, mi-am petrecut toată ziua holbându-mă la ea. Vă mai văzusem pe amândouă de la distanţă, dar nu ştiam că avea pistrui şi nici cum se auzea râsetul ei. M-am temut că Jenny o să-şi dea seama din felul în care o priveam.

— Ştie? am reuşit să-l întreb. Jenny?

— Nu, negă Zach din cap. N-are nicio idee. Privi spre alcovul lui Jenny şi gesticulă cu mâna. Pot să…?

N-am răspuns. Nu puteam. Nu voiam decât ca toate acestea să fie un vis urât, ceva de care să mă pot scutura în lumina dimineţii. În mintea mea, Junie nu avea tată, ci pur şi simplu ieşise din mine şi era o parte din corpul meu şi a nimănui altcuiva. L-am privit în tăcere pe Zach păşind în camera ei. Trase rapid aer în piept şi îmi aruncă un zâmbet îndurerat peste umăr.

— Miroase ca ea, spuse. În capul meu stătea să explodeze un urlet, izbindu-se de ţeastă în timp ce el i-a atins pătura şi şi-a trecut mâna peste noptieră. Culese unul dintre manualele ei şi-l ţinu în echilibru în mână. Tot timpul am fost bun la ştiinţe. Şi ea era. Am mai vorbit despre asta uneori când era la noi acasă. Pe Izzy nu a prins-o, dar pe Junie da. Puse jos cartea şi continuă. Poate că a luat asta de la mine.

M-am întors şi m-am dus în bucătărie, respirând slab şi repede. Lucrurile mi se învârteau în faţa ochilor. Plăcinta cu cremă de banane îmi venea înapoi pe gât. Nu m-am întors nici măcar când paşii lui Zach se opriră în spatele meu şi trupul lui era destul de aproape încât să-i pot simţi respiraţia agitându-mi firicelele de păr de la ceafă.

— Le-ai spus că nu mai m-ai văzut din noaptea aceea, spuse încet.

— Ce? Vocea mea se auzea de parcă alergasem un sprint cu plămânii încordaţi în timp ce încercam să depăşesc ceva hotărât să-şi înfigă ghearele în mine.

— La pompele funebre, în prima noapte. Cu Land. Ai spus că nu l-ai văzut pe tatăl lui Junie din noaptea în care a fost concepută. Îşi trecu un deget peste ceafa mea şi mi-am simţit întregul corp pulsând. Ai minţit.

M-am întors pe loc, uimindu-l destul, încât de data asta el a fost cel care a făcut un pas înapoi. Dar tot era prea aproape de mine.

— N-am minţit.

— Ba da, ai făcut-o. Pentru că am fost aici, Eve, tot timpul ăsta. Toţi anii ăştia.

— Ba nu. Zachary Logan a fost aici în tot timpul ăsta. Cu cămăşile lui cu guler răsfrânt şi reprezentanţa de vânzări de bărci, cu nevasta lui drăguţă şi cu fiică-sa. L-am împuns în piept cu degetul şi-mi înhăţă mâna în secunda în care ne-am atins. Nu-l cunosc pe individul ăla. Nu l-am recunoscut. Nu înseamnă nimic pentru mine. M-am dat în spate şi am apucat tejgheaua cu ambele mâini, echilibrându-mă. N-am minţit, am repetat.

— OK, spuse Zach, cu un zâmbet mic. Omis, atunci. Acoperi distanţa dintre noi, ajungând cu trupul aproape lipit de-al meu. Mă recunoşti acum? mă întrebă cu o voce moale.

L-am privit, de data aceasta cu adevărat, într-un fel cum n-am mai făcut-o de ani buni. Mi-am lăsat privirea să întârzie asupra lui în loc să-l sară ca un ac stricat pe un disc, obţinând doar cea mai vagă impresie înainte să merg înainte. Iar în seara asta era la fel de aproape de mine cum era în amintirile mele, cu părul lui brunet ciufulit, tricoul de un albastru decolorat, mirosul lui de transpiraţie şi aftershave. Pentru prima dată de ani buni arăta real pentru mine.

— Mă recunoşti? mă întrebă din nou.

— Da, am şoptit.

Când m-a sărutat, m-am simţit de parcă picam de pe o stâncă. Cu capul în gol în trecutul meu. Timpul se derula înapoi astfel încât amândoi eram din nou imposibil de tineri, iar Junie nu era decât o particulă la orizont, într-un viitor pe care nu ni-l imaginaserăm încă. Ne-am dat unul la altul de parcă, într-un fel, am fi putut să o luăm de la capăt şi să recreăm ceea ce se întâmplase deja, numai că de data aceasta aveam să facem să iasă diferit lucrurile şi aveam să îndreptăm ceea ce deja s-a petrecut anapoda.

Dar la final, în ciuda buzelor umflate de apăsarea gurii lui şi a semnelor de pe spatele lui lăsate de unghiile mele, nimic nu se schimbase. Era prea târziu. Eram în continuare străini. Iar fiica noastră era în continuare moartă.

PAISPREZECE

Poate că l-am minţit pe Land când am spus că nu l-am mai văzut niciodată pe tatăl lui Junie, dar restul poveştii era adevărat. *A fost* un „trage-i-o şi fugi”. O partidă de o noapte. Sex fără complicaţii. A fost toate acestea, dar şi mult mai mult de atât. Chiar şi înainte ca Junie să se nască şi să devină reală, noaptea aceea a însemnat tot timpul mai mult decât definiţia ei pe hârtie.

Nopţile de duminică la restaurant erau lente. Servirea meselor încetase la cinci şi până la opt când se închideau uşile nu mai erau disponibile decât băuturi şi deserturi. Era singura noapte în care Thomas îşi lua o pauză şi pleca întotdeauna cu maşina la cinci fix, lăsând o singură chelneriţă să se ocupe de local. Era o tură de rahat, fără bacşişuri, deoarece nu erau decât vreo doi clienţi. Fiind cea mai nouă chelneriţă, angajată la începutul verii, rămăsesem să lucrez în noaptea aceea lipicioasă de la mijlocul lui iulie când a intrat pe uşă Zach Logan.

Nu-l mai văzusem înainte şi, după ce m-am uitat pe geam, mi-am dat seama că nu mai văzusem nici SUV-ul lui bleumarin. Nu era de prin partea locului, ceea ce-l făcea instantaneu interesant. Şi nici nu arăta rău. A afişat un mic zâmbet când m-a văzut. Părul îi stătea ciufulit din cauza vântului. Pielea de pe gât neacoperită de tricou era bronzată uşor ca a unui fermier.

— E deschis? întrebă şi se cocoţă pe un scaun de la tejghea înainte să-i răspund.

— Închidem în cinci minute, i-am spus.

N-am fost niciodată timidă, dar m-am mişcat prin viaţă cu o anumită stare de veghe, îngrijorată de feţe şi mişcări neaşteptate. Dar ceva anume la el mă trăgea mai aproape. Eram aproape amuzată, observându-mă de la distanţă. *Deci asta* însemna atracţia. Mă culcasem deja cu vreo şase indivizi şi trecusem prin nenumărate şedinţe de mozoale neîndemânatice în spatele şcolii sau în pădure, în apropiere de rulota maică-mii, aşteptând întotdeauna să simt acei fluturi în stomac şi acea căldură în obraji pe care le trăiseră alţi oameni. Şi iat-o, când mă aşteptam mai puţin, sosi hoinărind pe uşa localului.

L-am servit cu o felie de plăcintă de lămâie şi o ceaşcă de cafea călduţă. În timp ce mânca, am încuiat uşa şi am pus semnul ÎNCHIS. I-am acceptat invitaţia şi am luat loc lângă el, încercând să nu bag în seamă felul în care, în timp ce vorbeam, mi se ridicau firele de păr pe braţe de fiecare dată când mâna lui se freca de pielea mea.

Mi-a spus că urma să înceapă ultimul an la colegiu, că era din Illinois şi se afla în trecere prin Barren Springs. În drum spre ceva mai bun, am presupus. Chicago, a confirmat, unde făcea un stagiu de vară. Nu-mi amintesc ce-am spus despre mine. Vreo versiune trunchiată a propriului adevăr. Ştiu că am minţit în privinţa vârstei mele, gândindu-mă că şaptesprezece ani păreau prea puţini în comparaţie cu cei douăzeci şi unu ai lui şi că asta l-ar putea speria şi nu ar mai acţiona în conformitate cu sclipirea pe care i-am văzut-o în ochi. Nu eram destul de proastă ca să cred că o să-l mai văd vreodată, dar tot îmi doream acest moment, această noapte şi pe acest băiat, care nu aparţinea de acest loc şi era doar o parte dintr-un ceva străin şi diferit. Numai pentru mine. Un băiat care nu o ştia pe maică-mea şi nici istoricul meu. Un băiat care nu citise toată povestea în secunda când a pus ochii pe mine.

L-am lăsat să mă urmeze, când m-am ridicat să sting luminile. I-am primit mâna pe care şi-a strecurat-o pe sub fusta mea în timp ce localul plonja în semiîntuneric. Mi-am închis ochii şi, când m-a sărutat şi am simţit gustul de frişcă pe limba lui, am pretins că am o viaţă diferită. Cu el, eram pur şi simplu o fată căreia îi plăcea de un băiat. Nu eram sora mai puţin atrăgătoare a lui Cal Taggert. N-aveam o vânătaie aproape ştearsă pe obraz, rămasă în urma unui dos de palmă tras de maică-mea. Nu era destinul meu să-mi petrec restul vieţii lucrând în acest restaurant, să fiu mereu săracă şi înfometată după ceva mai mult, chiar dacă-mi lipsea determinarea de a căuta asta. În acele câteva ore, am uitat de mine şi am fost o fiinţă nouă.

N-aveam nicio aşteptare că o să-l mai văd vreodată după ce a plecat cu maşina, cândva după miezul nopţii. Nu tânjeam după el şi nici nu visam cu ochii deschişi la ceea ce ar fi putut fi. Nu am fost niciodată tipul acela de fată şi o noapte cu Zach nu schimbase asta. Lumea adevărată de dincolo de Barren Springs îl înghiţise. Farurile din spate s-au stins în întuneric, iar eu am rămas în urmă. Şi aşa avea să fie întotdeauna. Nu pierdeam timpul dorind un sfârşit diferit, nici măcar după ce am ţinut în mână testul de sarcină pozitiv.

Numai că, desigur, l-am văzut din nou. Şase luni mai târziu. Obţinusem un job de weekend unde trebuia să ajut la servirea mâncărurilor la nunta lui Jenny Sable. Se pare că se căsătorea cu un tip pe care îl cunoscuse la colegiu. Abandonase studiile şi se hotărâse să devină o doamnă în loc să-şi ia diploma. Zvonul era că avea deja un prunc în pântec, dar n-am fost foarte atentă la detalii. Ştiam doar că recepţia era chiar un eveniment pentru Barren Springs. Bufet şi aperitive pe tavă. Aduse de la Blue Lantern, singurul restaurant pe jumătate decent de pe o rază de optzeci de kilometri. Aproape toate produsele fuseseră aduse îngheţate şi au fost reîncălzite la cuptorul cu microunde. Era o zi vântoasă de la sfârşitul lui ianuarie şi 125 de oaspeţi s-au înghesuit în vechiul Elks Lodge de la marginea oraşului. Au încercat să înfrumuseţeze locul, atârnând ghirlande de beculeţe şi îndesând flori false în fiecare colţ întunecat, dar tot mirosea a covoare umede şi a fum stătut de ţigări. Panoul din lemn fals era uşor lipicios la atingere.

— E ca şi cum ai ruja un porc, spuse Louise când am sosit, dând iritată din cap. Amândouă eram la patru ace în nişte rochii negre ieftine, pe care insistase mama lui Jenny să le purtăm. A mea de-abia se potrivea peste stomacul meu ca o minge de baschet, iar mama lui Jenny îşi strâmbă gura a dezaprobare când mă văzu.

Când au sosit mireasa cu mirele, eram în bucătărie, încărcând un platou cu cartofi umpluţi. N-am surprins decât finalul urărilor în timp ce-mi croiam drum în sala de recepţie. Prima dată l-am zărit pe Zach când am oferit tava unui grup de bărbaţi, iar el s-a întors cu faţa la mine. Avea un trandafir roz-pal la reverul fracului. Verigheta aurie îi strălucea pe deget. M-am aşteptat s-o facă pe prostul şi să pretindă că nu mă mai văzuse niciodată înainte. N-am fost surprinsă că i s-a înmuiat faţa când m-a văzut. Totuşi, m-am împleticit înapoi când şi-a întins mâna spre mine. După ce mi-a văzut stomacul, i-au apărut pete roşii pe pomeţi. În timp ce dădeam înapoi, mi-au căzut cartofii umpluţi din tavă şi i-am strivit sub călcâie.

Am încercat să-l evit după aceea. Am stat mai mult pe la marginile încăperii, dând târcoale ca o fantomă prin colţurile mai întunecate. I-am urmărit capul rotindu-se, căutând, chiar şi când asculta toasturile în cinstea lui sau când a făcut prima rotire pe ringul de dans cu noua lui soţie. Nu pretindea că nu mă văzuse, nu încerca să mă evite. Chiar dacă îmi doream cu disperare să o facă.

În cele din urmă, m-a găsit. S-a întâmplat după tăierea tortului când petrecerea era în plin avânt bahic, iar eu am ieşit să iau o gură de aer. M-am sprijinit cu spatele de peretele de cărămidă cu suprafaţă neregulată şi mi-am încrucişat braţele ca să mă încălzesc. Era frig şi respiraţia mea se transforma în aburi în aerul întunecat. Eram înmuiată de transpiraţie la ceafă şi la subraţ. Fătul lovi cu putere în coaste şi i-am frecat picioruşul, dorindu-mi să se liniştească.

În secunda în care s-a deschis uşa, am ştiut că e el. Hohotele de râs şi muzica pop a anilor 1990 pluteau în urma lui.

— Hei, spuse, te-am căutat.

Mi-am închis ochii şi mi-am spus că trebuie să trec peste acest moment.

— Nu era nevoie, am spus fără să-mi întorc capul sau să-mi deschid ochii. Sunt în regulă.

L-am simţit poziţionându-se lângă mine. Îşi frecă umărul de al meu în timp ce se rezema cu spatele de perete. Mirosea ca florile din buchetul proaspetei lui soţii.

— În ce lună eşti? întrebă rapid şi atunci l-am privit.

— Întrebi dacă e al tău?

— Ştiu că este după expresia de pe faţa ta, spuse, clătinându-şi capul. Aşadar, în şase luni? Plus sau minus câteva săptămâni.

Am încuviinţat şi mi-am dus mâinile la gură, suflând peste degetele pe jumătate amorţite. Zach începu să-şi dea jos smochingul, dar l-am oprit şi i-am pus o mână pe braţ.

— N-o face. N-o să dea bine dacă iese cineva.

Zach hohoti pe un ton ascuţit şi aspru.

— Asta e ultima din grijile mele acum.

— Nu-ţi cer nimic, i-am spus. Nu aştept nimic. Ar trebui să te duci înapoi înăuntru.

Zach se întoarse într-o parte, lăsându-se cu umărul pe perete. Nu-mi plăcea că se holba la mine, cu trupul atât de aproape de al meu.

— Ce-ai de gând să faci? Îşi întinse mâna şi-şi lăsă degetele depărtate să plutească peste rotunjimea burţii mele. M-am îndepărtat şi şi-a lăsat braţul să cadă.

— O să termin ultimul an de liceu, am ridicat din umeri. Şi apoi o să lucrez cu normă întreagă la restaurant. O să mă descurc.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap să nu am copilul. Era ceea ce ştiam că fac femeile. Nu conta câţi urma să ai, cât de puţin timp aveai la dispoziţie sau dacă banii erau pe sponci. În zona asta se năşteau copii. Nu avea nimic de-a face cu panourile aliniate pe autostradă, cu mesajele ce avertizau că avortul opreşte bătăile unei inimi şi cu fotografiile cu fetuşi răsuciţi ca nişte mormoloci. La naiba, maică-mea ar fi scuipat în faţă pe oricine ar fi crezut că are dreptul să-i spună ce să facă sau nu. Totuşi, era adevărat că nu-i trecuse niciodată prin minte să scape de mine sau de Cal.

— Eşti la liceu, spuse Zach. Nu era o întrebare, ci mai degrabă o realizare consternantă. Îşi ridică sprâncenele până aproape de rădăcina părului. Isuse Hristoase, nu mi-ai spus asta. Îşi trecu o mână prin păr, încurcându-şi şuviţele.

— Mă rog, mi-ai spus că eşti în trecere. Nu te-am auzit menţionând nimic despre vreo prietenă pe care o ai ascunsă pe drum la vale.

— Presupun că suntem amândoi nişte mincinoşi. Zâmbi slab cu o jumătate de gură.

— Prefer „uituci”, am spus şi jumătatea lui de zâmbet se transformă într-unul adevărat, cald şi luminos.

Mi se strânse inima în piept. Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Zach şi spuse:

— Ca să fie clar, Jenny se despărţise de mine în weekendul în care te-am întâlnit. Ne-am împăcat la puţin timp după aceea. Să ştii că nu o înşelam, dacă are vreo importanţă.

Am aprobat din cap. De partea cealaltă a peretelui se auziră ovaţii zgomotoase. Muzica se auzea mai tare în spatele nostru.

— Lucrurile o iau razna înăuntru, i-am spus. Ratezi propria ta petrecere.

— N-am să dispar, spuse Zach. Nu eşti singură şi în situaţia asta.

— Ba da, sunt. Am ridicat mâna în aer când se pregătea să vorbească. Şi e în regulă aşa. Ai o viaţă şi n-are niciun sens să ţi-o distrugi. Nu e ca şi cum noi doi aveam să fim ceva pe termen lung.

— Dacă aş fi ştiut…

Era rândul meu să zâmbesc.

— Ce ai fi făcut? Nu te-ai fi căsătorit cu Jenny, ci cu mine în schimb? Haide. Nici măcar nu ne cunoaştem.

Nu m-a contrazis, dar nici nu s-a dus înăuntru.

— Vrei să plec?

Şi-a întins din nou mâna şi de data aceasta şi-a pus-o pe burta mea înainte să i-o pot abate. Fătul lovi cu putere, probabil din cauză că mi-am încordat tot trupul în momentul contactului. Faţa lui Zach îi exprima uimirea. I-am văzut tristeţea din ochi când s-a uitat la mine.

— Ştii ce e?

— Nu, am dat din cap, dar cred că e fată.

— Vreau să cunosc copilul ăsta, spuse în timp ce-şi retrăgea mâna.

Pentru o fracţiune de secundă, mi-am imaginat cum ar fi să ai pe cineva care să te ajute cu facturile, cineva care să ţină bebeluşul când eşti obosită, cineva cu care să împărţi povara. Dar la fel de rapid mi-am imaginat faţa lui Jenny când avea să afle. Expresia maică-sii. Discuţiile care mi-ar fi urmărit copilul, mânia, ruşinea. Pe aici, nu era nimic nou să fii o mamă singură cu un copil din flori. Dar să-l forţez pe proaspătul soţ al lui Jenny să devină tată înainte ca Jenny însăşi să nască? Treaba asta ne-ar fi bântuit pentru totdeauna.

— O să ai propriii copii destul de curând, am spus, îndepărtându-mă de perete. Şi apoi o să fii bucuros că nu va trebui să te ocupi de acesta. Cum am spus, o să fim bine.

— Aşteaptă, spuse Zach, apucându-mi mâna în timp ce treceam de el. Dacă te răzgândeşti vreodată, şi vorbesc serios când zic vreodată, o să fiu aici. Oricând se va întâmpla. Peste o oră, săptămâna viitoare, luna viitoare, anul viitor. Ştii unde mă găseşti, mai spuse, strângându-mi degetele.

Nu l-am crezut cu adevărat. Nimeni nu ar lăsa din proprie voinţă pe cineva să-i dea viaţa peste cap. Suspectam destul de mult că dacă aş apărea la uşa lui Zach Logan peste un an, cu bebeluşul nostru în braţe, m-ar fugări înapoi pe trotuarul de vizavi şi ar nega că m-ar fi întâlnit vreodată. Însă faptul că a venit cu o ofertă m-a impresionat. Era un om bun sau, cel puţin, încerca să fie. Dacă tot s-a întâmplat să rămân însărcinată cu un străin, bine că n-am nimerit peste cineva mai rău.

M-am gândit că am pus punct cu asta. Şi aşa a fost pentru mult timp. Până în clasa întâi, când Junie a venit acasă vorbind despre noua ei prietenă, Izzy, cu care împărţea aceleaşi degete flexibile şi un semn din naştere pe cot. Mi-a cerut cu ochi rugători să o las să-şi petreacă noaptea acasă la Izzy. *Te rog, mama, te rog, te rog, te rog.* Mi-am dat seama că unele lucruri o să-şi găsească întotdeauna calea înapoi spre tine, indiferent cât de mult îţi doreai să fi rămas pierdute.

CINCISPREZECE

Ultima persoană cu care mă aşteptam să mă trezesc la uşă în dimineaţa următoare era maică-mea. Când au început bătăile, m-am gândit că sunt reporterii. După aceea, nici bine nu mi-a zburat gândul că am şi crezut că era Jenny, care detectase zgârieturile de pe spatele lui Zach şi venise să-şi marcheze din nou teritoriul. Când am deschis uşa, eram pregătită să port o luptă pe care nu mă interesa să o câştig. Am rămas locului nemişcată, şocată s-o văd pe maică-mea intrând în apartament şi închizând uşa după ea. Mă privi din cap până în picioare şi dădu din cap:

— Cel puţin nu porţi în continuare sacul acela de cartofi de ieri. Pentru numele lui Dumnezeu, fato, te-ai *străduit* să descoperi cea mai urâtă rochie din magazin?

Ţinând cont că purta blugi scurţi rupţi şi un tricou prea mic cu imprimeu şters cu un craniu şi oase încrucişate, nu consideram că-şi putea permite să dea sfaturi de modă. Dar mi-am ţinut gura şi mi-am făcut drum ostentă spre bucătărie ca să pornesc cafetiera.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Nu mai fusese la mine în apartament de dinainte să o nasc pe Junie. Venise să dea târcoale când eram însărcinată în luna a opta şi de-abia a intrat. Cal plătise prima lună de chirie, astfel încât să scap de rulotă înainte să se nască bebeluşul. I-am spus că nu mai este binevenită în viaţa mea, dar tot a apărut la spital, beată şi mirosind a sex, când Junie avea doar o zi, ponegrindu-mă că n-am născut în rulotă, făcându-mă „căţea arogantă, copchilă răsfăţată şi neputincioasă" ce se credea prea bună pentru moaşa care ne adusese pe mine şi Cal pe lume. Fanfaronada ei destul de zgomotoasă atrăsese paznicii care au escortat-o afară. Atunci a fost prima şi ultima dată când s-a aflat în aceeaşi cameră cu fiica mea.

A luat loc pe unul dintre scaunele din bucătărie, şi-a scos o ţigară şi a aprins-o fără să ceară permisiunea.

— Există vreo şansă să vorbeşti cu mine? întrebă.

Am oftat şi am scos două căni din dulapul de deasupra chiuvetei. Nu aveam chef de jocurile ei, de foiala ei cu dus şi întors. A trebuit să îndur astea când eram mică, dar acum eram adultă.

— Ce vrei, mama?

— Sunt surprinsă că te-ai trezit aşa de devreme. Trase lung din ţigară şi expiră şerpişori de fum pe nări. Văzând că ai avut un vizitator târziu în noapte.

Am îngheţat în timp ce scoteam laptele din frigider. Mi-am ţinut capul într-o parte, ca să nu-mi vadă faţa.

— Despre ce vorbeşti? Nu trebuia s-o văd ca să-i aud superioritatea din voce.

— Tăticul lui Izzy Logan. A ieşit de aici de parcă era pe jumătate beat. Şi nu din cauza băuturii, râse gutural. Lasă-mă să ghicesc. Căuta un anume tip de „mângâiere".

Zăbovi asupra cuvântului, făcându-l să sune murdar şi dezgustător. Şi asta ar fi fost pentru majoritatea oamenilor. Un bărbat căsătorit şi mama copilului lui, cuplându-se în apartamentul ei mizer în timp ce soţia lui îndurerată stătea singură acasă. Dar erau mult mai multe de spus despre povestea asta. Nu a fost niciodată vorba de sex, ci de Junie. Iar în dimineaţa aceasta, Zach se afla înapoi unde îi era locul.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, am mormăit. Când mi-am turnat cafea în cană, a dat pe dinafară, opărindu-mi degetele. Oh, la naiba! am exclamat, fluturându-mi mâna. Oricum, ce căutai azi-noapte aici? Speram să-i distrag atenţia, deşi ştiam deja că era o bătălie pierdută. Când era fixată pe ceva şi simţea o slăbiciune, era mai rea decât o căţea turbată.

— Am venit să te văd. Dar m-am răzgândit când l-am văzut pe Logan că parcurge drumul ruşinii.

Se ridică şi umezi un prosop de bucătărie în chiuvetă, îşi întinse mâna după a mea şi-mi înfăşură degetele cu cârpa rece. Cu mâna liberă, i-am arătat o cicatrice ovală de pe dosul mâinii, mai jos de marginea prosopului.

— Îţi aminteşti de asta? am întrebat-o.

— Da, încuviinţă ea. Ţi-ai căutat-o.

Nicio remuşcare. Aveam şapte ani şi mă smiorcăiam după mâncare. N-am încetat nici măcar după ce m-a avertizat. Cel mai probabil, Cal nu era acasă; în caz contrar, m-ar fi oprit, m-ar fi luat deoparte înainte ca lucrurile să devină nasoale. Numai că el nu era prezent, iar mama a apucat lingura albă fierbinte, pe care o folosea ca să topească metamfetamina, şi a ţinut-o pe dosul mâinii mele. Singurul lucru din copilăria mea care nu se schimba. Un refren la fel de familiar ca propriul meu nume. *Ţi-ai căutat-o.* Patru cuvinte uşoare ce scuzau orice variaţie a păcatului. Datorită lui Louise, acum ştiam mai multe despre trecutul maică-mii, dar asta nu schimba prezentul cu nimic. Chiar dacă îmi doream o relaţie diferită între noi, chiar dacă încercam, ea nu ar fi fost de acord, deoarece nu vedea nimic greşit în tot ce s-a întâmplat înainte.

Am început să-mi retrag mâna, iar ea m-a strâns mai tare.

— Logan e tatăl lui Junie, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Nu, am spus.

Ţâţâi în bărbie înainte să continue.

— N-o să spun nimănui, dacă asta te îngrijorează. Pot să-mi ţin gura cu cei mai buni dintre ei.

Mi-am destins umerii şi m-am lăsat pe spate sprijinindu-mă de tejghea. Tot spiritul de luptă şi toate negările mă părăsiră.

— Cum de ţi-ai dat seama? Faptul că în sfârşit cineva şi-a dat seama nu a avut efectul de uşurare scontat.

Maică-mea ridică din umeri şi-mi dădu drumul la mână.

— Am avut un sentiment când v-am văzut pe amândoi la conferinţa de presă. E vorba de felul în care te privea.

— Nu mă priveşte în niciun fel, am spus, clătinând din cap.

— Ba da. Omul are un punct sensibil în ce te priveşte. Am văzut-o limpede ca bună ziua. Apoi mai are ceva în felul în care-şi leagănă braţele când merge. Mi-a amintit de Junie. Am adunat doi cu doi, asta e tot, a adăugat ridicând din umeri din nou.

Înţelegeţi? Asta am vrut să zic despre subestimarea maică-mii. Indiferent câte droguri consumă sau cât de neisprăvită pare să fie. Întotdeauna priveşte. Calculează. Umple golurile. Are întotdeauna fix muniţia potrivită chiar la momentul potrivit. Şi înainte să ştii ce se întâmplă, sfârşeşti luat prin surprindere şi împuşcat tot prin surprindere, iar maică-mea stă deasupra, triumfătoare.

— Ei bine, cel puţin eu chiar ştiu cine e tatăl lui Junie, i-am zis. Am un avantaj faţă de tine.

Maică-mea expiră printre buzele strânse.

— Nu contează cine a fost. Nu-mi pasă. Oricum, n-a fost decât un donator de spermă.

Un răspuns tipic ei. Să încerci să o faci să-i fie ruşine întotdeauna avea efect invers, deoarece era o emoţie pe care n-o putea simţi. Când eram copilă, am încercat prin toate metodele s-o fac să-mi spună despre taică-meu. Odată am încercat chiar să şi plâng, ceea ce întotdeauna era o tactică periculoasă cu mama. Mai degrabă ajungeai să-ţi încasezi una decât să fii alinată. I-am spus că la şcoală copiii fac mişto de mine. M-a ciupit destul de tare încât să-mi sfâşie pielea şi mi-a zis să-mi închid gura mincinoasă înainte să mi-o închidă ea. Mi-a spus că niciunuia dintre copii nu-i păsa nici cât negru sub unghie cine era taică-meu, pentru că majoritatea dintre ei nu aveau tată la rândul lor. O perioadă lungă m-am hrănit cu gândul că ascundea un mare secret întunecat. Cum ar fi că poate taică-meu era faimos, iar ea a jurat să păstreze secretul. Dar în cele din urmă m-am luminat şi am realizat că mama spunea adevărul. N-avea nicio idee cine era. Probabil că n-ar fi putut să-l aleagă nici la o identificare.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai venit aseară aici, i-am reamintit. Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

Îşi flutură mâna de parcă orice ar fi fost nu conta prea mult.

— Voiam să-ţi spun să mergi să vorbeşti cu Marion. Îşi turnă cafeaua nebăută în chiuvetă. Dar asigură-te că-ţi faci timp. Femeia aceea n-a spus niciodată o poveste fără să piardă o jumătate de zi.

Mi-am ridicat capul. Oricând mergeam la Bait & Tackle, o vedeam pe Marion, dar nu puteam să-mi imaginez ce anume ar fi vrut să discute cu mine.

— Despre ce să vorbesc cu Marion?

— Despre tipul ăla cu care-şi făcea de cap Izzy.

— Stai, ce… M-am dat cu vreo zece paşi înapoi. De unde ştii despre asta?

Maică-mea zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni.

— Le fel cum ştiu chestii despre orice, Eve. Sunt atentă.

★

Maică-mea nu are cu adevărat prieteni. Oricum, nu genul la care v-aţi putea gândi. N-are pe nimeni cu care să meargă să ia prânzul sau căruia să-i spună secretele ei. Nimeni pe care să conteze când lucrurile merg foarte prost. Dar dacă ar fi fost presată să numească o prietenă, probabil că ar fi ales-o pe Marion. Din câte-mi dau seama, se ştiau dintotdeauna. Ar fi o exagerare să spun că se plăceau. Am auzit-o de mai multe ori pe maică-mea pizduind-o pe Marion decât să-i aducă laude. Erau însă croite din acelaşi material şi onorau acelaşi cod. Erau unite, nu turnau, loveau primele şi loveau tare. Maică-mea şi Marion se înţelegeau una pe cealaltă.

N-am mai văzut-o pe Marion la fel de des ca de obicei, pe vremea când o vizita frecvent pe maică-mea în rulota ei. Familia ei deţinea dărăpănătura de Bait & Tackle de generaţii. Era un loc întunecos, înghesuit şi împuţit, pe care în general încercam să-l evit. Nu păşeam înăuntru decât dacă eram disperată după ceva esenţial şi atât Piggly Wiggly, cât şi magazinul general erau închise. În cazul în care cumpărai ceva de acolo, ajungeai să te simţi săracă şi murdară. Poate că pe aici Bait & Tackle era un loc privit ca o instituţie, numai că oricine îşi permitea mai conducea şaisprezece kilometri pe şosea ca să-şi cumpere cârlige şi râme din alt loc.

Singura chestie care nu se schimba în interiorul magazinului, în afară de miros, era însăşi Marion. Conducea locul din spatele tejghelei crăpate, fiind încadrată de o casă de marcat străveche într-o parte şi de o scrumieră din ceramică ce dădea pe afară, de partea cealaltă. Maică-mea fumează, dar Marion chiar *fumează*. Consumă un cartuş de ţigări de parcă asta ar fi fost slujba ei. Aşa că, atunci când am intrat pe uşă, nu a fost chiar un şoc să o văd pufăind dintr-un Marlboro fără filtru.

— Dă-o naibii de treabă, spuse Marion pe un ton ridicat. O zăresc oare pe micuţa Evie Taggert?

— Bună, Marion, am răspuns, croindu-mi drum printre găleţile cu râme ce se zvârcoleau.

— Nu-ţi bate capul cu alea, spuse Marion. Ticălosul de Earl Willows crede că o să se îmbogăţească dacă-şi sapă jumătate de curte şi o aduce aici. Omul e un idiot. Dădu din cap şi scuturǎ un cilindru lung de scrum de la ţigară. Cum mai eşti, fato?

— Oh, ştii şi tu, am spus, privind în altă parte.

— Bănuiesc că nu faci bine. E o porcărie ce s-a întâmplat cu Junie a ta.

În alte locuri, uciderea a două fetiţe ar fi zguduit întregul oraş cuprins de groază. Pe aici, nu era decât o altă zi proastă. Am ezitat, nefiind sigură ce răspuns potrivit să-i dau, înainte să mă hotărăsc să zic cu jumătate de inimă că da, aşa e.

— Ţi-e foame? întrebă Marion, pentru că am o cadă în spate cu acel chili ucigaş. Cam picant de data aceasta, dar eşti binevenită la un castron.

Chiliul lui Marion era legendar şi am mâncat o sută de castroane din el la viaţa mea. Când obişnuiam să vin aici cu Junie, încerca din răsputeri să nu-şi încreţească nasul la vederea lui. Spunea că nu se imagina sorbind dintr-o lingură cu carne de raton făcută praf sau de oposum strivit. Îi era teamă că o să dea afară înainte să apuce să înghită şi apoi Marion o să-i dea una la ceafă, aşa cum făcea cu băieţii care încercau să fure Slim Jims de pe tejghea. Tot timpul m-am simţit mândră că Junie refuza chiliul. Era o dovadă că nu-i era atât de foame încât să mănânce orice numai ca să-şi umple burta. Era o probă evidentă că eram o mamă mai bună decât a fost maică-mea.

— Nu, mersi. Azi nu vreau chili.

Marion mă urmări cu privirea de deasupra ţigării noi pe care o aprindea.

— Ce te aduce pe aici? De obicei nu te opreşti. Avea o voce destul de prietenoasă, dar ochii îi erau duri. Ştia că voiam ceva de la ea şi că nu eram acolo ca să vorbesc prostii ori să cumpăr o bucată de pâine. Iar familiaritatea nu-mi garanta niciun favor special. O altă chestie la care Marion semăna cu maică-mea. Trebuia să-ţi câştigi fiecare firimitură.

M-am strecurat mai aproape de tejghea. Magazinul părea să fie gol, dar se putea găsi cineva ascuns în unul dintre colţurile umbroase, ascultând. M-am rezemat de congelatorul de pe podeaua antică. Sticla avea o haină de gheaţă lucioasă murdară, iar înăuntru se vedeau peşti eviscераţi, îngrămădiţi chiar lângă îngheţate pe băţ şi îngheţate tip sandvici învechite.

— Mi-a spus maică-mea că ai putea şti ceva despre Izzy Logan. Şi despre bărbatul cu care se vedea, am adăugat după o pauză.

— Aşa a zis? Marion dădu din cap. Maică-tii nu-i stă în fire să trăncănească aiurea.

Frustrarea urcă în mine ca un val negru distrugător. N-aveam timp pentru rahaturile astea. Să sar prin cercurile lui Marion. Fiica mea era moartă, iar oamenii fie erau alături de mine şi mă ajutau, fie puteau să se dea naibii la o parte din calea mea.

— Îmi zici sau nu?

Marion suflă un nor de fum în direcţia mea.

— Da, o să-ţi spun. Se întinse şi-mi înhăţă încheietura cu mâna, strângându-şi degetele până când m-am strâmbat. Dar nu te da mai mare decât te ţin curelele, m-auzi? O să-i spun maică-tii cum ai vorbit cu mine. E răspunderea ei să te înveţe o lecţie despre respectarea bătrânilor.

M-am holbat la ea până când mi-a dat drumul la încheietură.

— O să-mi asum riscul.

Nu ştiu ce aşteptam, dar în niciun caz nu era vorba de râsul puternic şi răsunător al lui Marion.

— Ei, uită-te la tine, huidui ea. Credeam că nu mai vorbeşti aşa.

— Nu, i-am spus, m-am dat doar la fund.

Felul în care vorbeam era încă un lucru pe care-l îngropasem când s-a născut Junie. Am vrut s-o învăţ o modalitate mai bună de a aborda lumea, una care n-o va judeca pe post de gunoi alb sărac şi nimic altceva. Acum însă mă întrebam dacă aş fi continuat să vorbesc ca pe vremuri, oare asta ar fi salvat-o? Poate că ar fi fost genul care ar fi ţipat. Care le-ar fi spus oamenilor să şi-o sugă. Care ar fi luptat. Sau poate că ucigaşul ar fi fost mai rapid cu cuţitul. Adevărul e că nu există o cale bună ca să te descurci ca femeie în lumea aceasta. Dacă vorbeşti deschis, spui nu, stai pe poziţii, atunci eşti o curvă şi o scorpie, şi orice ţi se întâmplă este din propria vină. *Ţi-ai căutat-o.* Dar dacă zâmbeşti, spui da, supravieţuieşti fiind politicoasă, atunci eşti slabă şi disperată. O ţintă sigură. O pradă într-o lume plină de prădători. Pentru femei nu există opţiuni fără riscuri sau alegeri care să nu se întoarcă asemenea unei lovituri în faţă. Junie n-a apucat să înveţe asta. Dar în cele din urmă, ar fi făcut-o. Toate o facem, într-un fel sau altul.

Marion mai scoase un horcăit.

— La fund. Tot timpul te-ai descurcat cu cuvintele, chiar şi când erai mică.

Am bătut darabana cu încheieturile degetelor pe tejghea, simţind ceva grunjos lipindu-mi-se de piele.

— Izzy? am îndemnat-o.

Marion mai trase un fum din ţigară.

— Treci direct la subiect. Pot să respect asta. Făcu o pauză şi mă arătă cu un deget pătat de nicotină. Nu mă întreba de unde ştiu, pentru că n-am să-ţi spun. Un magician nu-şi dezvăluie secretele niciodată, adăugă răsucindu-şi ţigara prin aer.

— N-o să te întreb, am spus, încercând s-o grăbesc odată.

Doamne Sfinte, ce-i mai plăcea să aibă spectatori. Maică-mea avea dreptate în privinţa asta.

— Se întâlnea cu tipul ăla Matthew, spuse Marion aplecându-se în faţă. Cel care lucrează pentru Jimmy Ray. Care are coada aia stupidă. Am auzit că era ca o mâţă în călduri în jurul lui.

— Matt? am întrebat împietrită pe moment.

Barmanul din barul de striptease. Ticălosul absolut. Cel mai rău dintre toate alegerile greşite posibile. *Oh, Izzy, ce-ţi trecea prin minte?*

— Dar cum de s-au întâlnit?

— N-am nicio idee, spuse Marion. M-am gândit că li s-au încrucişat drumurile la un moment dat şi le-a plăcut ce au văzut. Nu ştiu cât de departe au ajuns, nimic de genul ăsta. Dar ştiu dintr-o sursă sigură că ea nu prea spunea nu.

— Avea doisprezece ani.

— Iar el e un ticălos cu puţă, ridică Marion din umeri. Chestia asta n-ar trebui să fie o noutate pentru tine. Este cea mai veche poveste din lume.

Îmi doream să se înşele. Voiam să trăiesc într-o lume în care bărbaţii maturi nu vânau fete de doisprezece ani. Însă, normal, avea dreptate. Nu era nimic nou. Nimic care să nu se întâmple în fiecare secundă din fiecare zi în fiecare colţ al lumii. Fetiţele nu erau niciodată în siguranţă. Ar trebui să ştiu asta, doar am fost şi eu una dintre ele.

ŞAISPREZECE

La început, Barren Springs a fost un oraş uscat dintr-o regiune uscată. Grupul de colonişti de cea mai joasă speţă era hotărât să-l pună pe Dumnezeu pe primul loc, drept mulţumire pentru că i-a salvat de la înfometare şi dezastru. Hotărârea lor nu a durat mult; îndată ce oamenii şi-au dat seama cât de dură era viaţa pe aici, descoperind că pământul nu era potrivit pentru munci agricole doar pentru că arăta bine, au realizat că rachiul era vital ca să te liniştească şi pentru ca zilele să fie suportabile. Însă mare parte din băutura din Barren Springs era produsă în continuare în privat, ca şi cum Dumnezeu nu ar lua asta în considerare împotriva ta atâta timp cât nu i-L aruncai în faţă. Îţi cumpărai bere de la Piggly Wiggly şi o consumai cu lada în josul pârâului. Îţi îndesai plosca cu whisky sub scaunul maşinii şi luai câte o înghiţitură în drum spre casă când veneai de la muncă. În afară de localul de striptease al lui Jimmy Ray, singura tavernă din Barren Springs era cea a lui Cassidy. Era un bar mic, îndesat între spălătorie şi localul cu sandviciuri dubios, cu o treaptă mai sus de localul lui Jimmy Ray, deoarece servea vreo două cocteiluri adevărate şi mirosea a cearşafuri în loc de stripperiţe. Bineînţeles, cel puţin jumătate din oraş ar zice că faza asta ar fi un dezavantaj. N-am intrat acolo decât de câteva ori, în principal cu Louise, al cărei soţ, Keith, lucra la bar în majoritatea nopţilor. La Cassidy încăpeau cam treizeci de oameni, spaţiul fiind lung şi îngust. Barul acoperea întreaga parte dreaptă, iar sticlele cu spirtoase tremurau uşor întotdeauna când uscătoarele aflate de cealaltă parte a peretelui comun erau la rotaţie maximă. În partea stângă se găseau câteva mese înalte pentru doi. În seara asta de marţi, cu o jumătate de oră înainte de închidere, mai erau doar un singur bărbat căzut la datorie pe bar şi Keith, care făcea curat în spatele tejghelei.

— Hei, scumpo, spuse Keith când am intrat pe uşă, îmbrăcată cu o bluză pe deasupra pijamalelor şi cu şlapi în picioare. Îmi pare rău că te deranjez, dar nu vreau să-l văd conducând. Am încercat să-i iau cheile, dar nu mi le-a dat.

Telefonul lui Keith m-a trezit din primul somn adânc pe care-l aveam de mult timp, un timp pe care-l resimţeam ca ani de zile. Vorbesc de un somn adevărat, nu de acea stare de plutire în care gândurile legate de Junie se zbat în spatele pleoapelor mele închise.

— E OK, am spus. De cât timp e aici?

— De cam toată noaptea, spuse Keith. Ştergea tejgheaua ocolind bucata de lemn unde îşi odihnea Cal capul. Sărmanul, cred că l-au ajuns toate din urmă. Nu voiam să te deranjez, dar îi dădeau târcoale suspecţii de serviciu. Brenda Longmont, fata aceea de zahăr cu care ai mers la şcoală. M-am gândit că o să aibă destule regrete dimineaţa şi că nu are nevoie să adauge trezitul lângă unul pe listă.

— Da, am zis. Bună idee. Am luat loc pe scaunul de lângă Cal şi mi-am trecut mâna prin părul lui. Hei, Cal! Haide, trezeşte-te!

Cal nu a fost niciodată un băutor, nici măcar când eram tineri, iar eu eram un pic prea prietenoasă cu sticla. A văzut-o pe mama noastră şi a apucat-o în altă direcţie, o decizie pe care am imitat-o de îndată ce am rămas însărcinată. Dar în timp ce eu am renunţat cu totul la băutură, Cal tot mai bea berea obişnuită de după muncă sau când se uita la un meci. Numai că beat cu adevărat l-am văzut doar o singură dată înainte, atunci când prietena lui din liceu s-a mutat şi şi-a continuat viaţa, căsătorindu-se cu un avocat oarecare din St. Louis. Atunci Cal a băut mult, dar nu cred că a făcut-o din cauza inimii frânte, ci pentru că ştia că viaţa pe care o trăia în Barren Springs – lucrând pentru Land, ajutându-mă să o cresc pe Junie, ducându-i cumpărături mamei din când în când ca să nu flămânzească – era cea pe care, cel mai probabil, urma să o trăiască întotdeauna. N-am vorbit niciodată despre asta totuşi, deoarece Cal nu ar fi recunoscut-o în faţa nimănui şi, probabil, nici faţă de el.

L-am împins uşor în umăr, spunându-i pe nume, iar el şi-a ridicat capul, fixându-şi ochii ceţoşi în dreapta mea.

— Eve? M-am dat înapoi ca să ies din raza de acţiune a respiraţiei care duhnea a whisky. Care-i treaba?

— Eşti beat, i-am spus, încercând să apelez la răbdarea şi bunătatea mea. Pentru că, dacă cineva merita o noapte de uitare, acela era Cal. Nu era corect ca întotdeauna să te aştepţi de la el să fie cel puternic. Mă întreb câte ore a lucrat de la moartea lui Junie. Cal era cel care întotdeauna se îngrijora în privinţa mea. Cine însă îşi făcea griji pentru el? Cine se asigura că mânca şi dormea, cine îl îmbrăţişa chiar când încerca să se îndepărteze? Cine îi spunea că totul va fi OK? Mi-am jurat să mă port mai bine cu el când se vor termina toate acestea, presupunând că voi fi în continuare aici ca să-mi ţin promisiunea. Haide! am spus. Hai să te duc acasă!

— Nu! spuse el, când l-am tras de braţ. Stai cu mine un minut, Evie! Îmi zâmbi şi insistă: Te rog!

I-am aruncat lui Keith o privire neajutorată.

— E OK, spuse el. Trebuie să merg în spate să spăl nişte pahare, să încui chestii. Vă las câteva minute.

— Mulţam, Keith. Nu va dura mult.

Cal se chiorî la ceasul din spatele barului.

— Cât e ora?

— Unu jumate, i-am spus.

— Au, la naiba! murmură el. Îmi pare rău. Nu trebuia să te sune Keith. Sunt în ordine.

— În mod cert nu eşti, cowboy, am râs. De-abia îţi ţii ochii deschişi şi fundul pe scaun.

Cal strânse tejgheaua cu ambele mâini când mi-a auzit cuvintele şi se îndreptă un pic de spate.

— Ai văzut ziarele? m-a întrebat.

— Ce? am răspuns, clătinând din cap. Despre ce vorbeşti? Nu.

Îşi luă o mână de pe bar şi căută în haină, de unde scoase un ziar împăturit pe care îl trânti pe tejghea. Propria mea faţă urla de pe prima pagină a *Kansas City Star.* Pielea deschisă, ochii sălbatici, gura, un rânjet. Prinsă în mijlocul unei propoziţii la conferinţa de presă. Nimănui care s-ar uita la fotografia aceea nu i-ar păsa de persoana care mi-a ucis fiica. Eu eram monstrul acum.

— Asta e de acum câteva zile. Arată familiar? întrebă Cal, bătând cu degetul în fotografie. Pentru că dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că e mama. Bucăţică ruptă.

Nu se înşela. Arătam mai tânără şi poate mai puţin uzată. Dar eram maică-mea cu totul.

— Am spus deja că nu ar fi trebuit s-o fac. Ce vrei mai mult de la mine? Am întors ziarul pe partea cealaltă ca să nu trebuiască să mai văd. Din cauza asta ai ajuns aşa? Pentru că m-ai văzut împrăştiată pe prima pagină arătând ca o psihopată? Din punctul meu de vedere, ar trebui să-mi mulţumeşti.

Cal îşi miji ochii, procesându-mi cuvintele.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă în cele din urmă.

— Mulţumită mie şi debusolării mele totale de la acea conferinţă de presă stupidă, au plecat toţi reporterii. Am spus-o pe un ton frivol, dar în interiorul meu am simţit ca o împunsătură. Nu-mi plăcea să-i ştiu învârtindu-se pe aici, urmărindu-mă, încolţindu-mă cu întrebările lor băgăcioase. Faptul că au plecat însemna că nu le mai păsa. Lumea largă uita deja de Junie. În primul rând, atenţia orientată asupra tragediei a durat puţin. Adaugă la asta o victimă din categoria gunoaielor albe şi o mamă antipatică şi durata se restrângea la aproape nimic.

Cal îşi frecă faţa cu o mână. Mişcarea îi deformă pielea, oferind o mică avanpremieră a viitorului lui.

— Te gândeşti vreodată că încă eşti blocată în rulota aceea cu mama? Nu m-a aşteptat să răspund pentru a sublinia că întoarce conversaţia la o sută optzeci de grade, într-un mod cu care de-abia puteam ţine pasul şi din care nu puteam să înţeleg ceva. Pentru că eu o fac, a continuat. Pot să jur că mi se întâmplă câteodată să am impresia că toate astea sunt un vis, iar noi suntem în continuare nişte copii care n-au scăpat niciodată. Dădu din cap şi bău restul de whisky înainte să-l pot opri. Puse paharul jos cu zgomot. Ştii ce iese cel mai mult în evidenţă când mă gândesc la perioada din trecut când eram în creştere în preajma mamei? Acel moment când eram afară şi ne jucam, construind un fort sau cine ştie ce alt rahat. Bănuiesc că aveam aproximativ cinci sau şase ani. Pe acolo, oricum. Era iarnă, frig, iar eu aveam o căciulă şi mănuşi noi. Noi pentru mine, oricum. Naiba ştie de unde făcuse rost de ele mama. Cunoscând-o cum e, bănuiesc că le furase de la un alt copil. Cum ziceam, eram afară în pădure şi răhăţelul ăla de Randall… Care era numele lui de familie? Îţi aminteşti?

— Goff, am spus. Îmi aminteam toată povestea şi-mi doream să nu trebuiască să o aud. Dar Cal era pe val acum. Alcoolul îi dezlega limba. Tot timpul a fost o pacoste.

Cal încuviinţă, fiind de acord.

— Mi-a luat căciula aia direct de pe cap. A înşfăcat-o şi m-a provocat să fac ceva în legătură cu asta. Şi când am ajuns acasă, mama mi-a aruncat o singură privire şi m-a întrebat unde era căciula. Femeii nu-i păsa niciodată în ce naiba ne băgăm, putea să zacă leşinată de băutură de nouăzeci şi nouă de ori dintr-o sută când noi intram pe uşă, dar de acea singură dată trebuia ea să fie atentă.

Mi-am amintit şi eu golul din stomac pe care l-am simţit atunci când a pus întrebarea. Între mine şi Cal a existat un schimb scurt de priviri, urmat de neputinţa de a găsi destul de repede o minciună pentru a o ţine la distanţă. L-a apucat pe Cal de braţ cu mâna ei osoasă, răsucindu-l ca pe un titirez pentru a-l înfrunta faţă în faţă, în timp ce eu mă făceam una cu peretele şi mă rugam să devin invizibilă.

— Dumnezeule, n-am să-i uit niciodată faţa pe care a făcut-o când i-am spus. Dezgustată şi dezamăgită în întregime. Mi s-a făcut pielea de găină când i-am auzit vocea căpătând cea mai urâcioasă tărăgănare a tonalităţii. *Laşi pe cineva să ia ce-i al tău? Şi te întorci aici stând încă drept? Şi încă mai respiri în timp ce ticălosul ăla mic e pe acolo pe afară purtându-ţi căciula? Care-i problema ta, băiete? Nimeni nu ia ceva de la tine. În niciun caz atâta timp cât eşti în viaţă şi-l poţi opri.*

Adevărata lecţie a început după săpuneala verbală, când a înhăţat mănuşile de pe mâinile mici ale lui Cal, spunându-i să le ia înapoi şi să nu-i permită ei să le păstreze. Ce fel de fricos patetic şi slab era ca s-o lase să-i ia mănuşile? S-a terminat doar după ce l-a bătut de s-a căcat pe el şi i-a aruncat mănuşile în faţa distrusă. S-a aplecat în faţa mea, în colţul în care mă ghemuisem, şi m-a pocnit cu forţă. *Să nu laşi pe nimeni să-ţi ia ceva. Mă auzi? Te lupţi să iei înapoi sau mori încercând.* Puteai să spui un lucru în legătură cu mama: lecţiile ei s-au lipit de noi. N-am uitat niciodată vreuna.

Cal îşi scoase portofelul şi legitimaţia din buzunarul de la spate şi aruncă câteva bancnote de douăzeci pe bar.

— Ştii, ea e motivul pentru care m-am făcut poliţist, spuse, trecându-şi degetele peste legitimaţie. Mama.

— Pentru că sperai că într-o zi o să ajungi s-o arestezi?

Cal zâmbi, însă zâmbetul nu-i cuprinse şi ochii.

— Amândoi ştim că o să mă ucidă cu mâinile goale înainte să mă lase s-o încătuşez. Nu, am făcut-o pentru că voiam să merg într-o direcţie diferită. Să-i dovedesc ei, dar şi mie, că nu ştie totul despre lume. Că nu e totul urâţenie. Că nu e toată lumea rea. Că încă mai puteam face ceva bun. Se ridică de pe scaun şi, când am încercat să-l echilibrez, se îndepărtă de mâna mea. Se îndreptă clătinându-se spre uşă şi râsul lui se auzi ca o creangă ruptă. S-a dovedit că a fost o imensă pierdere de timp din partea mea. Pentru că bătrâna curvă avea dreptate. Mai presus de orice altceva.

— Nu eşti vinovat pentru ce s-a întâmplat cu Junie, i-am spus din spate. Chiar dacă n-o spunea, ştiam de ce se îmbătase cu adevărat.

Cal se opri şi privi înapoi peste umăr, trecând de la mine la ziarul pe care-l lăsase pe bar şi, din nou, înapoi la mine.

— Nu vorbeam despre Junie, a spus. Vorbeam despre noi doi, Eve. Ne-am transformat exact după cum ne-a crescut mama.

ŞAPTESPREZECE

Eram conştientă că apariţia mea la proprietatea lui Jimmy Ray, fără o invitaţie explicită, echivala pe undeva cu sinuciderea. Dar trebuia să găsesc o cale să vorbesc singură cu Matt, fără acoperirea şi protecţia clubului de striptease, de unde mă putea da afară sau, la fel de bine, putea să-şi ia tălpăşiţa. Mi-am petrecut ultimele două zile încercând să găsesc idei alternative, dar dacă voiam să-l fac să vorbească, trebuia să-l iau pe nepregătite. M-am gândit să-l sun pe Land şi să-i spun ce am descoperit, dar aveam senzaţia că poliţiştii erau la curent cu informaţiile mele şi că şansa lor de a-l face pe Matt să scoată vreun singur cuvânt fusese egală cu zero. Mă îndoiam profund şi că eu, una, l-aş fi putut face să spună ceva. Cel mai probabil, dacă eram norocoasă, această întâlnire urma să se încheie pentru mine cu un ochi învineţit sau cu câteva degete rupte. Dar trebuia să încerc.

Cu toate acestea, nu m-am dus orbeşte, fără să-mi las o speranţă de salvare dacă lucrurile ar fi luat-o complet razna. Când a răspuns la telefon, vocea lui Cal a părut chinuită şi extenuată. Nu mai vorbiserăm din urmă cu două nopţi, când l-am dus cu maşina acasă de la bar. L-am aşteptat pe el să mă contacteze mai întâi. Am vrut să-i dau o şansă să decidă cum o să se raporteze la ce s-a întâmplat, bănuind că o să prefere să pretindă că momentul lui de slăbiciune nu s-a întâmplat niciodată. N-avea nevoie să i se aducă aminte că, de data asta, el avusese nevoie de mine sau că amintirile despre mama încă îl stăpâneau după toţi aceşti ani.

— Hei, am spus, fixându-mi telefonul între ureche şi umăr. Mi-am ridicat geamul de la portieră în timp ce conduceam, amuţind vuietul vântului.

— Hei, răspunse Cal. Totul în ordine? Avea un ton uşor surprins şi mi-am dat seama că nu-l mai sunasem în ultimul timp, înainte să moară Junie, vorbeam cu el de cel puţin două ori pe zi, fie tot felul de prostii, fie numai ca să vedem dacă suntem bine. Numai că rutina aceea de o viaţă s-a oprit odată cu bătăile inimii fiicei mele. Adevărul era că nu aveam nimic să-i spun şi nu aveam nici energia să pretind că-mi pasă despre ce are de spus oricine altcineva, exceptând cazul în care mi-ar fi spus cine mi-a ucis fata.

— Da, totul este în ordine, l-am minţit, calculând cu jumătate de creier cât de departe eram de Jimmy Ray faţă de cât i-ar lua lui Cal ca să ajungă unde mă duceam. Ascultă însă, am o informaţie despre tipul cu care-şi făcea de cap Izzy şi…

— Eve, spuse Cal, repede şi tare. Ce ai de gând să faci?

Dinţii îmi clănţăneau în timp ce maşina parcurgea terenul cu dâmburi ce ducea la proprietatea lui Jimmy Ray. Începea să se întunece şi mă simţeam expusă şi vulnerabilă, ţinând cont că farurile şi zdrăngănitul motorului îmi anunţau sosirea.

— Nu te îngrijora, i-am spus lui Cal. Ritmul neîncrezător al respiraţiei lui îmi transmitea că nu putea să nu se îngrijoreze. Sunt în ordine. N-o să fac nimic stupid. Acum, îmi simţeam minciunile pe limbă la fel de natural ca apa. Am vrut să ştii că m-am dus la Jimmy Ray, în caz că se întâmplă ceva.

— Nu, spuse Cal. Întoarce-te chiar acum. Eve, vorbesc serios, întoarce…

Am încheiat conversaţia şi mi-am închis telefonul, după care l-am aruncat pe scaunul din dreapta. Am calculat că am la dispoziţie poate treizeci de minute înainte să ajungă Cal la mine. Ar fi fost destul timp, deoarece Matt fie avea să vorbească, fie nu.

În faţă, puteam să văd micul post de pază pe care Jimmy Ray l-a construit din placaj şi resturi de metal. Acesta se găsea la marginea proprietăţii lui şi nu aveam nicio şansă să conduc maşina pe alee fără să trec de post. Pe acoperişul asimetric se afla un reflector aprins. Întregul aspect modificat al gheretei ar fi fost amuzant dacă nu aş fi ştiut că înăuntru aştepta un ţărănoi înarmat.

Numai că atunci când am oprit la un stop de lângă postul de pază, am văzut că înăuntru nu era nimeni. Îmi exersasem discursul în minte, o colecţie de cuvinte care să mă ajute să trec de baricadă. Acum că nu mai aveam nevoie de ele, nu mai eram foarte sigură ce-o să fac. Lanţul gros de metal care de obicei bloca intrarea pe proprietatea lui Jimmy Ray când nu se găsea niciun om în gheretă zăcea răsucit în tufişuri. Aparenta uşurinţă cu care puteam intra îmi trezi un şarpe sâsâitor de îngrijorare în măruntaie. Nu-l ştiam pe Jimmy Ray să fie neglijent cu siguranţa lui. Dar nicio capcană nu părea să fie stilul lui. Jimmy Ray nu era viclean. Nu punea la cale şiretlicuri ca să te surprindă. Venea direct spre tine cu toată viteza. Poate că individul care se ocupa de intrare a trebuit să se pişe şi a uitat de lanţ. Poate că la proprietate se întâmplase ceva ce i-a solicitat imediat atenţia, chestie care ar putea să-mi fie favorabilă. Dacă toţi erau distraşi, atunci aveam mai mult timp cu Matt.

Am trecut de postul de pază, tresărind puţin, deoarece mi-am amintit de acele câteva dăţi când l-am lăsat pe Jimmy Ray să mă convingă să o aduc pe Junie aici. Cele mai rele momente ale mele ca mamă se înălţau alături de umbrele ce se iveau dintre pâlcurile de copaci aliniaţi de-a lungul drumului. Pe atunci, Matt locuia într-o rulotă de la marginea vestică a proprietăţii lui Jimmy Ray şi bănuiam că lucrurile stăteau în continuare aşa. Odată, acoliţii lui Jimmy Ray au trasat o bucată de teren pe care erau reticenţi să se mute. Iar dacă memoria mă ajuta, rulota lui Matt trebuia să fie o cutie de metal distrusă, ca a maică-mii, numai că a lui se afla în apropierea pârâului şi avea vedere la dealurile unduitoare de la geamurile din spate.

Drumul făcea o curbă şi am micşorat viteza maşinii pe acostament, urmând un set de urme pe

care le ştiam din memorie, nu din vedere. Crengile îmi loveau geamurile şi i-am mulţumit Domnului că nu a plouat recent. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă împotmolesc şi să rămân blocată aici fără nicio cale de a scăpa. Chiar când mă gândeam că am întors prea devreme, am văzut cabana pe jumătate putrezită, pe care mi-a arătat-o Jimmy Ray odată. Era gospodăria iniţială a familiei care a deţinut acest teren cu ani în urmă. Neîngrijită şi ascunsă. Am făcut sex acolo, lipită de pereţii acoperiţi cu muşchi, în timp ce Junie dormea în maşină. Ştiam că acolo se găsea un petic de teren unde să-mi întorc maşina pe loc şi s-o las cu faţa spre ieşire, pentru o evadare rapidă.

Nu exista nicio modalitate subtilă pentru a te apropia cu maşina de proprietatea lui Jimmy Ray. Chiar şi cu farurile stinse, trebuia să urci pe creastă şi atunci totul se termina. Singura şansă pe care o aveai ca să te apropii neobservat era pe jos şi cu cât te ţineai mai departe de Jimmy Ray, cu atât îţi creşteau şansele. Dacă lucrurile decurgeau cum trebuie, puteam s-o tai prin pădure, să vorbesc cu Matt şi să mă întorc înainte ca Jimmy Ray să ştie măcar că am fost acolo. Era şi în interesul lui Matt ca lucrurile să se întâmple aşa. Lui Jimmy Ray nu-i plăceau decât dramele pe care el le crea. Nu voia să aibă de-a face cu rahatul nimănui altcuiva. Cu cât mă scotea Matt mai repede de acolo, cu atât era mai bine pentru amândoi.

Am înşfăcat o lanternă din torpedou şi am luat-o printre tufişuri. Mi-am înfundat gleznele în *kudzu*, iar pe deasupra capului puteam auzi liliecii învârtindu-se pe cerul ce se întuneca. În stânga mea, se auzi ceva luând-o la fugă prin tufişuri. Drept răspuns, am păşit mai zgomotos. Însă nu-mi era teamă. Am crescut în pădurile acestea, le ştiam la fel de bine cum îmi cunoşteam bătăile inimii. Nimic de pe aici nu avea să mă rănească fără o luptă dreaptă.

Pe măsură ce copacii se răreau, am încetinit. La o distanţă apropiată, străluceau nişte lumini. Puteam vedea un inel de camionete, mereu prezente în faţa casei lui Jimmy Ray. Erau însă prea departe ca să observ vreo mişcare, mai ales că se făcea tot mai întuneric. În faţă şi la stânga se găsea aleea ce ducea la rulota lui Matt. Nu puteam evita să părăsesc adăpostul copacilor fără să mă expun, cel puţin pentru câteva momente. Purtam blugi şi o cămaşă neagră şi speram că oricine m-ar fi zărit urma să fie destul de departe încât să presupună că pur şi simplu eram una de-a lor. Aproape toţi oamenii lui Jimmy Ray aveau iubite sau soţii, câteodată pe amândouă, care locuiau la proprietate, aşa că prezenţa mea nu părea deplasată.

Am ezitat, ascultând, dar n-am auzit nimic decât vântul prin copaci şi vaietul distant al unei bufniţe pe vreun hambar. Acum era timpul să merg, însă tot am mai aşteptat. Nu sunt sigură dacă frica îmi împiedica picioarele sau vreo rămăşiţă a creierului meu reptilian mă avertiza că încă nu era timpul să mă mişc. Am numărat încet până la o sută, apoi am făcut-o din nou. Nimic. Am inspirat adânc şi am ieşit dintre copaci, păşind cu rapiditate, cu privirea drept în faţă, spre aleea către rulota lui Matt. Senzaţia de expunere, de a fi o pradă uşoară, îmi ridică părul de pe ceafă, dar am rezistat imboldului de-a o lua la fugă. Ajunsesem la jumătatea drumului când am auzit sunetul unui motor de maşină din direcţia casei lui Jimmy Ray. Imediat, mi-am simţit inima bubuind în piept, de parcă încerca să-mi îndrume trupul către siguranţa aleii. Am aruncat o privire în partea dreaptă şi am văzut farurile urcând dealul şi traversând iarba înaltă din faţa mea.

N-aveam unde să mă duc. Nu puteam să mă întorc înapoi în pădure înainte ca luminile să mă ajungă, aşa că am înaintat, împiedicându-mă puţin în timp ce am luat-o brusc la fugă, împleticindu-mă înainte spre locul unde aleea dispărea deasupra unei înălţimi. M-am aruncat în iarba înaltă şi m-am rostogolit. În timp ce alunecam către punctul unde m-am oprit, mi-am agăţat umărul de ceva ascuţit.

Am aşteptat, gâfâind strident şi căutând să văd dacă se aude sunetul unei voci sau al portierei unei maşini. Jimmy Ray ar face instrucţie cu mine. Ar face ca încheietura mea ruptă să pară lucrarea unui amator. Numai că maşina nu s-a oprit şi a continuat să se miştе pe drum şi departe de mine. Am mai zăcut încă puţin, apăsându-mi rana de pe umăr şi privindu-mi degetele înroşindu-se.

— La naiba, am mormăit ridicându-mă.

M-am simţit inundată de o stânjeneală ciudată. Ce căutam aici, pretinzând că sunt vreun soi de răzbunătoare dură? Ce ar fi spus Junie dacă m-ar fi văzut chiar acum? Cumva, m-am gândit că reacţia ei s-ar caracteriza mai degrabă prin datul ochilor peste cap decât prin încurajare. Însă am ajuns atât de departe şi, la distanţă, puteam vedea luminile aprinse la ferestrele rulotei lui Matt.

Am coborât cu greu dealul, picioarele mele alunecând un pic pe iarba încâlcită. Nimeni de pe aici nu-şi încuia uşa. Puteam să dau buzna şi să-l iau prin surprindere. Numai că toţi de pe aici aveau pregătită o armă încărcată şi surpriza totală putea fi un glonţ în burta mea. M-am hotărât că probabil cea mai deşteaptă modalitate de a acţiona era să bat la uşă. Cumva, nu credeam că o să refuze să mă primească. În loc de orice altceva, probabil o va face din curiozitate, aşa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor.

Eram încă la o distanţă de cincizeci de metri, când am auzit versurile fonfăite ale unui cântec country de la geamul lui. Câţiva paşi mai aproape şi am simţit mirosul rămăşiţelor cinei lui purtate de vânt. Carne la grătar şi sos barbecue. Încă cinci metri şi m-am oprit pe loc din cauza unui zgomot ca un şuierat ciudat. Nu era vântul. Am încercat să-l localizez, simţind un gol în stomac în timp ce mintea mea realiză ce era – zgomotul supt scos de un aragaz când aprinzi flacăra de veghe. Apoi, întreaga lume explodă.

OPTSPREZECE

Am căzut la pământ. Deasupra mea se vedeau stelele, iar focul urla în faţa mea. La distanţă, se auzeau strigăte. Cu toate acestea, toate erau înăbuşite, ca şi cum aveam capul învăluit într-un bumbac gros. M-am rostogolit pe o parte şi lumea s-a desprins din axa sa. Am simţit fierea urcându-mi în gât. Mi-am plecat capul încetişor până când am atins iarba cu fruntea. Am inspirat pe nas şi am expirat pe gură până când mi s-a liniştit stomacul şi a ajuns în poziţia corectă.

Mi-a luat un minut să-mi aduc aminte unde eram şi ce se întâmplase. M-am ridicat în genunchi, sprijinindu-mă într-o mână de pământ, cu degetele depărtate, şi m-am uitat la locul unde se aflase rulota lui Matt. Nu mai rămăseseră decât câteva bucăţi de metal ce ardeau. Pe jos erau împrăştiate fragmente, iar focul ardea de-a lungul copacilor din partea cealaltă a poienii.

— Ce naiba? am spus, cu o voce ca un orăcăit răguşit.

Ştiam că trebuie să ajung înapoi la maşină, să scap de acolo, dar nu reuşeam să-mi fac corpul să asculte de comenzile creierului. Din spatele meu, am auzit pe cineva alergând şi chiar dacă îmi împleticeam picioarele, ştiam că nu voi fi capabilă să-l depăşesc pe urmăritor. Un bărbat se precipită pe alee în direcţia mea, alunecând un pic pe iarbă, şi m-am pregătit pentru ce avea să urmeze. Era destul de rău şi numai faptul că am încălcat terenul lui Jimmy Ray. Era cu totul altceva să te afli acolo când unul dintre oamenii lui fusese aruncat în aer.

M-am uitat chiorâş din cauza fumului care-mi intra în ochi şi, când am realizat că spre mine venea Cal, şi nu Jimmy Ray, m-a cuprins uşurarea. Cal mă apucă în timp ce mă împleticeam înainte, susţinându-mă atunci când picioarele mele voiau să cedeze.

— Eve! ţipă el. Isuse Hristoase. Ce naiba se petrece? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am răspuns dând din cap. Am venit să vorbesc cu el şi… Şi a explodat, am continuat arătând cu braţul. Nici măcar nu l-am văzut.

Cal privi înapoi peste umăr.

— Trebuie să mergi, spuse. Înainte să ajungă Jimmy Ray aici. Du-te! mă împinse.

— Dar…

Mă mai împinse o dată, de data aceasta mai tare.

— Eve, o dată în viaţa ta, nu mă mai contrazice! Du-te! *Acum!*

M-am îndepărtat poticnindu-mă. Picioarele înaintau cu smucituri cam cu jumătate de secundă întârziere faţă de instrucţiunile transmise de creier. În urma mea, îl auzeam pe Cal anunţând explozia în staţia de poliţie, cerând întăriri şi o ambulanţă, deşi era prea târziu pentru Matt sau pentru ce mai rămăsese din el. Când am zărit o camionetă pick-up, am şters-o de la lizieră. M-am oprit şi m-am ascuns în spatele unui copac. Am văzut vreo şase oameni de-ai lui Jimmy Ray venind în trombă, ţipând şi alergând spre Cal.

O parte din mine voia să stea şi să se asigure că va fi OK şi că Jimmy Ray şi oamenii lui nu-şi vor consuma furia pe el. Dar a trebuit să presupun că legitimaţia lui Cal îl va proteja, cel puţin până când soseau ajutoarele. Şi avea dreptate, trebuia să plec de acolo. Cu cât lâncezeam mai mult, cu atât creşteau şansele să mă găsească cineva.

Nu-mi amintesc cu adevărat restul drumului până la maşină, împiedicându-mă de rădăcini de copaci şi împleticindu-mă în întuneric. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât am avut nevoie de trei încercări ca să bag cheile în contact. Mi se zgâlţâia bărbia în timp ce conduceam cu viteză prea mare spre ieşirea de pe proprietate, fiind într-o cursă în care încercam să înving poliţiştii despre care ştiam că sunt pe drum. Când am ajuns înapoi pe drumul principal, am trecut de doi dintre poliţiştii care se îndreptau spre Jimmy Ray, cu luminile aprinse şi sirenele urlând. Le-am urmărit farurile din spate în oglinda retrovizoare până când au dispărut din raza mea vizuală, aşteptându-mă cumva să îi văd întorcându-se şi venind în schimb după mine. Nu mi-am descleştat mâinile şi bărbia nu mi s-a oprit din tremurat până când nu am oprit pe un loc din parcarea complexului meu de apartamente. Când în cele din urmă m-am ridicat de pe scaunul şoferului, întregul meu corp se simţea de parcă încasase una dintre bătăile lui Jimmy Ray. M-am îndreptat spre uşa din faţă, aplecată şi şchiopătând.

M-am încuiat în baie şi mi-am scos hainele, tresărind când am tras cămaşa lipită de rana de pe umăr. Aveam faţa brăzdată de funingine. Pometele stâng era rănit, probabil din momentul când m-am izbit de pământ după explozie. M-am apucat de marginile chiuvetei ca să-mi opresc mâinile din tremurat şi am încercat să-mi bat capul să înţeleg ce s-a întâmplat în ultima oră. Pentru mine nu avea niciun sens că rulota lui Matt a explodat chiar când mergeam să vorbesc cu el. Dacă Matt a fost cel care le-a ucis pe Izzy şi Junie, de ce s-ar fi aruncat singur în aer? Cineva ca Matt nu şi-ar fi bătut capul cu remuşcările. Spre deosebire de Jimmy Ray, bănuiam că Matt nu-şi trăia viaţa după niciun soi de cod. N-ar fi pierdut nicio secundă de somn dacă ar fi ucis două fete preadolescente. Iar dacă nu le-a ucis el, atunci de ce i-ar fi păsat ucigaşului dacă vorbeam cu Matt? În caz de orice altceva, chestia asta ar atrage atenţia poliţiei asupra altcuiva. Matt în viaţă şi pus în situaţia în care trebuia să-şi explice relaţia cu Izzy nu putea fi decât un lucru bun pentru ucigaş. Toată lumea ar fi privit în direcţia greşită.

Ceva mă sâcâia, o informaţie ce plutea departe de mine când încercam s-o ating mental. Însă mă

durea întregul trup şi mai ales capul. Ştiam că cu cât mă voi forţa mai mult, cu atât va fi mai greu de atins. Am stat un timp îndelungat la duş, până când apa ce-mi spăla umărul a trecut de la roşu la roz, la limpede. Am stat până ce apa fierbinte a devenit un jet călduţ şi gândul tot nu se cristaliza. Poate că o noapte decentă de somn va scoate la suprafaţă orice ar fi fost. Sau poate că nu era absolut nimic.

M-am înfăşurat într-un prosop şi am verificat de două ori rana de pe umăr ca să mă asigur că a încetinit sângerarea înainte să o acopăr cu o bucată de tifon şi vreo două Band-Aids, după care am ieşit în hol. În stânga mea scârţâi o scândură din podea şi, în timp ce-mi întorceam capul, mă lovi ceva greu dintr-o parte, izbindu-mă înapoi de perete şi lovindu-mă cu capul de tocul uşii. O mână cu degete aspre şi dure mă strângea de gât.

— Ce ai făcut? spuse Jimmy Ray. Îi simţeam respiraţia fierbinte în faţă. Curvă proastă!

Se aştepta să tremur, să implor şi să cer îndurare. Pentru că aşa au funcţionat lucrurile între noi. El strângea tot mai tare în timp ce eu încercam frenetic să-mi păstrez calmul, să-l ţin sub control, nedorindu-mi ca Junie să fie martoră la ceva ce i-ar fi lăsat sechele pentru totdeauna. Numai că acum, fără fiica mea, lumea era un loc diferit. Iar eu eram o femeie diferită.

L-am lovit repede şi tare cu genunchiul direct în boaşe. Pentru că nu se aştepta la asta, nici măcar nu s-a gândit să se protejeze. Nu de mine. Mi-a dat drumul la gât şi s-a îndoit de la jumătate, de parcă i-ar fi tăiat cineva corzile, şi a căzut în genunchi. M-am îndepărtat de el şi m-am întors ca s-o iau la fugă. Am făcut doi paşi înainte ca mâna lui să-mi prindă şi să-mi smucească glezna. M-am izbit cu forţă de podea, aterizând pe coapsă, bâjbâind după ceva să apuc. I-am tras una în nas cu piciorul liber, auzindu-se un trosc, şi-mi dădu drumul la gleznă, după care se întoarse pe spate şi-şi acoperi faţa cu ambele mâini.

— Isuse Hristoase, pentru ce-ai făcut asta? se plânse pe tonul implorator al bătăuşilor din toată lumea, al celor care pot suporta abuzul, dar n-au învăţat niciodată cum s-o încaseze.

M-am folosit de perete ca să mă echilibrez şi m-am ridicat în picioare. Am luat prosopul de pe podea şi m-am înfăşurat din nou cu el.

— Pentru că o meriţi, i-am spus.

În mod surprinzător, nu m-a contrazis. Părea că toată dorinţa de a se lupta i-a dispărut cu acea singură lovitură ce i-a mutat nasul într-o parte. M-am întrebat dacă în urmă cu mulţi ani ar fi fost de-ajuns doar o asemenea lovitură ca să pun capăt lucrurilor dintre noi. Fără lupte extenuante după care mă alegeam cu faţa însângerată şi învineţită şi fără să-i fac o felaţie lui Land în maşina lui ca să-l îndepărteze pentru totdeauna pe Jimmy Ray. Poate că ar fi funcţionat. Sau poate că aş fi sfârşit moartă şi abandonată pe undeva prin pădure, iar Junie ar fi fost crescută de Cal sau, Doamne fereşte, de mama. Nu-mi făcea niciun bine să-mi dau cu presupusul în legătură cu trecutul. Tot ce ştiam că există cu siguranţă era seara aceasta şi acest moment.

L-am privit cu precauţie pe Jimmy Ray ridicându-se în şezut şi lăsându-se cu spatele de perete.

— Îmi dai un prosop? întrebă.

M-am dus în bucătărie şi am adunat nişte gheaţă într-un prosop, pe care i l-am adus. Îşi şterse sângele de pe faţă şi apoi îşi lăsă capul pe spate. Îşi apăsă pachetul cu gheaţă de nas şi scoase un geamăt.

— La naiba, fato, spuse, m-ai caftit bine.

M-am lăsat să alunec pe lângă perete şi am luat loc lângă el, cu picioarele în faţă şi cu gleznele încrucişate din respect pentru prosopul pe care încă îl purtam.

— N-am aruncat eu în aer rulota lui Matt.

— Da, mi-am dat seama că era puţin probabil, spuse Jimmy Ray aruncându-mi o privire.

— Dar tu oricum te-ai gândit să-mi spargi apartamentul şi să mă strângi de gât.

— Eram nervos, spuse Jimmy Ray ridicând din umeri. M-am trezit cu poliţiştii mişunând peste tot la mine acasă. În afară de asta, dacă te voiam cu adevărat moartă, ai fi fost moartă. Fir-ar maică-ta blestemată.

— Ce legătură are maică-mea cu asta? l-am întrebat, întorcându-mă să-l privesc.

— Pe vremuri, când eram împreună, maică-ta mi-a tras un perdaf. Mi-a spus că dacă o să merg vreodată prea departe, o să-mi folosească mădularul ca momeală pentru peşti.

M-am holbat la el, rămânând pe moment fără replică. Desigur, când eram mică, mama se aprindea împotriva oricui îmi făcea ceva. Dar devenind adultă, m-am gândit că încetase să-i mai pese chiar atât de mult. Odată, când mi-a văzut un ochi învineţit de Jimmy Ray, mi-a spus că m-am băgat singură în beleaua aia şi că trebuia să devin destul de puternică pentru a-mi găsi drumul înapoi. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că-l avertizase în vreun fel pe Jimmy Ray.

— Ce e? spuse Jimmy Ray amuzat, crezi că încheietura aia ruptă este cel mai nasol lucru cu care te-ai ales? La naiba, ca să fiu cinstit, am fost un pic îngrijorat în privinţa asta. M-am gândit că poate puţa mea e pe ducă.

— Atunci bănuiesc că pentru tine e un lucru bun că n-ai reuşit să mă strângi de gât.

Jimmy Ray se întinse şi-mi apucă mâna, strângând-o doar puţin, cât să nu mă doară.

— Nu mă prostesc, Eve! spuse. Simt o oareşce afecţiune pentru tine. Dumnezeu ştie de ce, pentru că de cele mai multe ori ai fost ca un spin în coastă. Dar afecţiunea aceea se întinde doar atât. Îmi dădu drumul la mână şi gesticulă spre propria lui faţă. Dacă mai încerci aşa ceva sau vreo

chestie ca tot ce s-a petrecut în seara asta la mine-acasă, frate-tu o să te pescuiască bucăţi din râu. Bucăţi-bucăţele. Iar mă-ta poate să se ducă în pizda mă-sii. Înţelegi? întrebă susţinându-mi privirea.

— Da, am spus, deoarece chiar înţelegeam. Mi-am folosit toate monedele norocoase cu Jimmy Ray, iar el nu era genul ăla de individ care să-ţi ofere un împrumut. Sincer, nu ştiu ce s-a întâmplat acolo în seara asta. Voiam doar să vorbesc cu Matt. Îşi făcea de cap cu prietena lui Junie, Izzy.

— Aşa că te-ai gândit să te furişezi pe pământul meu? întrebă Jimmy Ray, clătinând din cap. Pentru cineva care nu vrea să fie strangulată, ai un soi de dorinţă de-a muri, Eve.

— Cam aşa ceva, am spus, ridicând din umeri. Mi-am întins prosopul peste poală. Ai vreo teorie în legătură cu Matt?

— N-am nicio idee, spuse Jimmy Ray. Numai că pauza scurtă pe care a făcut-o înainte să răspundă şi hopurile dintre cuvinte m-au făcut să mă gândesc că, probabil, avea cel puţin o bănuială ascunsă. Ştiu că prepara metamfetamină acolo câteodată. Am trecut pe heroină. E o piaţă mai mare zilele astea. Vorbea despre afacerile lui cu droguri de parcă ar fi făcut-o despre vreme sau despre ce a mâncat la cină. Era ceva obişnuit, ca un dat. Dar lui Matt îi plăcea metamfetamina. O făcea pentru el. Poate că a fost neatent. Singur s-a făcut bucăţi în explozie. Tot timpul a fost un ticălos prost.

— Poate, am spus. Sau poate că l-a ajutat cineva.

Jimmy Ray mă privi din nou. Îi simţeam ochii întunecaţi arzându-mi obrazul.

— De ce? Care e câştigul dacă a murit Matt?

— Nu ştiu. Poate că ştia ceva despre ce s-a întâmplat cu Junie şi Izzy. Poate că este cineva care nu voia ca el să vorbească.

Jimmy Ray îmi scutură piciorul cu o singură mână.

— Îmi pare rău să te luminez, scumpo, dar Matt n-ar fi vorbit niciodată cu tine. Şi mă îndoiesc serios că avea oricum vreo informaţie despre crime. Individul ăla de-abia făcea diferenţă între curul lui şi o gaură în pământ.

Mi-am lovit capul cu zgomot de perete.

— Atunci n-am nicio idee. Legat de orice. Am făcut o pauză şi mi-am închis ochii. Tot încerc să găsesc un rost. De ce au murit. Ce s-a întâmplat. Care a fost sensul.

— Îţi pierzi timpul, Eve. E ca şi cum te-ai pişa împotriva vântului. Să încerci să răspunzi la întrebarea aia, de ce aşa ceva, o să te înnebunească. Nu contează de ce.

— Şi atunci ce contează?

— Cine. Persoana care a ţinut cuţitul. Ăsta e singurul lucru care contează cu adevărat.

Nu mi-a scăpat cât de ciudată era conversaţia aceasta. Stând cu Jimmy Ray, îngrijindu-ne rănile şi pălăvrăgind prostii de parcă eram vechi prieteni. La naiba, poate că asta se credea că eram. Îmi amintea, în cel mai rău fel posibil, de mine şi maică-mea. Nu conta cât de des m-am gândit că scăpăm în cele din urmă de ea, cumva, întotdeauna părea că sfârşeam stând, din nou, vizavi una de cealaltă. Atât ea, cât şi Jimmy Ray aveau un soi de putere de a rămâne, trebuia să le dau dreptate.

— Încă simt că ştii mai multe decât îmi spui, am replicat, adunându-mi părul ud într-un coc în vârful capului.

— Nu, spuse Jimmy Ray. Se ridică şi-şi întinse mâna, trăgându-mă de picior. Ştiu la fel de multe ca şi tine.

— Ce vrei să spui, mai exact? Mi-am aplecat capul ca să încerc să-i surprind privirea, fiind cu faţa întoarsă. Jimmy Ray folosea contactul vizual ca pe un fel de armă, atât pentru a seduce, cât şi pentru a intimida. Era un bărbat care-şi cunoştea puterea privirii. Am ştiut că însemna ceva că nu voia să mă privească acum.

Se îndepărtă de mine, şchiopătând puţin din genunchi, ca urmare a loviturii în vintre de mai devreme. Chestie care, recunosc, mi-a dat un fior de satisfacţie.

— Ştii ce mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult la tine?

M-am gândit la complimentele pe care mi le-a făcut de-a lungul anilor.

— Picioarele mele?

Atunci s-a uitat peste umăr la mine, lăsându-şi privirea să alunece de la coapse până la gleznele goale.

— Întotdeauna mi-au plăcut picioarele tale. Încă arată al naibii de bine, spuse rânjind. Ar arăta chiar şi mai bine încolăcite în jurul meu.

Brusc, am devenit conştientă de goliciunea mea şi că, dintr-o mişcare rapidă, ar putea să arunce în aer prosopul de pe mine. Gândul fu urmat de o creştere bruscă a excitării, apoi de o undă de ruşine. Ce nu era în regulă cu mine dacă un bărbat ca Jimmy Ray îmi putea face corpul să reacţioneze atât de uşor, încât să simt căldură în burtă şi să mă ud între picioare doar cu câteva cuvinte? În special când acelaşi corp cunoştea durerea pe care el o putea provoca. Am făcut un pas înapoi, departe de el.

— Şi dacă n-ar fi vorba de picioare, atunci ce? Am încercat să-mi păstrez vocea vioaie şi serioasă, dar am observat că am un ton răguşit.

Şi Jimmy Ray l-a auzit, asta dacă poate fi considerat un indiciu că zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet deplin. Mi-a făcut cu ochiul ca să ştiu că n-o să mă aleg cu nimic, după care expresia lui a devenit serioasă.

— Îmi plăcea cât de deşteaptă eşti. Toate celelalte fete cu care m-am întâlnit nu erau cine ştie ce lumini, spuse atingându-şi cu degetul tâmpla.

— Credeam că aşa-ţi plac, am spus. Cu şanse mai puţine să te contrazică.

Jimmy Ray îşi flutură mâna prin aer, alungându-mi cuvintele.

— Fii atentă la ce îţi spun! Eşti deşteaptă, Eve! Te duce capul. De cele mai multe ori era o pacoste să am de-a face cu tine, dar n-ai fost niciodată plictisitoare. Trebuie să recunosc asta.

M-am gândit că încercarea lui Jimmy Ray de a mă complimenta era probabil un căcat. Aveam mai mult decât o suspiciune că mă numise o pizdă proastă de o sută de ori pe la spatele meu. Mi-am împreunat mâinile în partea de sus a prosopului.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că ai totul acolo. Îşi lovi din nou tâmpla. Poţi să rezolvi asta.

— Şi dacă nu-s aşa de deşteaptă cum crezi?

— Eşti, spuse Jimmy Ray. Dar poate că te concentrezi asupra unor lucruri greşite.

— Te referi la Matt?

— Vreau să zic că sunt doar câteva motive pentru care oamenii se ucid între ei, spuse şi le enumeră în continuare pe degete: sex, bani sau furie pură.

Începeam să mă simt frustrată de-acum, nesigură dacă ştia de fapt ceva sau doar îşi bătea joc de mine.

— Şi care dintre ele a fost, dacă ştii aşa de multe?

— Nu zic că *ştiu* ceva, spuse Jimmy Ray. Spun că poate mergi pe o pistă greşită, asta e tot.

Cel puţin, parţial, părea în interesul meu. Jimmy Ray voia să mă ţin departe de afacerile şi proprietatea lui. Matt nu mai făcea parte din tablou, iar acum trebuia să-i urmez indiciile.

— Poate chiar tu l-ai aruncat pe Matt în aer ca să nu vorbească cu mine.

Jimmy Ray râse.

— Te-ai uitat la prea multe filme, fato! De ce mi-aş bate capul să-l arunc în aer când aş putea să merg la el şi să-l împuşc. O armă e mult mai tăcută şi nici nu-ţi aduce o gaşcă de copoi pe cap. Deschise uşa de la intrare şi continuă: În afară de asta, de ce mi-ar fi păsat dacă Matt vorbea cu tine? Ţi-am zis deja că n-am avut nimic de-a face cu moartea fiică-tii. Făcu o pauză oprindu-se pe prag. Din câte am auzit, crimele nu au implicat şi activitate sexuală. şi nici nu sună a furie. În niciun caz în felul în care au fost dispuse curat şi frumos. Şi atunci ce rămâne? Mă privi peste umăr în timp ce închidea uşa. Mila din ochii lui mi se părea atât de străină, încât m-am întrebat dacă ştie că dispune de aşa un sentiment.

— Ia urma banilor, Eve! Ia urma banilor!

NOUĂSPREZECE

Să iau urma banilor? Ce naiba însenina asta? N-aveam niciun ban. Nici eu, nici Junie, nici Cal şi nici maică-mea. Nimeni din familia mea n-a avut vreodată două monede pe care să le frece una de alta. Asta însemna că rămânea Izzy. Familia ei avea în mod cert mai mulţi bani, dar nici ei nu erau avuţi. La naiba, în alt loc probabil că de-abia ar fi încadraţi în clasa de mijloc. Iar eu, cumva, nu mi-o puteam imagina pe Izzy implicată în vreo mare schemă financiară. Avea doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Era mai interesată să-şi facă unghiile şi să trimită mesaje. Să se ocupe de pasiunile nepotrivite ale unor idioţi ca Matt. Dar poate că-mi scăpa ceva din cauză că nu eram destul de aproape. Ceva ascuns într-o familie pe care o cunoşteam doar din exterior.

Când a apărut Cal, mi-am luat nişte haine pe mine şi mi-am prins părul într-o coadă. Era transpirat şi mirosea a fum. Avea mânecile uniformei sfâşiate şi pantofii plini de cenuşă. Nu era chiar la fel de furios precum fusese Jimmy Ray mai devreme, dar era pe aproape.

— Ce naiba, Eve! spuse el, fâţâindu-se prin living. Cu fiecare pas făcut lăsa mici urme negre de funingine pe covorul ponosit. Ce căutai acolo? Puteai să fii bătută de te căcai pe tine sau chiar ucisă! Şi asta înainte ca locul lui Matt să explodeze. Îşi punctă discursul cu mâna prin aer, lăsând în urmă particule murdare în suspensie.

— Ţi-am spus deja la telefon, i-am răspuns. Tipul care-şi făcea de cap cu Izzy. Era Matt.

— Şi ce dacă? ţipă Cal. De când e treaba ta să te arunci cu capul înainte? Pentru asta există poliţiştii!

— Şi atunci de ce nu ai vorbit încă cu el? am ţipat înapoi. Acum e mort şi e al naibii de târziu.

Cal se opri din mers şi se întoarse spre mine şi colţul canapelei unde mă ghemuisem.

— De ce crezi că n-am vorbit cu el?

Chestia asta mă opri. Ceea ce urma să spun se împletici la capătul limbii.

— De ce n-ai spus asta când am sunat?

— Pentru că mi-ai închis şi te-ai dus să-l înfrunţi de capul tău ca o nebună!

N-am mai vorbit aşa cu Cal de ani buni. Aşa obişnuiam să interacţionăm când eram mai tineri. Eu, gata de ceartă, impulsivă şi autodistructivă la modul borderline. Iar Cal încerca în mod constant să remedieze daunele pe care le făceam. Încerca să mă facă să-mi văd greşelile fierbând de frustrare când nu-l ascultam. Însă odată cu apariţia lui Junie, dinamica interacţiunilor noastre s-a schimbat. Faptul că aveam un copil mă făcea vulnerabilă într-un fel cum n-am mai simţit înainte. Crescând, nu mi-a mai păsat de ce se întâmpla cu mine. Numai că Junie avea nevoie de mine. Aşa că am acceptat protecţia lui Cal, îngrijorările lui, şi, atât eu, cât şi Junie ne-am ascuns în interiorul lor ca într-o folie de protecţie. M-am întrebat dacă nu cumva în noaptea anterioară, când Cal, beat în bar, îşi bolborosea cuvintele şi spunea adevăruri despre copilăria noastră, nu a slăbit vreo legătură dintre noi. Durerea a dat afară şi ne-a transformat în versiunile noastre din trecut.

— Ce a spus când l-ai întrebat despre Izzy?

Cal se cufundă în canapea lângă mine şi-şi lăsă capul pe spate, închizându-şi ochii.

— Nu prea multe. La început, a încercat să nege, dar am continuat să-l presăm.

— Tu şi Land?

— Mda. În cele din urmă, a spus că au flirtat un pic, dar că asta nu a trecut dincolo de stadiul discuţiilor.

— Crezi asta? l-am întrebat, schimbându-mi poziţia ca să-l privesc.

— Nu, răspunse, deschizându-şi ochii. Dar doar pentru că îşi făcea de cap cu ea, asta nu înseamnă că a ucis-o.

— La ce te-ai gândit, totuşi, când ai vorbit cu el?

Cal oftă.

— Cine naiba ştie cu aşa un individ? Minţea cum respira. Cam fiecare cuvânt pe care l-a scos era conceput ca să se apere. Se apropie cu un pas de mine şi continuă: Avem mesajele scrise de pe telefonul lui Izzy.

— Ce? Când? Ce spuneau?

— Las-o mai moale, spuse Cal. Singurul care a ieşit în evidenţă era din ziua când au murit. Oricine a fost i-a trimis un mesaj în dimineaţa aceea. I-a spus să vină în parc. Niciunul dintre ei nu a menţionat că va fi şi Junie acolo. Pentru moment, presupun că e vorba de un el, mai spuse ridicând neajutorat din umeri.

— Era cineva pe care-l cunoştea Izzy? l-am întrebat. Ar fi trebuit să fie o uşurare. Legătura dintre ucigaş şi victimele lui fusese intermediată direct prin fiica familiei Logan, nu prin fiica mea. Dar nu aveam încredere în ce simţeam. Intuiţia mea clocotea în continuare, spunându-mi că Junie avea legătură cumva cu ceea ce s-a întâmplat.

— Aparent.

— Se menţiona ceva despre bani în mesaj?

Cal îşi ridică sprâncenele.

— Bani? Ca un şantaj? Ce vrei să spui?

M-am ridicat şi am adunat câteva pahare murdare de pe măsuţa de cafea.

— Nu ştiu ce vreau să zic. M-am dus în bucătărie şi am pus paharele în chiuvetă. Cineva a precizat că la baza tuturor chestiilor astea ar putea fi vorba de bani. M-am concentrat pe apa ce curgea, stropind puţin detergentul de vase.

— Cine este acest cineva? ceru Cal să afle.

De îndată ce am pronunţat numele lui Jimmy Ray, m-a apucat regretul că am vorbit. Toată conversaţia raţională s-a dus pe apa sâmbetei.

— Cine, Evie? întrebă Cal din nou, ridicându-se şi ivindu-se în uşa de la bucătărie. Cum n-am răspuns, Cal îşi izbi mâna de tocul uşii. Împuţitul de Jimmy Ray, nu-i aşa? Căcatul ăla. Când ai vorbit cu el?

— A fost în seara asta pe aici, mai devreme.

Cal păşi mai aproape, fără să mai aibă nimic din atitudinea certăreaţă de până acum. Îşi puse cu blândeţe mâna pe braţul meu.

— Te-a rănit?

Am ridicat din umeri şi am privit într-o parte.

— Nu atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Cred că i-am spart nasul.

Cal scoase un fluierat lung, pe un ton slab.

— Fir-ar să fie, Eve! Bravo ţie!

Am râs scurt.

— Între noi doi fie spus, îl facem pe Jimmy Ray să aibă cu totul o nouă faţă.

Rânjetul lui Cal dură doar un moment înainte să dispară, iar pe figură îi apăru ceva mai serios.

— Ştii că probabil îşi bate joc de tine, nu? Că se joacă cu tine?

— De ce ar face asta? l-am întrebat, dar era o întrebare stupidă. Lui Jimmy Ray îi plăcea să se joace cu oamenii, îi plăcea să aibă controlul şi să-i privească pe toţi dansând, în timp ce el trăgea sforile.

— Pentru că poate, spuse Cal exasperat. Pentru că e amuzant. Pentru că-i place să se simtă puternic. Vrei să continui?

Am lăsat vasele murdare să se înmoaie în chiuvetă şi am apucat un prosop de pe bufet ca să-mi usuc mâinile.

— Vrei să spui că-i cu totul pe lângă, că banii n-au nicio legătură cu asta?

— Nu spun asta. Până acum, n-am descoperit legătura asta, dar asta nu înseamnă că nu există. Însă dacă există, ar fi o presupunere norocoasă din partea lui Jimmy Ray. Nu ştie nici cât negru sub unghie ce s-a întâmplat, Evie. Încearcă să-ţi controleze mintea.

Ce zicea Cal avea sens. Era logic şi perfect plauzibil. Era felul lui Jimmy Ray de a acţiona dintotdeauna. Totuşi, nu puteam să renunţ cu totul la idee. Continuam să mă gândesc la faţa lui Jimmy Ray când mi-a vorbit, la rapida strălfulgerare a tandreţei pe care aproape n-am recunoscut-o din cauză că a fost atât de neaşteptată. Lumina din ochii lui care s-a aprins de parcă spunea ceva aproape de adevăr.

★

Necazul nu-i stricase cheful de grădinărit lui Jenny Logan. Ghivecele cu flori aliniate de-a lungul treptelor din faţă erau o dezordine de culori de primăvară timpurie: floricele roz, alb şi galben, înclinate spre soare. M-am întrebat dacă privitul florilor îi făcea durerea mai suportabilă, dacă speranţa îi acoperea unele dintre crăpăturile din inimă. Personal, voiam să smulg florile din ţărână şi să le strivesc sub călcâie până ce se făceau praf. Dar m-am gândit că asta ar fi putut face conversaţia noastră să înceapă cu stângul.

Dacă Jenny a fost surprinsă să mă găsească pe veranda ei din faţă, nu a arătat-o. M-a grăbit să intru cu un gest al mâinii şi promisiunea unei cafele. I-am văzut ochii trecând repede la nuanţa de purpuriu pal a vânătăilor pe care mi le-a lăsat Jimmy Ray în apropierea claviculei mele, dar bunele ei maniere au oprit-o să-mi pună întrebări jenante. Sau poate că nu-i păsa.

Ne-am aşezat la măsuţa din bucătărie, poziţionată lângă o fereastră cu vedere la curtea din spate. Era o privelişte sălbatică acolo. Se vedeau tot felul de buruieni ce-i mărgineau încercările ei de a ţine sub control, efectuate cu jumătate de inimă. Cred că-i păsa doar de curtea din faţă, locul pe care-l putea vedea oricine. Întreaga casă era mai neîngrijită decât mă aşteptam. Camerele prin care am trecut erau înghesuite şi claustrofobe din cauza tavanului prea jos, iar lumina exterioară, cumva, nu reuşea să pătrundă în interiorul întunecat. Poate că întotdeauna a fost aşa sau poate că şi casa jelea. La masa din bucătărie erau în continuare trei scaune şi mi-am imaginat că în timpul fiecărei mese, scaunul gol al lui Izzy urla la ei.

Jenny părea mulţumită că noi două sorbeam cafea. Ciugulea marginile unei felii de tort pe care o pusese pe un platou. Nu părea să se grăbească să afle de ce mă aflam acolo. Nu făcu nicio încercare să pălăvrăgească sau să se lanseze în amabilităţi. Am început să-mi dau seama că Jenny Logan avea o faţă pe care o arăta lumii – aceea de femeie adunată, dulce, de o politeţe fără cusur – şi o alta în spatele uşilor închise. Această Jenny privată era mai puţin îngrijorată de ce gândeau oamenii. M-am întrebat oare ce ar fi făcut această Jenny dacă ar fi aflat că Junie era fiica lui Zach.

Mi-am pus jos cana de cafea şi mi-am dres vocea ca să-i atrag atenţia.

— M-am gândit la motiv, i-am spus.

— Motiv? Pronunţă cuvântul de parcă nu-l mai auzise înainte.

— Da, nu sunt decât o mână de motive pentru care oamenii comit crime. Mi-am dat seama că repetam papagaliceşte ce spusese Jimmy Ray şi mi-am închis gura.

— Oamenii comit crime pentru că sunt răi, spuse Jenny, împingând platoul cu tort de cafea, de parcă ar fi ofensat-o.

— Asta este ceea ce sunt, am căzut de acord, dar nu de asta o fac. Există un motiv. După o pauză, am continuat: Tu şi Zach aveţi probleme cu banii sau ceva de genul?

Jenny îşi ridică privirea. Nu părea furioasă, ci doar confuză.

— Nu. Tot timpul ne-ar trebui mai mulţi, dar cui nu i-ar trebui? Trecu cu privirea peste aparatura veche şi dalele expirate din bucătărie. Oamenii uită că Zach doar lucrează la reprezentanţă. Nu e a noastră. Iar Zach are o grămadă de calităţi bune, însă să fie vânzător nu-i una dintre ele. Ce legătură au banii cu orice?

— Cineva mi-a sugerat că banii ar putea fi la baza tuturor chestiilor ăstora.

— Crezi că le-a ucis cineva pentru *bani?* dădu Jenny neîncrezătoare din cap.

— Nu cred nimic. Pun doar întrebarea. Ca fapt divers, problemele mele cu banii sunt la fel ca întotdeauna. Nu am destui. Dar nu-i sunt datoare nimănui, decât, ocazional, firmei de curent electric. I-am zâmbit slab, însă Jenny nu-mi zâmbi înapoi.

— Dar maică-ta? mă întrebă după un moment.

Îmi îngheţă mâna. M-am îngrijorat că bucata de tort de cafea o să-mi alunece printre degete.

— Ce-i cu ea?

Jenny se foi în scaun, dar nu-şi luă ochii de la mine. Nu privi în altă parte aşa cum ar fi făcut-o majoritatea oamenilor când subiectul conversaţiei era maică-mea.

— Haide, Eve, spuse, toată lumea din oraş ştie despre maică-ta. De gaşca cu care umblă. Genul de chestii în care e amestecată. Dacă ce s-a întâmplat *a fost* din cauza banilor, e normal să te gândeşti că poate ea e implicată.

— Nici măcar n-o cunoştea pe Junie, i-am replicat. Pentru maică-mea n-ar fi contat dacă o rănea cineva pe Junie.

Jenny încetă să se mai foiască. Îşi strânse mâna mai tare în jurul cănii cu cafea.

— Amândouă ştim că asta nu e adevărat. Sunt două adevăruri fundamentale în legătură cu maică-ta, care nu sunt niciodată în conflict: umblă cu o gaşcă dură şi nu-i bine să te iei de familia ei. De *nimeni* din familia ei. Dacă voia cineva să-i dea o lecţie, îmi imaginez că de acolo ar fi început.

Îmi bubuia inima în piept. Voiam să mă dezlănţui cu făţărnicie, să-i iau în râs pretenţiile şi s-o oblig să-şi ceară scuze. Numai că nu spusese nici măcar un cuvânt mincinos. N-am ştiut în adâncul sufletului că acestea se vor întoarce la mine şi la familia mea! Am încercat să pretind că Izzy ar fi cheia, dar ştiam că nu era. Era Junie. Eram eu.

Dar nu puteam să trec peste şi să accept. Deoarece ar fi fost prea mult să accept asta cu voce tare. Una era că ştiam eu şi alta era să mă dezvălui în faţa lui Jenny Logan.

— Cum rămâne cu Izzy şi individul mai în vârstă cu care se vedea? m-am auzit întrebând.

Uram cât de uşor mi-a ieşit întrebarea din gură. Jenny îşi dădu capul pe spate de parcă aş fi pocnit-o, cu ochii larg deschişi.

Era surprinsă, însă nu din cauza şocului. Mi-am dat seama că ştia despre Izzy, numai că nu ştia că şi eu cunoşteam secretul.

— Când ai aflat? am întrebat-o.

— Când mi-a spus Land. Acum câteva zile. N-am ştiut înainte de asta, adăugă, clătinând din cap.

— N-ai văzut-o niciodată cu Matt?

— Nu. Dacă aş fi ştiut, aş fi pus punct relaţiei. Vorbea ca o femeie care nu-şi putea imagina o fiică sfidătoare şi vicleană. Care nu ştia nimic despre nenumăratele modalităţi prin care fetele descoperă cum să se sustragă regulilor părinţilor lor, cum ar fi spartul ferestrelor şi coborâtul pe o scară făcută din cearşafuri; nu ştia nimic despre bilete secrete şi mesaje transmise de la prieteni; despre aprobări de genul *da, mamă,* urmate la fel de repede de ochi daţi peste cap şi rânjete ascunse.

— Mi-ar fi plăcut să aud ce avea de spus Matt despre asta. Să-i văd faţa în timp ce-i puneam nişte întrebări.

Jenny îşi strâmbă gura, iar ochii ei deveniră distanţi şi duri.

— Da, ei bine, e mort. N-o să mai zică mare lucru.

M-am holbat la ea peste masă şi ea mi-a susţinut privirea. Nu mai arăta ca acea Jenny Logan rafinată şi politicoasă. Arăta ca o mamă a cărei fiică a greşit – cea mai înspăimântătoare creatură din lume. După crime, am tras concluzia simplă că lacrimile ei îi trădau slăbiciunea, dar descopeream că slăbiciunea n-avea nimic de-a face cu Jenny Logan. Am auzit din nou liniştea sinistră, şuierătoare din momentul dinaintea exploziei rulotei lui Matt. Căldură şi lumină şi sunet izbindu-se în mine, dându-mă jos ca un camion ce loveşte un popic. Oare a avut Jenny Logan curajul să aprindă chibritul şi să apese întrerupătorul? Uitându-mă acum la faţa ei, nu mă îndoiam nicio secundă. Pentru prima dată, am simţit o relaţie de rudenie cu ea. Faptul că sufeream după aceeaşi pierdere nu ne legase, dar poate că furia o făcea.

Mi-am deschis gura ca să zic ceva, vreun soi de conştientizare a ceea ce am citit în ochii ei, dar îndată ce am început să vorbesc, figura i s-a limpezit, redevenind Jenny Logan cea blândă şi plăcută.

— Iată-te! spuse, privind ceva peste umărul meu. Cafea?

M-am întors pe scaun, ştiind deja şi îngrozindu-mă pe cine o să văd. În pragul uşii stătea Zach, cu cămaşa cadrilată pe jumătate descheiată, de sub care se zărea un tricou alb. Purta blugi şi n-avea nimic în picioare. Părul lui era încă umed după duş. La vederea lui, am simţit un gol în stomac, amintindu-mi senzaţia pielii lui pe a mea. Îşi trecu privirea de la nevasta lui la mine, zăbovind până când am vrut să traversez camera şi să-l pălmuiesc, forţându-l să-şi îndrepte capul într-o direcţie diferită. În schimb, m-am întors la loc şi mi-am lăsat privirea să cadă pe cana mea de cafea.

— Bună! spuse Zach. Vocea lui îi trăda prezenţa apropiată. Ce-am ratat?

Jenny se agita la tejghea, turnând cafea şi puţin lapte. Mişcările ei practice erau cele ale unei soţii care nu mai trebuia să se gândească la ceea ce i-ar fi plăcut soţului ei. Dorinţele lui erau la fel de înrădăcinate ca ale ei.

— Nimic, spuse ea. Eve voia să vadă cum mă descurc. Se întoarse şi-i întinse cana lui Zach.

Mi-am dat scaunul în spate, scârţâind în contact cu podeaua.

— Ar trebui să nu vă mai stau pe cap. Mulţam pentru cafea.

— Te conduc, spuse Zach.

— Nu-i nevoie, stai şi termină-ţi cafeaua. Mă descurc.

Am tăiat în diagonală bucătăria spre holul din faţă, iar Zach veni în urma mea.

— Ce faci? i-am şoptit, smulgându-mi braţul când m-a apucat de cot.

— N-ai venit aici ca s-o vezi pe Jenny, spuse cu o voce la fel de joasă ca a mea.

Am râs, scurt şi înţepător, întorcându-mă spre el.

— Ba da.

Îşi puse mâna pe clavicula mea şi-mi dădu părul peste umăr. Degetele lui îmi atinseră rănile. Se încruntă.

— Ce ai păţit aici?

— Nimic. Sunt în ordine.

Degetele lui zăboviră, făcându-mi pielea de găină.

— Mă gândesc la tine. Tot timpul.

— Eşti nebun? l-am pocnit peste mână. Au trecut mai bine de zece ani fără să ne spunem măcar zece cuvinte şi dintr-odată nu te gândeşti decât la mine? Cât de proastă crezi că sunt?

— Deloc, spuse Zach cu o figură serioasă. Şi nu e dintr-odată.

Datorită chestiei ăsteia îmi era aproape imposibil să rămân supărată pe el, ba mai mult, chiar şi *să mă supăr* pe el, şi anume, datorită onestităţii lui şi a încrederii totale în orice îţi spunea. Puteai să ştii că sunt rahaturi, dar Zach nu ştia niciodată. Ceea ce, în anumite feluri, îl făcea chiar mai rău decât Jimmy Ray. Cel puţin, ceea ce vedeai la Jimmy Ray era ceea ce obţineai. Am deschis uşa din faţă cu o smucitură şi i-am aruncat lui Zach o privire peste umăr.

— Opreşte-te, i-am spus, cât de tare am îndrăznit. N-a fost decât sex. Şi a fost bine. Dar n-a însemnat nimic. Du-te înapoi în bucătăria aia şi bea-ţi cafeaua cu soţia ta. *Nu* sunt ce vrei. Crede-mă!

Chiar şi acum îi cruţam sentimentele. Felul în care sunt învăţate femeile să se poarte, făcând să fie vorba despre ce era bun pentru el, în loc de ceea ce era rău pentru mine.

— *Tu* ce vrei? mă întrebă Zach, ca şi cum chiar credea că răspunsul ar putea fi el.

Aproape că-mi era milă de el că era aşa un copil. Tot nu înţelegea că ceea ce s-a întâmplat odată de mult nu mai conta. Desfrâu de o noapte, posibila dragoste adevărată, prietenie pentru toată viaţa. Toate posibilităţile au încetat să existe în momentul în care a murit Junie.

— Vreau să mă trezesc mâine şi să am din nou o fiică. Sau să mă trezesc în ziua când te-am întâlnit şi să sun la restaurant spunând că sunt bolnavă. Să rescriu istoria, am mai spus, ridicând din umeri. Vreau să dispară durerea aceasta. Poţi tu să faci să se întâmple asta?

— Nu, spuse Zach, clătinându-şi capul cu ochii îmbătrâniţi.

Am ieşit pe verandă.

— Atunci maturizează-te, pentru că nu-mi poţi oferi nimic din ceea ce am eu nevoie.

DOUĂZECI

De la moartea lui Junie, am vizitat rulota maică-mii de mai multe ori decât am făcut-o tot timpul cât a fost în viaţă. Mă speria cât de familiar mi se părea totul, cum alunecam înapoi în trecut de parcă nu m-am chinuit niciodată să scap de acolo. Îmi hrănea bănuiala înfiorătoare că aici era locul unde-mi era destinat să sfârşesc. Că perioada mea ca mamă a fiicei mele nu fusese decât ceva de moment, un răgaz scurt de la adevărata mea natură. Că n-am fost niciodată şi nu eram de fapt decât fiica maică-mii.

Camioneta neagră, ruginită era în continuare parcată în curtea maică-mii, dar de data aceasta am avut plăcerea dubioasă să-l întâlnesc pe bărbatul care o conducea. Sau, cel puţin, am presupus că proprietarul era individul care dormea pe canapeaua jerpelită din imitaţie de piele a maică-mii. Braţul ce-i ascundea faţa era acoperit cu un tatuaj făcut de-un amator. Tricoul scos din blugii jegoşi prinşi cu curea lăsa la vedere o fâşie din burta rotunjită de bere. Era atât de mult genul maică-mii, încât ar fi putut la fel de bine să-l scoată dintr-un catalog.

De-abia se trezi când am intrat, închizând cu zgomot vechitura de uşă de protecţie în urma mea.

— Mama? am strigat-o. Eşti aici?

Eram prea încordată ca să fiu grijulie, uitând de toate protocoalele necesare pentru a păstra un echilibru al lucrurilor. Nu ţipa, nu cere, nu lua prin surprindere. Din punctul ăsta de vedere, maică-mea era ca un câine turbat. Era de-ajuns o singură greşeală de abordare şi erai ca şi moartă.

— Isuse Hristoase, taci naibii din gură, sâsâi maică-mea din bucătărie. Apăru din dosul frigiderului, cu o bere într-o mână şi o ţigară în alta. Mă bate gândul să-ţi dau una în cur, spuse ea. Năvăleşti aici de parcă ai fi proprietară.

Chestia care nu-mi dădea pace, ciupindu-mi mintea cum ciupeşti o coardă de vioară, iar şi iar, până când aproape m-a înnebunit, a venit năvală peste mine îndată ce am plecat de dimineaţă de la casa familiei Logan. Prima dată când mi-a devenit evident a fost ca o senzaţie ce a durat o eternitate. Dintr-odată, mi-am dat seama. Mintea mea mi-o expunea în faţă ca pe un purcel pe un platou, numai bun de mâncat. Mi-am îndreptat degetul spre ea şi am făcut doi paşi în direcţia ei.

— De unde ştiai cum merge Junie? am cerut să aflu.

Maică-mea se încruntă.

— Despre ce naiba vorbeşti? mă întrebă, ducându-şi mâna în care ţinea ţigara la ceafă. Ai căpiat din cauza durerii sau ce?

Bărbatul de pe canapea îşi lăsă braţul jos şi se chiorî la mine cu ochi înceţoşaţi.

— Cine dracu’ eşti? spuse el. Ce se întâmplă?

— Taci din gură, i-am spus, fără să-l privesc. Ochii mei o fixau pe maică-mea. Ieri, la mine acasă, în bucătărie. Mi-ai spus că ştii despre mine şi Zach pentru că el şi Junie aveau acelaşi mers.

Maică-mea îşi stinse ţigara de tejghea şi o aruncă în chiuvetă.

— Aşa, şi?

— De unde ştii? De unde ştii atât de bine mersul lui Junie încât să-l recunoşti la Zach? Şi nu mă aburi că ai văzut-o de la distanţă. N-ai fost niciodată atât de apropiată de ea. Nu destul de mult ca să conteze.

Voiam ca aceste cuvinte să fie adevărul. Aveam nevoie să fie, dar deja bănuiam că nu erau, cu mult înainte ca maică-mea să-şi deschidă gura şi să o confirme.

— Ai ceva tupeu să vii în casa mea acuzându-mă. Făcu o pauză şi luă o sorbitură din bere. Şi, oricum, de ce anume mă acuzi? Că ştiam *cum merge* fiică-ta? Vocea ei atinse o tonalitate înaltă, plină de o falsă panică. Repede, să sune cineva la poliţie. Ar trebui să fiu arestată. Sunt o ameninţare blestemată la adresa societăţii.

Aşa îţi dădeai seama tot timpul că maică-mea se simţea încolţită, pusă la zid de propriile ei minciuni. Se lupta sălbatică şi rea şi nu-i păsa pe cine trântea la pământ în calea ei. M-am cufundat într-unul dintre scaunele şubrede, aglomerate în jurul mesei brăzdate din bucătărie. M-am aplecat în faţă până când aproape că mi-am atins genunchii cu fruntea.

— O cunoşteai, am spus, mai mult pentru mine decât pentru maică-mea. O cunoşteai pe Junie. Cel mai teribil coşmar al meu devenea realitate. Tot ce am încercat să fac ca s-o protejez şi s-o izolez mi se prezenta în faţă ca o chestie la ea acasă.

— Eram bunică-sa.

M-am ridicat atât de repede încât am văzut stele verzi.

— Eu eram *maică-sa.* Şi ţi-am spus să n-o faci. Ţi-am spus să te ţii în pana mea la distanţă de ea! Am izbit masa cu mâna şi m-am întrebat ce preţ nasol urma să plătesc pentru că am făcut-o pe maică-mea să tresară speriată. Nu asta ziceai tot timpul când creşteam oricui încerca să se bage şi să-şi vâre nasul în treburile noastre încercând să ne ajute pe Cal şi pe mine? Că tu erai mama noastră şi că tu făceai regulile?

— Am zis asta. Se holba la mine, liniştită şi calmă acum.

— Întotdeauna am ştiut că eşti o otravă. Şi m-am împăcat cu asta, cu acea parte din mine pe care o am de la tine. Dar nu trebuia s-o atingi. Nimic din mizeria ta, din răutatea ta sau din deciziile tale îngrozitoare nu trebuia să se apropie de Junie. Am făcut o pauză şi un gând oribil ieşi la suprafaţă

ca o bulboană. Tu i-ai făcut cunoştinţă lui Izzy cu Matt? Aşa l-a cunoscut?

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti, spuse maică-mea, cu sprâncenele împreunate. Nici măcar n-am întâlnit-o vreodată pe Izzy.

Am crezut-o doar pentru că nu-şi bătea capul să mintă în legătură cu ceva ce ea considera ca fiind neimportant, cum era să-l aducă pe Matt pe traiectoria lui Izzy. Mi-am şters lacrimile de pe obraz cu palma. M-am uitat în jur prin rulotă cu ochi înceţoşaţi. Cutii de bere goale pe jumătate jegoşeau bufetul. O grămadă de praf alb de origine suspectă mânjea celălalt capăt al mesei. Mirosea greoi şi pătrunzător a gunoi putrezit. Din colţ se auzeau trâmbiţând vocile idioate de la televizor. Simţeam cum mi se umflă în piept ceva de groază.

— A venit Junie pe aici? Ai adus-o *aici?*

— Ţi-e ruşine c-ai crescut săracă? mă întrebă maică-mea. Despre asta e vorba?

— Încă sunt săracă! am ţipat. Junie a fost săracă în fiecare zi a vieţii ei. N-a fost niciodată vorba de asta. E vorba de *tine.*

— Dacă am fost aşa de îngrozitoare, dacă a fost aşa de rău că ai crescut aici, ştii unde-i uşa, indică ea cu bărbia spre partea din faţă a rulotei. Totuşi, nu te-am văzut niciodată folosind-o. Tot timpul ai părut destul de fericită încât să continui să-mi haleşti mâncarea şi să dormi sub acoperişul meu.

Mi-am dat ochii peste cap. Aş fi vrut să fie şi Cal prezent, ca să-mi surprindă privirea.

— Iar începem. M-am pregătit pentru marele final al mamei neapreciate de care se luau copiii ei ca nişte ticăloşi nerecunoscători. Era o versiune a poveştii pe care maică-mea o spunea neobosită. O vrăjeală de poveste spusă în propriul ei interes, împânzită cu minciuni.

— Şi atunci ce vrei să spun? mă întrebă. Vrei să-mi cer scuze că mi-am văzut propria nepoată? Din carnea şi sângele meu?

— Nu, i-am spus, scuzele tale nu valorează nici cât un rahat. Amândouă ştim asta. În întreaga ta viaţă nu ţi-a părut rău de nimic. Exceptând poate faptul că ne-ai născut pe mine şi pe Cal.

— Te înşeli, spuse ea, arcuindu-şi cu cruzime gura. Niciodată nu mi-a părut rău că l-am făcut pe Cal.

Nu-mi spunea nimic nou, dar tot avea puterea să mă rănească. Nu o resimţeam ca pe o lovitură puternică în tot corpul, ca atunci când eram puştoaică, ci ca pe o împunsătură tăioasă şi rapidă în inimă.

— Nu te îngrijora, mama, i-am spus, nu-mi spui nimic ce nu ştiu deja.

Se întoarse cu spatele la mine şi-şi aruncă sticla de bere goală în coşul de gunoi.

— N-am chef de asta, oftă ea. Am vrut s-o întâlnesc pe Junie, asta-i tot. Am vrut să se întâmple doar o singură dată. Dar apoi am ajuns s-o cunosc. Făcu o pauză şi-şi lăsă umerii să cadă cu un gest neajutorat, aşa cum faci înainte să recunoşti ceva de care ţi-e ruşine. Am iubit-o, spuse într-un final.

Nimic din ce ar fi putut spune nu m-ar fi şocat mai tare. Mă simţeam de parcă auzeam un câine începând o conversaţie sau de parcă priveam soarele căzând de pe cer. Ceva atât de imposibil încât chiar şi să văd asta cu propriii mei ochi nu făcea ca evenimentul să pară real.

— Ai iubit-o, am spus cu o voce vlăguită.

— Am făcut-o, confirmă maică-mea. Suna la fel de surprinsă ca oricine altcineva de acest fapt.

Ştiam că fata mea era specială. Întotdeauna am ştiut-o. Dar să-i descleşteze pumnul maică-mii? Nici măcar Cal n-a făcut asta vreodată. *Specială* nici măcar nu cuprindea asta. Dumnezeule, n-am avut nicio idee. M-am foit pe scaun, dorind să plec, dar şi să aflu întreaga poveste. Asta era probabil singura mea şansă. Maică-mea nu era genul care să tărăgăneze lucrurile şi să exfolieze straturile. Odată ce închidea subiectul, acesta rămânea închis pentru totdeauna.

— Ce-ai făcut? Ai mers la ea pe stradă şi te-ai prezentat? Hei, Junie, eu sunt bunica de care te-a avertizat maică-ta! Hai să fim prietene!

— Ştii, obişnuiam să cred că-mi lipseşte personalitatea ta adevărată. Aia pe care ai pus-o la păstrare când s-a născut Junie. Cel puţin, acea Evie avea ceva curaj, spuse maică-mea, clătinând din cap. Dar se dovedeşte că nu-i aşa. Aerele tale de şmecheră devin repede enervante!

Am izbucnit într-un râs ca nechezatul unui cal.

— Am învăţat de la cea mai bună. Încetează acum să-mi eviţi întrebarea.

Maică-mea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de bufet, şi-şi încrucişă braţele.

— Cum crezi c-am cunoscut-o? Foloseşte-ţi capul. Nu-i aşa greu să-ţi dai seama.

Mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit, învârtindu-mă în cercul posibilităţilor şi sărind peste cea mai evidentă, deoarece nu voiam s-o cred.

— Cal? am spus în cele din urmă.

A sunat ca o întrebare, însă era una la care ştiam deja răspunsul. Conştientizarea faptului că el, Cal, a nesocotit singura chestie în care mi-am pus baza că pot avea încredere în el să n-o încalce vreodată am resimţit-o ca pe un pumn în burtă. Mi-a promis. Şi i-a promis şi lui Junie. I-a legănat în braţe trupul nou-născut şi a promis că va fi întotdeauna în siguranţă, ceea ce însemna s-o ţină la distanţă de mama. Şi ne-a trădat pe amândouă.

— Da. I-am spus că merit măcar s-o întâlnesc. Pe singura mea nepoată, adăugă rânjind în direcţia mea. Iar el a fost de acord. Nici măcar n-a încercat să mă contrazică.

Normal că n-a făcut-o. Deoarece oricât mă iubea Cal pe mine şi oricât o ura pe mama, el îi era

loial. Apărea în continuare la rulota ei o dată pe lună, aducând mâncare sau un plic cu bani. O vizita de Crăciun, de Ziua Mamei şi de Paşte. Spre deosebire de mine, care, în mai mult de cinci ani, n-am mai văzut-o pe mama decât de la distanţă înainte ca Junie să moară. Ea avea un soi de putere bolnăvicioasă asupra lui Cal, chiar şi acum. Avea abilitatea de a-l supune voinţei ei când el ar fi trebuit să ştie mai bine de atât. Unei părţi din mine îi venea greu să-l învinuiască. Cu toată gura mea mare, nici eu n-am reuşit să tai acea ultimă legătură.

— Dacă ai ceva de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Junie chiar şi cu cea mai nesemnificativă chestie, mama… Mi-am lăsat fraza în suspensie.

— Crezi că dacă aş fi ştiut ceva despre ce s-a întâmplat aş sta aici bând bere şi pălăvrăgind cu tine? Îşi aprinse o ţigară nouă cu o brichetă de culoare roz fluorescent. Nu-mi pierd timpul cu ameninţări, Eve. Îmi aruncă o căutătură acuzatoare printr-o pânză de fum. Eu nu vorbesc. Eu *acţionez.* Oricine i-ar fi făcut rău ar fi zăcut deja mort într-un şanţ.

Mi-am împins scaunul în spate cu putere încât se lovi de peretele dinapoia mea.

— Am terminat-o, i-am spus. Nu pentru moment şi nici pentru azi, ci pentru totdeauna. Prefă-te că nu mă cunoşti.

Chiar în timp ce vorbeam, am avut groaznicul sentiment că-mi făceam auzite cuvintele prea târziu. Moartea lui Junie declanşase evenimente ce nu puteau fi oprite. Am traversat rulota spre uşa din faţă şi m-am oprit puţin înainte să păşesc afară.

— Prefă-te că n-ai avut vreodată o fată. N-ar trebui să fie un efort aşa de mare.

Voiam s-o rănesc, dar ştiam cu o certitudine de neclintit că n-am făcut-o. Îndată ce aveam să dispar, o să-şi deschidă o altă bere, o să şi-o tragă cu individul de pe canapea şi o să-şi prepare o cină congelată la cuptorul cu microunde. O să-şi încheie seara injectându-şi heroină între degetele de la picioare. Iar fiica pe care tocmai a pierdut-o, fiica pe care de la început nu şi-a dorit-o, nici măcar n-o să-i vină în minte.

DOUĂZECI ŞI UNU

Nu puteam să-l înfrunt încă pe Cal, să-l privesc în ochi şi să-i ascult scuzele împleticite şi ruşinate. Combinaţia de cuvinte care niciodată nu vor fi destul de multe ca să acopere adâncimea trădării lui. Partea cea mai rea era că ştiam deja că o să-l iert. El era tot ce-mi mai rămăsese. Singura mea legătură cu lumea. Şi pe cât de mult nu mi-o doream, am înţeles de ce a făcut-o. Am înţeles cum câteodată n-avea nicio putere ca să-i reziste mamei noastre. Partea din el care rămânea un băieţel, disperat să-şi dovedească valoarea. Cu toate acestea... Junie. Nu puteam să mă leg la cap în preajma lui, amestecând-o pe Junie. Probabil că a crezut că o poate controla pe mama, că poate controla felul în care ea se insinua în viaţa lui Junie. Dar eu ştiam mai bine. N-aveai cum s-o controlezi pe mama; doar izolarea era posibilă şi până şi asta era plină de pericol pe măsură ce, în mod constant, îţi anula parametrii bine stabiliţi. Ea era ca o buruiană: o smulgeai dintr-un loc, dar când te întorceai cu spatele, creştea deja înapoi.

Încă nu-mi recăpătasem gustul pentru băuturi alcoolice. Adevărul fie spus, probabil că nici n-am avut vreodată aşa ceva, nici măcar când eram tânără. Însă pe atunci, câteva beri în plus îmi făceau viaţa mai suportabilă. Totuşi, când am trecut de clubul de striptease al lui Jimmy Ray, soarele tocmai asfinţea în timp ce trăgeam maşina în parcare. Mi-am spus că nu intru ca să-l văd pe Jimmy Ray, că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie dacă era pe acolo, însă cântecul autodistructiv din sângele meu interpreta o altă arie.

Locul era aproape gol atât de devreme. Pe scenă nu se zărea decât o stripperiţă. O singură masă era ocupată de doi indivizi care m-au luat la ochi de îndată ce am intrat în bar. M-a surprins să-l văd pe Sam lucrând în spatele tejghelei. Mi-a luat o secundă să-mi amintesc că Matt era mort, sărind în aer la dracu' în praznic chiar în faţa ochilor mei.

— Hei, Eve, spuse Sam. Un zâmbet timid se ivi în barba lui. Ce să-ţi dau?

— Ce zici de o votcă cu gheaţă.

Sam încuviinţă, dar rămase cu privirea aţintită asupra mea o secundă în plus.

— Ce mai faci? mă întrebă în timp ce învârti un pahar pe bar în care băgă nişte gheaţă.

— Mi-a fost şi mai bine, i-am spus. Nu voiam să vorbesc. Voiam să beau. Şi să uit totul pentru scurtă vreme. Aveam nevoie să găsesc uşurare şi, dacă era nevoie, aveam s-o pescuiesc de pe fundul sticlei.

— Jimmy Ray nu-i aici, spuse Sam în timp ce-mi trimise băutura de-a lungul barului. S-a făcut nevăzut în ultimul timp. Umblă vorba că i-ai cam zdrobit nasul.

Am băut jumătate de votcă dintr-o înghiţitură, sufocându-mă puţin în timp ce puneam paharul înapoi jos. Am simţit cum mi-au luat foc ochii, iar în piept, căldura se răspândea ca nişte tentacule.

— Da, eu am fost.

Sam râse.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta. Se aplecă mai aproape şi-şi coborî vocea: Dar n-ai auzit-o de la mine.

I-am zâmbit oarecum, mi-am terminat băutura şi am făcut semn că mai vreau una. Puteam să-mi dau seama că Sam voia să spună ceva despre gustul proaspăt descoperit pentru alcool. Dar nu era tipul acela de loc, iar noi nu eram genul acela de oameni, care să ţină un discurs de tipul *nu te grăbi, ia-o mai încet.* Treceai de uşile de aici ca să te faci zdrenţe, nu ca să bei cu prietenii un cocteil împodobit cu umbreluţă. A doua băutură am băut-o mai încet, dar nu cu mult mai încet. M-am întors pe scaun ca să-l opresc pe Sam să încerce să întreţină conversaţia. Bineînţeles, după aceea m-am trezit forţată s-o urmăresc pe stripperiţa singuratică, o femeie cam de vârsta mea, cu şuviţe de păr roşcat, unsuroase şi groase ca sticla, şi şolduri late cu vergeturi. Ciucurii de pe ceea ce trecea drept sutien trasau jumătăţi de arcuri de cerc în timp ce se învârtea.

De abia când s-a terminat cântecul şi coborî de pe scenă, am recunoscut-o. Era brunetă când o cunoscusem. Locuia cu sora ei mai mare la vreo doi-trei kilometri în josul drumului. Mai exact, n-am fost prietene, dar mai stăteam împreună în liceu.

— Hei, Crystal, am strigat-o când a ajuns la o lungime de braţ de mine.

Cuvintele mele aveau o tonalitate slabă de batjocură, vocea mea sunând mai ascuţit decât în mod normal. Îmi simţeam votca în măruntaie ca pe un foc scânteietor. Se uită la mine fără nicio expresie pe faţă şi m-am întrebat dacă nu i-am reţinut greşit numele. La urma urmelor, poate că nu era Crystal, deşi numele ăsta era favorit în partea de lume a maică-mii. Putea s-o cheme Diamond. Şi numele ăsta era iubit pe-acolo. Ca şi cum luciul şi strălucirea numelor puteau să aducă o mângâiere în vieţile de stripperiţe triste ce le erau destinate. Presupun că trebuia să mă consider norocoasă că maică-mea a adunat ceva cunoştinţe din Biblie de-a lungul timpului şi a scris *Eve* pe certificatul de naştere în loc de *Sapphire* sau *Destiny*.

— Oh, hei, spuse într-un târziu. Eve, nu? Nu te-am mai văzut de secole.

— Da, a trecut ceva timp.

Crystal se aplecă peste bar, iar eu m-am rotit pe scaun.

— Poţi să-mi dai un Bud Light? îl întrebă pe Sam, iar el încuviinţă şi-i înmână o sticlă rece ca gheaţa. Dumnezeule, oftă ea. Bună mai e. N-ai zice, dar berile astea slab alcoolizate sunt tari ca

naiba. Mă privi pe deasupra sticlei. Ai venit pe aici să pierzi vremea?

Am ridicat din umeri, arătând cu degetul spre pahar până când Sam se prinse.

— Da.

— Hm. Îmi trec prin cap cam şase alte locuri mai bune. Inclusiv propriul living. Mai luă o înghiţitură de bere. De ce naiba ai vrea să-ţi petreci timpul în cocina asta dacă n-ai nevoie s-o faci?

— Mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv.

Asta o făcu să schiţeze un zâmbet, lăsând la vedere vârful unui canin şi o plombă argintie.

— De acord cu tine. Când ai nevoie să bei ceva, ai nevoie să bei ceva.

N-am ţinut să-i corectez impresia că băutul era o obişnuinţă de-a mea. Ca să fiu cinstită, judecând după felul în care-mi trânteam jos paharele cu votcă, avea pe ce să se bazeze că încă-mi plăcea băutura. Şi chiar dacă nu-mi mai plăcea gustul, în mod cert îmi plăceau neclaritatea vizuală periferică şi zidul înceţoşat pe care fiecare înghiţitură îl ridica între mine şi lume.

Crystal izbucni într-un hohot scurt de cheflie.

— Îţi aminteşti în clasa a opta când am furat o sticlă de la soră-mea, Wild Turkey sau ceva de genu', şi tu ai ajuns să vomiţi la ora de engleză? Încă-i mai văd faţa doamnei Johnson când a izbit-o mirosul. Cât timp te-au suspendat atunci?

— Două zile. Până la acel moment, directorul renunţase să mă mai educe şi nici măcar nu s-a deranjat să-mi servească vechea predică în care-mi zicea să mă adun şi să mă gândesc la viitorul meu. Ştia la fel de bine ca şi mine că nu mă aştepta alt viitor decât cel al maică-mii. Probabil că se gândea că ajunsesem deja cât de jos se poate, dar s-a dovedit că mai aveam mult de mers. În liceu, au urmat mai multe suspendări pentru băut şi pentru că mă băteam cu colegii, se conturase şi o ameninţare cu exmatricularea. Mai mult, am avut parte şi de o călătorie în spatele maşinii lui Land, încătuşată cu mâinile la spate pentru că am ameninţat un profesor. Apoi, a apărut Junie şi m-a salvat.

Crystal îşi împinse la o parte sticla de bere pe jumătate goală şi-şi întinse unul dintre ciucuri cu o mână exersată.

— Am crezut că poate te afli aici căutându-l pe frate-tu, dar nu l-am mai văzut în ultimul timp.

— Aşteaptă, ce? Cuvintele mi-au ieşit împleticite şi în reluare. Frate-meu nu vine aici.

— Ba da, spuse Crystal, făcându-şi de lucru cu celălalt ciucur şi descâlcind firele negre lucioase. Îmi aruncă o privire şi continuă: Dar nu ca să-mi îndese dolari între picioare sau ceva de genul.

Mi-am scuturat capul, gândindu-mă că asta ar putea să destrame pânzele de păianjen de la băutură, însă încăperea se balansa şi se răsucea cu totul.

— Frate-meu? Mai mult ca sigur, cuvintele mele sunau incoerente acum, silabele unindu-se între ele dintr-o respiraţie. Cal?

— Despre el vorbim, spuse Crystal. Arătos. Poliţist. Ca demonstraţie, îşi făcu degetele pistol şi apăsă trăgaciul. Uau, ia-o uşor, spuse şi mă apucă de umăr. Tu clar nu poţi să nu vomiţi, este?

— Nu sunt… Mi-am dat la o parte părul din faţă. Nu sunt obişnuită să beau. M-am îndepărtat de atingerea ei şi, când aproape să cad de pe scaun, m-am prins de marginea barului. Ce căuta Cal aici?

Crystal nu m-a mai atins din nou, dar mâna ei pluti în apropiere, gata să mă prindă dacă picam în nas.

— Ei bine, asta îmi depăşeşte competenţele. Nu sunt chiar la curent cu ce se întâmplă aici dacă nu implică ţâţe şi cur. Dar o ardea tot timpul cu individul ăla Matt. Ticălosul care s-a aruncat în aer acum câteva zile. Asta e tot ce ştiu.

Aş fi dat orice să fac să dispară incapacitatea de a mă concentra pe care o iubeam cu doar o secundă în urmă. Nimic din ce zicea Crystal n-avea sens şi nu-mi puteam limpezi mintea destul ca să pun piesele cap la cap.

— Trebuie să plec, spuse ea, o să fii OK?

— Da, dar aşteaptă, am reuşit să zic, mai stai o secundă.

— Nu se poate, spuse Crystal, îndepărtându-se deja. E cântecul meu.

Am privit-o traversând podeaua, clămpănind cu pantofii ei cu tocuri cui şi căţărându-se înapoi sus pe scenă. Îndată ce se îndreptă, faţa i se transformă într-o mască. Ochii ei deveniră goi şi distanţi. I-am atras atenţia lui Sam trântind paharul de bar, iar el se grăbi spre mine cu sprâncenele împreunate.

— Ai auzit asta? l-am întrebat. Ceea ce a zis tipa despre frate-meu şi Matt?

— Nu, spuse Sam. Dar nu m-aş baza prea mult pe ce spune Crystal. Nu-i cea mai de încredere persoană. Îi place să stârnească scandaluri. Şterse zona de bar din faţa mea. Să-ţi aduc nişte apă?

M-am holbat la paharul meu gol. Aveam nevoie de apă, dar nu asta îmi doream. Voiam uitare. Pentru prima dată de când a murit Junie, îmi simţeam durerea departe. Nu dispăruse, dar nici nu mai era ca o rană proaspăt deschisă. Era ascunsă în spatele unui perete semiopac. Puteam să-i văd conturul, dar nu şi detaliile. Aşa că am luat şi a patra votcă. Şi poate şi pe a cincea. Nu-mi amintesc. Ultima mea amintire coerentă era cu mine stând cu fruntea pe bar. Stomacul meu făcându-se ghem, o picătură de transpiraţie alunecându-mi pe spate, o voce de bărbat în ureche. Şi apoi nimic.

M-am trezit goală între nişte cearşafuri de bumbac. Deasupra mea se învârtea un ventilator de tavan. Cunoşteam ventilatorul acela. Fir-ar! Mi-am întors capul şi l-am văzut pe Jimmy Ray privindu-mă de pe perna de alături. Am rămas înţepenită, ca şi cum dacă nu mă mişcam şi nu eram conştientă de prezenţa lui, puteam să adorm din nou şi când mă trezeam a doua oară urma să fiu în altă parte.

— Hei, Eve! spuse el. Arăţi ca naiba.

— Mulţam! am mormăit. Mi-am întins piciorul şi am încremenit când l-am simţit frecându-se de-al lui.

Jimmy Ray izbucni într-un râs ce-mi străpunse craniul.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa chiar acum. Ai zice că e prima dată când ai ajuns goală în patul meu.

Mi-am închis ochii şi mi-am forţat mintea care mă durea de-a dreptul să-şi amintească. Adunam doar piese de puzzle, luminoase şi vagi. O mână trecută pe sub picioarele mele, ridicându-mă. Uşa unei maşini izbindu-se. Braţul meu prins de breteaua sutienului. Râsul meu zgomotos şi smintit. Apropierea feţei lui Jimmy Ray, mâna mea cuprinzându-i ceafa lui.

— Eram beată, i-am spus. Aveam vocea groasă şi răguşită. Îmi simţeam stomacul prins undeva în gâtlej.

— Da, spuse Jimmy Ray. Erai terminată. Mă înghionti cu genunchiul. Niciodată nu te-am mai văzut aşa.

— Şi nici n-ai să mă mai vezi.

M-am ridicat în şezut, ţinând cearşaful la piept cu o mână. Mi-am odihnit fruntea pe genunchii îndoiţi. S-o iau în paşi mici.

— În mod cert căutai să te faci zdrenţe. Jimmy Ray îşi trecu degetul pe spatele meu, urmând denivelările şirei spinării. Mă uram pentru că nu-i uram atingerea. Ai făcut-o din cauza lui Junie? Mă întrebă atât de încet şi de sincer, încât l-am privit peste umăr ca să văd dacă-şi bate joc de mine. Doar că faţa lui era solemnă şi-şi ţinea privirea fixată pe mine.

— Totul are legătură cu Junie, i-am spus. Pronunţarea numelui ei declanşă ceva ca un chibrit aprins ce se pulverizează între degete, nefiind chiar sigură dacă o să dureze. Mi-am apăsat tâmplele cu degetele, nesigură dacă-mi doream ca amintirea nopţii trecute să se transforme în ceva solid sau speram că o să dispară printre cotloanele obscure ale minţii mele.

— Am văzut-o pe maică-mea ieri. A cunoscut-o pe Junie. Ştiai asta?

— Da. Le-am văzut în Bait & Tackle o dată sau de două ori. Erau ca două bobiţe într-o păstaie, înghesuite împreună în colţul din spate.

— Ce făceau? M-am răsucit prea repede spre el şi a trebuit să-mi las o mână jos pe pat ca să mă echilibrez. Mi-am simţit fierea urcând în gât. Despre ce vorbeau?

— La naiba, fato, nu ştiu. Nu era prioritatea mea să trag cu urechea la ele. Făcu o pauză, gândindu-se. Am auzit-o pe Linette spunându-i lui Junie că n-a terminat niciodată şcoala generală, că nu-i stătea în fire să înveţe cărţi. Din câte-mi dau seama, o încuraja pe Junie să-şi continue studiile, spuse ridicând din umeri. Mi se părea inofensivă.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Maică-mea nu e niciodată inofensivă. Ştii asta. Nu pot să cred că nu mi-ai spus că le-ai văzut împreună.

— Nu cred că ne-am vorbit cine ştie ce în ultimii ani, îmi aminti el. La naiba, te uitai urât la mine chiar şi dacă încercam să dau bineţe şi nu mai apucam să scot niciun cuvânt. Şi din câte-mi amintesc, după ultima noastră ceartă, Land mi-a ţinut o predică destul de severă. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea în ce te priveşte. În afară de asta, din câte ştiu, nu era un secret că Junie se vedea cu maică-ta. Erau rude, nu-i aşa? Jimmy Ray îşi duse o mână la spate, ridică perna puţin şi se lăsă pe spate la loc. De asta ai venit aseară la localul meu? Voiai să mă faci arşice că maică-ta şi Junie se cunoşteau? Întrebarea sună cel mult dubioasă.

— Nu te căutam pe tine, dacă la asta te gândeşti, i-am spus, dorindu-mi să-i şterg rânjetul de pe faţă. N-a funcţionat. Poate pentru că, într-un fel sau altul, tot aş fi sfârşit-o în patul lui. Nu sunt sigură de ce m-am dus acolo. Presupun că voiam să uit totul pentru puţină vreme. Am făcut o pauză, trăgând din nou amintirile şi făcându-mi griji din cauza lor. Eram conştientă că acest drum nu ducea unde doream să merg cu adevărat, dar nu aveam putere să mă opresc din a-l parcurge. Deoarece, în lumina zilei, Junie se contura în întregime din nou. Se întorsese durerea, cu toată viteza şi cu toată furia. Arzând şi clocotind sub suprafaţă. Am vorbit cu Crystal cât am fost acolo.

— Crystal, pufni Jimmy Ray. Are un nume destul de potrivit pentru dependenţa ei de metamfetamină.

— A spus ceva despre Matt şi Cal. Am sperat că o s-o contrazică pe Crystal şi că o să-mi spună că nu vorbeşte decât rahaturi. Că vorbeau tot timpul. Că-şi petreceau timpul împreună. Sau aşa ceva.

— Va trebui să-l întrebi pe frate-tu despre asta, spuse Jimmy Ray după o pauză care ţinu cam mult.

Mi-am simţit inima căzând în gol, grea ca plumbul, lăsându-mi un vid dureros în piept.

— Zici că-i adevărat?

Jimmy Ray îşi clătină capul.

— Nu zic nimic. Zic că va trebui să vorbeşti cu frate-tu dacă vrei răspunsuri la întrebarea asta.

— Bine, i-am spus, asta am să fac. Mi-am mutat picioarele la marginea patului. Am inspirat adânc, mi-am luat chiloţii şi blugii de pe podea şi le-am tras pe mine, ignorând privirea lui Jimmy Ray aţintită pe fundul meu. Mi-am spus că *nu-i nimic din ceea ce n-a mai văzut şi înainte. Chiar aseară, dacă tot ţii evidenţa.* Apropo, nu tu-mi spuneai acum câteva zile că nu pun întrebările potrivite? *Ia urma banilor, Eve,* nu asta mi-ai spus? Şi acum, brusc, nu mai ai ce să-mi spui?

— Nu, spuse Jimmy Ray. Vocea îi suna amuzată.

— Unde mi-e sutienul? l-am întrebat, întorcându-mă cu faţa spre el, cu un braţ trecut pe deasupra sânilor.

— Pe aici, pe undeva, îmi rânji. Eşti nebună dacă crezi c-o să te ajut să-l găseşti. Îmi place prea mult spectacolul.

— Eşti dezgustător, i-am spus. Am aruncat la o parte păturile şi am dat cu piciorul în grămezile de pe podea până când l-am găsit. Cămaşa mea era făcută cocoloş lângă dulapul lui. Poţi să mă conduci la maşina mea?

— Nu-i nevoie. E chiar în faţă. L-am pus pe Sam s-o aducă aseară.

Bătrânul Jimmy Ray. La suprafaţă, părea un gest grijuliu, dar de fapt era o asigurare că n-o să-mi prelungesc şederea. M-am aplecat să-mi iau încălţămintea, mişcându-mă în continuare încet ca să nu-mi urce stomacul în gură. Jimmy Ray se întinse şi-şi trecu braţul în jurul mijlocului meu. Am sărit în sus, uitând de încălţăminte şi încercând să mă îndepărtez.

— Ia loc, spuse el, smucindu-mi braţul. M-am tras înapoi, numai că m-a strâns şi mai tare. Ia loc, repetă, cu mai puţină bunăvoinţă în voce de data aceasta, bătând cu mâna liberă pe locul de lângă şoldul lui. Doar o secundă.

M-am aşezat prudentă, atingând patul cu marginea fundului. Mi se încorda tot corpul, gata de luptă. Nu credeam c-are chef să mă lovească, dar cu Jimmy Ray nu puteai să fii niciodată sigur. A oftat, de parcă eram ridicolă, însă mi-a eliberat încheietura mâinii şi s-a făcut din nou comod pe mormanul lui de perne. Îţi aminteşti de Libby Lang? mă întrebă.

— Da, am spus, normal că-mi amintesc.

Când eram mică, oamenii spuneau povestea lui Libby Lang cu un soi de voioşie agresivă în acelaşi fel cum suspectam că şi copiii de oraş spuneau poveşti despre fete răpite de pe stradă de străini sau despre case bântuite de fantome ucigaşe. Era o mică legendă menită să avertizeze, dar şi să stârnească. Nu conta dacă povestea era adevărată; lecţia conta. *Să nu fii ca Libby. Să nu laşi să ţi se întâmple şi ţie.* Toate se spărgeau în capul lui Libby, iar tuturor celorlalţi implicaţi, cumva, li se ştergea orice vină. Povestea era tot timpul un pic diferită, în funcţie de cine o spunea, însă în versiunea pe care am auzit-o mai des, Libby era crescută de maică-sa într-o rulotă aflată nu prea departe de locul unde am crescut. Erau cu totul opt sau zece copii – numărul se schimba cu fiecare povestitor. Toţi aveau tătici diferiţi – partea asta de poveste rămânea neschimbată. Dar când Libby avea cam doisprezece sau treisprezece ani, i s-a pus pata să-l găsească pe tăticul ei adevărat. Poate că se săturase de ăla cu care-şi juca rolul maică-sa atunci, vreun ratat cu pumni cărnoşi sau care nu-şi ţinea mâinile acasă. Sau poate că ea era una dintre acele fete fan, genul care întreţineau poveştile despre vreo familie adevărată aflată pe undeva, care o să le salveze, o să le strângă în braţe şi o să le trateze ca pe prinţesele ce erau menite să fie. Cu alte cuvinte, o proastă. Singura legătură pe care o avea Libby cu taică-su era bunica paternă, o femeie pe care o vedea, poate, o dată sau de două ori pe an. Când Libby a întrebat de taică-su, bunică-sa a avertizat-o, spunându-i că el n-avea nicio intenţie s-o cunoască şi că nu era un om bun. Ceea ce, ţinând cont de zvonurile legate de bunică-sa, părea să fie un sfat de care Libby să ia seama. Dacă femeia aceea – care creştea câini de luptă şi-şi dădea afară propriii copii ca pe nişte gunoaie – credea despre cineva că-i poamă rea, atunci, în mod evident, aşa era. Numai că Libby era încăpăţânată şi a tot continuat să pună întrebări prin jur, băgându-şi nasul unde nu-i fierbea oala. În acest punct al poveştii, toţi îşi coborau vocea, iar cuvintele se auzeau mai mult ca un sâsâit. În cele din urmă, a aflat unde îşi făcea veacul taică-su, în adâncul văgăunii (preparând rachiu sau metamfetamină – din nou, depinde de cine povestea), iar Libby s-a dus să-l găsească. Toată lumea ştia că n-o să se termine cu bine şi li s-a dovedit că avuseseră dreptate o lună sau aşa ceva mai târziu, când a venit înapoi, aproape omorâtă în bătaie, cu un deget lipsă şi însărcinată. Chestia era că nimeni de pe aici nu avea niciun strop de milă pentru Libby, care ar fi trebuit să ştie mai bine. Dacă sapi prea mult, căutând oameni care nu vor să fie găsiţi şi care nu acceptă să fie refuzaţi, vei suporta consecinţele. Pentru că ţi-ai depăşit limitele. Libby era copilul de pe poster ce exemplifica expresia: *ţi-am spus cum stau lucrurile.* Faţa nenorocită lipită de definiţia: *şi-a căutat-o.*

— Probabil că povestea aceea nici măcar nu-i adevărată, am spus. Nu-i decât o invenţie de rahat ca să ne ţină sub control.

— E adevărată, spuse Jimmy Ray. Am cunoscut-o. Era de vârsta mea. Vocea îi era la fel de serioasă ca figura, cu gura brăzdată în jur de linii. A născut copilul şi apoi l-a ucis. După care s-a sinucis. A băut o sticlă de clor. Credea că ştie cum să se descurce şi cât de mult putea să îndure. Dar se înşelase.

Mi s-a făcut pielea de găină la ceafă şi mi-am încrucişat braţele, cuprinzându-mi coatele pentru a mă proteja de frigul ce mă cuprinsese brusc.

— Nu te îngrijora, i-am spus, nu semăn deloc cu Libby Lang. Ea era o puştoaică. Eu sunt o femeie

matură.

— Durerea nu discriminează, Eve. Durerea nu ştie că eşti matură. Şi nici nu-i pasă. Loveşte la fel de dur oricum. Libby voia să ştie cine era tăticul ei, dar i-ar fi fost mai bine să nu plece singură. Jimmy Ray se aplecă în faţă. Ochii lui verzi străluceau la umbra de un purpuriu-închis din jurul nasului ce încă era în proces de vindecare. Câteodată, răspunsurile sunt mai nasoale decât întrebările. Câteodată e mai bine să nu ştii.

— Trebuie să ştiu, am şoptit.

Nu ştiam cum să-i explic asta acestui bărbat care n-a iubit niciodată pe nimeni, că nu conta că Junie nu mai era în viaţă, deoarece îi simţeam la fel prezenţa. Se întrepătrundea cu fiecare parte din mine. Cu fiecare muşchi, cu fiecare picătură de sânge din corpul meu, cu fiecare respiraţie, cu fiecare gând, dorinţă şi amintire. Nu puteam să renunţ la toate acestea, să continui şi să uit ce i s-a întâmplat. Nu puteam să fiu laşa care se ferea de adevăr, chiar dacă adevărul era ucigător.

— OK, cum vrei, spuse Jimmy Ray, spălându-se pe mâini de problemă şi de mine. Se aruncă înapoi pe perne şi mă privi ridicându-mă şi încălţându-mă. O să te mai văd pe aici?

— Nu, am spus.

Indiferent unde duceau toate acestea de acum încolo, o terminasem cu Jimmy Ray. Am avut sentimentul că o să descopăr un mod să mă autodistrug în altă parte destul de curând.

DOUĂZECI ŞI DOI

Am reuşit să ajung la maşină şi m-am strecurat în spatele volanului înainte să rămân fără energie. Capul îmi bubuia în acelaşi timp cu bătăile inimii. Îmi simţeam limba grea şi nelalocul ei în gură. Mi-am închis ochii, forţându-mă să nu plâng când, la orizont, au apărut primele raze ale zilei. Nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată atât de obosită, extenuată până în măduva oaselor, nici măcar în primele săptămâni de după naşterea lui Junie. Poate că Jimmy Ray avea dreptate. Poate că era timpul să las lucrurile baltă şi să încetez să-mi bag nasul prin jur ca un puşti prost care stârneşte un cuib de şerpi cu clopoţei. Poate că Junie chiar o să mă ierte că am renunţat. Dar ştiam că eu n-o să mă pot ierta, că n-o să mai am parte de niciun moment de linişte până când n-o să văd toate acestea duse la capăt. Mi-am deschis ochii şi am pornit maşina.

Prima mea reacţie instinctivă a fost să-l înfrunt pe Cal, să-i ies în faţă şi să-l întreb ce naiba se petrecea. Dar mi-am amintit de expresia lui din ziua aceea când, lângă râu, practic l-am acuzat că-şi face de cap cu Izzy. Dacă mai făceam un pas greşit ca acela, dacă săream calul fără dovezi, nu eram sigură că ne mai puteam reveni. Şi sub această îngrijorare se mai afla una nouă, un aspect pe care nu l-am mai luat în considerare până acum în legătură cu Cal: putea să mă privească în ochi şi să mă mintă. Înainte să-l înfrunt, trebuia să mă ocup de asta şi să pun punctul pe i în ce priveşte faptele, încât să nu existe loc de manevră.

Problema era că nu ştiam de unde să încep. Răspunsul veni mişcându-se greoi prin parcarea restaurantului, când am trecut cu maşina pe acolo. Land îşi trăgea în sus pantalonii şi se îndrepta spre local ca să bea o cană de cafea înaintea zorilor. Şi, judecând după burta lui ce tot creştea, probabil urma să ia şi o felie de plăcintă de cireşe alături.

Am pătruns în parcare, oprind la un stop chiar în faţa lui. M-am aplecat peste locul pasagerului ca să dau jos geamul.

— Isuse, Eve! spuse Land, punându-şi un braţ pe maşină şi aplecându-se ca să se uite la mine. Aproape că mi-ai tăiat degetele picioarelor.

— Scuze, i-am spus. Auzindu-mi tonul indiferent, îşi dădu ochii peste cap. Mă întrebam ce ai mai aflat nou despre caz.

— Nimic ce să împărtăşim încă.

— Ce înseamnă asta?

Land oftă.

— Lucrăm cât de mult putem, Eve. I-am detectat frustrarea şi sinceritatea din ton. M-a şocat un pic. Câteodată uitam că lui Land s-ar putea chiar să-i pese cine era ucigaşul lui Junie şi Izzy, dincolo de faptul că voia să claseze cazul. Chiar aş fi vrut să-ţi spun mai multe.

— Cum rămâne cu Matt? l-am întrebat, aruncând momeala ca să văd ce aş putea prinde.

Land sări un pic înapoi, încruntându-se.

— Matt? Vrei să zici singurul destul de tâmpit să-şi facă de cap cu Izzy Logan şi care după aia s-a aruncat în aer?

— Da, am spus cu grijă, simţind o mică durere în stomac.

— N-avea nimic de-a face cu crimele, spuse Land, venind mai aproape acum. Îmi doresc să fi avut şansa să vorbesc cu el despre faptul că-i dădea târcoale lui Izzy. M-aş fi asigurat că n-o să mai încerce ceva asemănător din nou. Dar faza e că era de serviciu la barul de striptease când au murit fetele. Sunt cel puţin vreo şase martori. Avea un alibi beton.

Durerea din stomac se umflă ca un balon şi se sparse, lăsând un gol în urmă. Ce spusese Cal când l-am întrebat despre discutatul cu Matt? *A încercat să nege la început, dar am continuat să-l presăm.* Cal şi Land vorbind cu Matt despre relaţia lui cu Izzy. Iată însă că Land nu ştia nimic despre asta. Era o minciună atât de mică şi stupidă. Şi totuşi nu mă puteam gândi la niciun motiv pentru care să fi spus-o Cal, decât dacă nu ascundea ceva mai mare şi mai urât.

— Te-ai gândit că Matt le-a ucis pe fete? mă întrebă Land. Înţeleg de ce ai ajuns la concluzia asta după chestia dintre el şi Izzy. Dar, aşa cum am spus, n-a fost el.

— Cred că m-am gândit că poate a fost implicat. Că ştia ceva. De asta am întrebat. Eram incoerentă, cuvintele se amestecau între ele şi m-am forţat să respir şi să mă relaxez. Se pare că mor o mulţime de oameni pe aici în ultimul timp. Am făcut o presupunere pe care probabil n-ar fi trebuit s-o fac, asta e tot. Am schiţat un zâmbet şi am continuat. Asta se întâmplă când nu poţi dormi. Zaci şi analizezi tot.

Land se holbă la mine pentru un moment.

— Hm, spuse într-un târziu. Ei bine, încearcă să te odihneşti, Eve. O să te anunţăm când descoperim ceva, OK?

— OK, am încuviinţat. Mulţam.

Land lovi de două ori în maşină drept răspuns şi apoi ocoli partea din faţă a acesteia şi intră în local. Era prima dată după atâţia ani când n-am simţit nevoia să-l rănesc.

★

Am aşteptat până când Cal a plecat la muncă. L-am privit ieşind din parcare şi îndreptându-se

spre secţia de poliţie. Parcasem la o stradă distanţă de duplexul lui foarte lung, dar tot m-am ghemuit, aşa că de-abia vedeam pe deasupra bordului. Totuşi, din câte mi-am dat seama, Cal nu privi în direcţia mea nici măcar o dată.

Am intrat la Cal de o sută de ori de-a lungul anilor. Pe inelul de chei, a lui se găsea chiar lângă a mea. Dar în dimineaţa aceasta părea diferit. Mă simţeam sub acoperire şi suspicioasă. Nu pot să zic că m-am furişat, dar nici nu mergeam ca de obicei. Eram extrem de conştientă de propria mea persoană şi de lumea din jurul meu, de sunetul paşilor mei, de vântul ce bătea printre copaci, de jaluzelele trase de la fereastra livingului lui Cal, de soarele ce-mi încălzea ceafa. Cealaltă jumătate a duplexului lui Cal era ocupată de o femeie în vârstă, care ieşea afară rareori. În general, contactul dintre Cal şi ea se limita la loviturile ei în peretele comun când el se uita la un meci de fotbal cu volumul prea tare. N-am crezut că o să bage prea mult de seamă că mă apropii. Cu toate acestea, am intrat rapid înăuntru şi n-am respirat în voie până când n-am închis uşa şi am încuiat-o în urma mea.

— E stupid, mi-am mormăit în bărbie. Ce credeam că fac? Ce credeam că o să descopăr de fapt? Probabil că Crystal nici măcar n-avea dreptate despre Cal cum că şi-ar fi petrecut timpul cu Matt. Şi, probabil, exista o explicaţie total logică pentru care Cal a minţit că împreună cu Land au vorbit cu Matt despre Izzy. Nimic din toate acestea nu *însemnau* nimic.

Dar dacă însemnau? şopti mintea mea.

Obiectiv vorbind, apartamentul lui Cal era mai drăguţ decât al meu, mai mare şi uşor mai la modă. Însă el nu-l folosea decât ca pe un loc unde să facă duş şi să doarmă. O haltă. Îşi petrecea cea mai mare parte din timp la muncă sau la mine în apartament, înainte să moară Junie. Nu existau multe lucruri care să marcheze acest loc ca fiind al lui Cal. Nu existau niciun birou cu sertare ce dădeau pe afară şi nici rafturi cu bibelouri, perfecte pentru camuflare. Am început din bucătărie, deşi părea un loc nepotrivit ca să găseşti ceva suspect. Nu mă ajuta deloc că n-aveam nicio idee ce căutam. Însă jumătate dintre sertarele din bucătărie erau goale, iar în cele pline găseai lucruri obişnuite într-o bucătărie: o spatulă, un tel cu eticheta încă ataşată, un suport de oală pe care îl croşetase Junie acum câţiva ani, drept cadou de Crăciun.

Am mers în dormitorul lui Cal şi mi-am trecut mâna peste tăblia patului din lemn de stejar şi peste comoda pe care-l ajutasem s-o aleagă când s-a mutat prima dată. Nu-i păsa ce anume luam, părea mulţumit să doarmă pe o saltea de pe podea şi să-şi depoziteze hainele în lăzi de lapte, dar am vrut să aibă ceva primitor, ceva care să transforme această cutie de cameră de un bej anost în spaţiul lui personal. Însă în afară de mobilă, nu prea mai avea altceva. Nicio lucrare artistică pe pereţi. Nicio dezordine pe noptieră. Doar o singură fotografie înrămată cu Junie şi cu mine deasupra comodei. O ţineam în braţe de la spate şi râdeam amândouă. Camera lui Cal mă întrista într-un fel pe care nu ştiam cum să-l surprind exact. Totul prea gol, prea liber. Ca o viaţă ce nu era complet trăită.

Când eram mică, întotdeauna am folosit spaţiul dintre saltea şi lada de sub pat ca ascunzătoare. Nu era cel mai ingenios loc de ascuns, dar, pentru început, nici n-aveam multe de ascuns. Dar Cal a fost tot timpul mai deştept. La fel ca mine, nici el n-avea cine ştie ce de ascuns, dar când avea, făcea eforturi mari ca să se asigure că nu putea fi găsit. Am verificat toate locurile evidente, dar nu mi-am făcut multe speranţe că o să găsesc ceva acolo.

În cele din urmă am ajuns la dulapul lui. Mi-am întins mâinile spre colţurile etajerei superioare şi apoi spre podea. Mi-am trecut degetele peste şipci. Eram gata să renunţ, când am simţit marginea covorului trasă de pe podea, expunând o zonă pătrată mai joasă decât podeaua, care fusese tăiată cândva şi apoi înlocuită. M-am lăsat pe călcâie. Inima-mi galopa. Aveam palmele alunecoase de transpiraţie. Voiam să ridic bucata aceea de podea? Cât de mult îmi doream răspunsuri?

— Ia nu mai fi aşa o fricoasă, am spus.

Vocea mea se auzi prea tare în liniştea de acolo. Am încercat să scot pătratul de placaj cu mâinile goale, dar a trebuit să-mi scot cheile şi să folosesc una dintre ele pentru a dezlipi destul o margine, încât să-mi pot strecura un deget în gaură. Pătratul a ieşit uşor după asta, şi m-am uitat cu atenţie în spaţiul întunecat de dedesubt. N-am văzut nimic şi am sperat că poate m-am înşelat. Poate că era o rămăşiţă de la constructor. Poate că această groapă ascunsă n-avea nimic de-a face cu frate-meu.

Mi-am băgat o mână înăuntru, tresărind puţin, deoarece mă aşteptam la gândaci sau la şobolani, numai că degetele mele nimeriră peste ceva catifelat şi rece, pe care l-am scos afară. Era o pungă plină cu bani. Am scos un sunet, un soi de geamăt sau de ţipăt, şi am căzut pe burtă, băgându-mi tot braţul în spaţiu. La final, aveam şapte pungi cu bani lângă mine pe podea. Mii de dolari. Mai mulţi bani decât am văzut vreodată în viaţa mea.

Ia urma banilor. Ei bine, iată-i, răspândiţi lângă mine pe podeaua dulapului lui Cal, dar nu ştiam cum să fac legătura dintre ei şi moartea lui Junie. Pe de-o parte, pentru că nu le vedeam rolul, iar pe de altă parte, pentru că nu ştiam cum să pun piesele cap la cap. Scoteam din gât un zumzet slab, ca de animal, şi m-am forţat să inspir adânc şi egal, până când m-am oprit. Am trecut prin posibilităţile ce-mi apăreau în minte, încercând s-o găsesc pe aceea care se potrivea. Poate că Matt şi Cal furau bani de la Jimmy Ray? Şi Junie a fost ucisă ca un soi de pedeapsă? Dar atunci de ce m-ar fi îndrumat Jimmy Ray spre bani şi propria lui vinovăţie? Poate Cal fura direct de la Matt, iar ăsta s-a dus după Junie? A pus pe cineva să trimită mesajul în timp ce el lucra la barul de

striptease, ascunzându-se în spatele alibiului său?

M-am aşezat şi m-am rezemat de peretele dulapului lui Cal. Trebuia să vorbesc cu el, să-mi dau seama ce rol jucase în toate acestea. Pentru că, acum, nu putea fi negat faptul că era implicat cumva. Când m-am aplecat în faţă, întinzându-mă să pun la loc bucata de podea, mi-a atras atenţia o licărire de lumină din gaura întunecată. Era ceva ce ratasem, ceva lucios. Mintea mea ştiu imediat ce era, dar inima refuza să creadă până când nu l-am scos din gaură şi l-am ţinut drept în faţa mea. Era un telefon. Cu învelitoare lucioasă de culoare roz şi ecran crăpat. Telefonul dispărut al lui Izzy. Am văzut-o scriind mesaje la el de o grămadă de ori. Telefonul pierdut al lui Izzy era ascuns în casa lui Cal. Pentru chestia asta nu exista nicio explicaţie. Nu putea oferi niciun motiv că-l avea, niciun motiv care să nu se termine cu două fete moarte în zăpadă.

M-am gândit la textul pe care-l primise Izzy pe telefon în acea dimineaţă, atrăgând-o spre moarte. Ochiul lui Jimmy Ray care fusese învineţit de către Cal şi presupunerea mea imediată că-l interogase când, de fapt, poate că-şi acoperea urmele. Felul în care Cal m-a redirecţionat de la sfatul lui Jimmy Ray de a lua urma banilor. A făcut-o subtil şi delicat, manipulându-mă în acelaşi timp. Cât de repede a apărut după ce a explodat rulota lui Matt, fiind acolo practic îndată ce explozia a luminat cerul. Mi-am dat seama că asta s-a întâmplat pentru că fusese acolo tot timpul. L-a ucis pe Matt ca să nu aflu ce ştia şi ca să nu-i ofere ocazia lui Land să-i pună toate întrebările corecte lui Matt. Pereţii dulapului se apropiară şi se îndepărtară de mine, ondulându-se ca valurile. Mi-am plecat capul între genunchi. Până în acest moment, o parte din mine încă spera că era vorba doar de bani. Că în orice ar fi fost implicat Cal, indiferent cât de rău era, acel ceva n-avea o legătură directă cu moartea fetelor. Dar telefonul schimba totul. Telefonul era dovada că omul în care aveam cea mai mare încredere din toată lumea era responsabil de moartea fiicei mele. Acum, trebuia să-mi dau seama cât de curajoasă eram şi ce puteam face în legătură cu asta.

✯

Când deschise uşa din faţă şi mă văzu, Zach zâmbi, dar nu puteam spune la fel şi despre ochii lui.

— Hei, spuse, intră. Îmi făcu loc, dar cu toate acestea nu înaintă mult în interiorul casei. Privirea lui se îndreptă spre bucătărie şi apoi într-o parte. Eram atât de nervoasă, încât aproape săream pe degetele de la picioare, iar ochii mei treceau de la el la uşă, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Nu puteam să mă gândesc decât la timpul pe care-l iroseam. Dar dintr-un anumit motiv pe care nici măcar nu-l puteam identifica, simţeam că-i datorez această şansă.

— Aşadar, spuse el când i-am refuzat cana de cafea pe care mi-a oferit-o cu jumătate de gură, ce se întâmplă?

— Ştiu cine a făcut-o, i-am spus. Intenţionam s-o fac pas cu pas, nu să-i azvârl totul în cârcă, numai că nu mai aveam niciun control interior, simţind că fierbeam şi stăteam să explodez.

Zach se holbă la mine cu faţa lividă.

— Ce?

Mi-am vânturat o mână prin aer, privind-o de parcă nu era de fapt o parte din corpul meu.

— Vreau să zic că e posibil ca nu el s-o fi comis crima. Dar a fost implicat.

— Cine? întrebarea ieşi dintr-o răsuflare.

— Cal, am spus, forţându-mă să scot cuvântul din gât.

Zach îşi schimonosi faţa, având o expresie pustiită, pentru că nu înţelegea.

— Fratele tău? Dar e poliţist.

— Ştiu asta, i-am spus, nerăbdătoare să fac faţă acestei părţi.

Voiam să trec pe repede înainte prin toate întrebările de tipul *cum? ce? de ce?* Adevărul era că nu aveam niciun răspuns la ele. Iar Jimmy Ray avusese dreptate. Când se ajungea la asta, nu-mi mai păsa de ce. Îmi păsa doar de cine.

— O să vorbesc cu el. Vrei să vii cu mine?

— Eu… ce… de ce nu apelezi la poliţişti? La ceilalţi poliţişti. N-ar trebui să-l sunăm chiar acum pe Land? Se întoarse spre bucătărie şi l-am înşfăcat de braţ.

— Nu. Nu vorbim cu nimeni. Nu încă.

— Despre ce *vorbeşti?* Vocea lui Zach căpătă accente tot mai ascuţite cu fiecare cuvânt. L-am tras cu mâna, încercând să-l fac să tacă.

— Calmează-te, i-am spus. O să le spunem în curând. Dar vreau să vorbesc cu el mai întâi. E fratele meu. Vreau să aud ce are de spus înainte să se bage la mijloc Land şi o gaşcă de avocaţi.

Zach râse forţat şi-şi trecu mâna prin păr, lăsând în urmă smocuri ridicate.

— Ce, ai să te duci ca o justiţiară peste el? Ăsta-i marele tău plan?

— N-am zis nimic de genul ăsta. Vreau doar să vorbesc, am repetat. Cred că mi-e permis măcar atât.

— Eu nu… Se lăsă să cadă pe banca de lângă uşa din faţă. Am rămas tăcută, lăsându-l să se liniştească pentru o secundă. Nu pare deloc o idee bună, Eve, spuse în cele din urmă.

— Poate, am fost de acord. Atenţia îmi fu atrasă de un zgomot din hol, sunetul uşor al paşilor. Dar când m-am întors, nu era nimeni.

— Dacă te răneşte?

M-am întors spre Zach.

— Nu cred c-o s-o facă.

Bineînţeles, înainte de ziua de azi aş fi pariat orice că Junie n-ar fi putut să păţească ceva rău din cauza lui Cal. Că mai degrabă ar fi încasat un glonţ decât să-i smulgă un fir de păr din cap. Aşa că era în întregime posibil să mă înşel. Chestia era că nu-mi mai păsa.

— Uite ce e, n-am venit aici să-ţi cer permisiunea sau binecuvântarea. Dar ai fost tatăl ei. M-am gândit că ai dreptul să ştii şi am vrut să-ţi ofer şansa să vii cu mine.

Zach se holbă la cana lui de cafea, de parcă răspunsul corect putea fi ascuns în adâncul ei.

— Nu cred, spuse el. Nu sunt eu persoana aceea, Eve. Eu nu mă ocup aşa de lucruri. N-o să-i spun nimic lui Land. Sau lui Jenny. Cel puţin, nu încă. Dar nici n-o să merg cu tine.

Adevărul fie spus, era exact răspunsul pe care-l aşteptam. Cel pe care, de fapt, chiar îl doream. Deoarece dovedea, după toate acestea, că avusesem dreptate. Junie n-a fost niciodată a lui. Ea a fost întotdeauna şi în întregime doar a mea.

★

— Fir-ar al naibii, spuse maică-mea când a deschis uşa rulotei. Era încă îmbrăcată cu aceleaşi haine ca ultima dată când am văzut-o. Nu mi-ai spus chiar ieri să uit că am o fiică? Aşa că cine naiba eşti tu? Nu permit accesul străinilor pe proprietatea mea. Rânji încântată de propria ei inteligenţă.

Acesta era momentul care putea decide totul. Dacă treceam pragul uşii şi-i ceream ajutorul, dacă aveam încredere în ea, atunci nu mai era cale de întoarcere. Nu mai puteam pretinde niciodată că eram altceva decât fiica maică-mii, că eram mai bună decât ea sau diferită.

— Lasă-mă să intru, mama, i-am spus. Trebuie să vorbim.

DOUĂZECI ŞI TREI

Stăteam pe o stâncă de lângă râu când m-a găsit. Privisem curgerea apei mai mult de o oră, urmărind, dusă pe gânduri, unde şi vârtejuri. Ocazional, se mai zărea şi strălucirea argintie a solzilor unui peşte. Când mi-am ridicat privirea, am fost surprinsă să observ că soarele alunecase pe cerul după-amiezii târzii, ajungând până la linia orizontului pe care-l lumina cu ghirlande roz.

— Hei, spuse Cal. Ce se întâmplă? Ai cam agitat-o pe mama. Şi ştii că e mult de muncă să faci asta.

De-abia îl puteam privi; era destul de nasol şi să-i aud vocea, ce-mi reamintea de toate orele copilăriei noastre, de momentele când m-a hrănit, fiind înfometată, de ocaziile când m-a consolat, fiind rănită, de clipele când m-a liniştit, fiind îngrozită. Cal, cel pe care-l iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. Mai mult decât pe oricine altcineva, cu excepţia lui Junie.

Luă loc lângă mine. Îi simţeam ochii aţintiţi asupra chipului meu şi mirosul de şampon purtat de briză.

— Eşti OK? mă întrebă. M-am cam speriat când a apărut mama şi a spus că trebuie să vin aici. Cred că s-a gândit că ai putea să te… Făcu un gest spre râu, spre locul unde apa se izbea la nesfârşit de o stâncă.

N-am spus nimic, însă am scos telefonul lui Izzy din buzunarul gecii şi l-am pus pe pământ între noi.

Cal inspiră iute o dată şi se târî înapoi pe fund de parcă pusesem jos o grenadă şi nu un telefon mobil.

— Ascultă, spuse cu o voce ascuţită şi tremurătoare. Pot să explic. Pot…

M-am întors şi l-am privit.

— Poţi explica cum a ajuns telefonul lui Izzy Logan să fie ascuns în casa ta? Poţi explica de ce le-ai ucis?

Cal îşi deschise şi îşi închise gura, apoi o deschise din nou, dar nu spuse nimic. Arăta ca unul dintre nenumăraţii peşti pe care i-a prins şi i-a eviscerat chiar în acest loc. Am simţit o nevoie nebună să râd. Am ştiut din privirea lui că cea mai rea spaimă a mea era adevărată. La urma urmelor, el a fost cel care a mânuit cuţitul.

— N-am vrut s-o fac, spuse într-un târziu. S-a întâmplat repede. Mi-am pierdut controlul cu totul. Atât de repede.

I se frânse vocea şi pe obraji au început să curgă lacrimi mari. Îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi plânse. M-am întors spre râu, privind vântul mişcând iarba de pe celălalt mal. Puteam să am răbdare. Puteam să-l las să plângă şi să vorbească, să explice. Nimic din toate astea nu mai conta, deoarece totul se îndrepta deja într-o singură direcţie.

— Te rog, spuse el, întinzându-se şi lăsându-şi mâna pe braţul meu. I-am privit degetele şi mi-am imaginat că i le rup pe toate până când îmi dădea drumul. Lasă-mă… lasă-mă să-ţi spun ce s-a întâmplat. Nu este ceea ce crezi.

Am încuviinţat, deşi eram destul de sigură că era exact ceea ce credeam. Pusese mai mult preţ pe ceva anume decât pe viaţa lui Junie. Şi cu asta, basta. Dar cu cât începea să vorbească mai repede, cu atât mai repede avea să termine.

— O făceam pentru ea. Pentru Junie.

Asta m-a surprins, iar privirea mea se aţinti în direcţia lui.

— *Ce anume* făceai pentru Junie?

— Banii. Voiam să fie capabilă să plece din acest loc, să se ducă la colegiu sau ceva. Să scape. Numai că salariul meu nu ajungea nici pe departe. Iar într-o noapte am dat peste Matt, care a început să zică despre Land că i-a cam ciondănit că operaţiunea lor era prea mare şi că le-ar putea fi de folos cineva din interior care să-i ajute ca lucrurile să decurgă mai liniştit. La început, mi-am zis că doar ascult ce are de zis. Dar apoi am vorbit cu Jimmy Ray şi părea o afacere perfectă.

Ridică din umeri.

— Ar fi vândut droguri oricum. Chiar dacă i-aş fi ajutat eu sau nu. De ce să nu câştig şi eu ceva din asta? Nu era ca şi cum furam de la bebeluşi. Părea o tranzacţie corectă.

Ce zic întotdeauna oamenii de pe aici? Că poţi scoate copilul din văgăună, dar nu poţi scoate niciodată văgăuna din copil. N-am vrut s-o cred, dar eu şi Cal eram dovada vie. Îmbracă-ne în haine de poliţişti, dă-ne un copil de care să avem grijă şi e posibil ca pentru o vreme să mergem pe calea dreaptă şi îngustă. Dar istoria noastră tot timpul se ridica la nivelul nostru. Sau ne târa la nivelul ei. Cal avusese dreptate în noaptea aceea din bar. Eram exact ceea ce mama ne-a crescut să fim.

— Lucrurile mergeau bine, continuă Cal. Făceam bani frumoşi, îi puneam la saltea pentru Junie. N-am cheltuit nimic din ei.

— Aveai să-mi spui vreodată? l-am întrebat.

— Da, sigur. Nu însă până când nu sosea timpul să-i folosească. M-am gândit că nu o să te împotriveşti aşa de tare, dacă banii erau acolo când ea avea nevoie de ei. Şi, oricum, plănuisem ca până atunci s-o termin cu toate astea.

Dacă el chiar credea asta, atunci n-avea nicio idee despre felul în care lucra Jimmy Ray. Nu l-ar fi

lăsat niciodată pe Cal să iasă din schemă.

— N-avea nevoie de bani de la tine, i-am spus. Putea să obţină o bursă sau poate că găseam eu o soluţie.

Amândoi ştiam însă că n-aş fi găsit. Oricât de mult mi-am iubit fata, existau nişte lucruri pe care niciodată n-aş fi fost capabilă să i le ofer, indiferent cât de mult aş fi vrut. Aşa cum îi plăcea mamei să spună, nu poţi să scoţi sânge dintr-o piatră.

— N-am vrut să plece de aici săracă. Să meargă la colegiu şi toată lumea să ştie că n-are nimic. Am vrut să aibă un avantaj, aşa cum noi n-am avut niciodată. În felul ăsta, ar fi avut o şansă să lupte pentru ceva mai bun. Iar lucrurile mergeau bine, exact cum am planificat. Numai că după aceea lui Izzy i s-au aprins călcâiele după Matt. Eu le-am făcut cunoştinţă. Poţi să crezi porcăria asta? Vorbeam cu Matt în faţa spălătoriei, iar Izzy era în trecere şi s-a oprit ca să mă salute. Clătină din cap şi continuă: N-ai idee de câte ori n-am revăzut asta. Din nou şi din nou în nopţile în care nu puteam dormi. Cum acel singur lucru, acel lucru *stupid* a distrus totul.

— Eu cred că tu eşti cel care a distrus totul. Vocea mea se auzi rece şi dură. Nu semănam deloc cu mine. Sau, cel puţin, nu cu mine, acea persoană pe care ar fi recunoscut-o fiică-mea.

— N-am vrut, spuse Cal din nou. Mă furnica nevoia să-l pocnesc când l-am auzit. A fost aşa un căcat uriaş, continuă el. Eram la Matt, sortând droguri şi numărând bani, când Izzy a năvălit direct în rulotă. Fusese norocoasă că ajunsese până acolo, spuse clătinând din cap. Făcuse autostopul pe autostradă. Am crezut că poate încă era OK. Era tânără, poate că nici măcar nu ştia ce vedea. Numai că a rămas cu gura căscată şi ochii larg deschişi. Nu mă puteam gândi decât c-o să-i spună lui Junie, iar Junie o să-ţi spună ţie şi totul o să se prăbuşească. Aveam să-mi pierd jobul. Land urma să fie atât de enervat că l-am lucrat pe la spate, încât o să-mi facă dosar penal. Totul o să se ducă naibii. Am vorbit cu Izzy. I-am spus cât de important era să-şi ţină gura şi că nici eu n-o să spun nimănui despre ea şi Matt. Că ne facem un serviciu reciproc.

— Şi a fost de acord?

— Da, încuviinţă Cal. Dar îmi dădeam seama că n-o să ţină. Am mai vorbit de câteva ori cu ea prin oraş şi a lăsat să se înţeleagă că voia să-i spună lui Junie. Ştiam că nu-i capabilă să păstreze un secret pentru totdeauna. N-avea asta în ea. Cred că-i plăcea ideea de a avea ceva ce putea folosi ca s-o rănească pe Junie. Ştii cum pot fi adolescentele meschine şi geloase. Spusese de vreo câteva ori că i se părea că lui taică-su îi plăcea mai mult de Junie decât de ea. Într-o zi, când avea să se simtă desconsiderată, avea să explodeze şi s-o pună la punct pe Junie.

— Pentru că Junie te idolatriza, i-am spus cu o voce monotonă. Credea că erai unchiul ei perfect, Cal.

Cal îşi înghiţi suspinele şi lacrimile.

— Tot ce trebuia să facă Izzy era să-şi ţină gura. Asta era tot ce trebuia să facă.

— Şi cum n-avea s-o facă, te-ai hotărât s-o ucizi.

— Nu, spuse Cal cu ferocitate. Nu. Voiam doar să vorbesc cu ea. I-am scris un mesaj de pe un telefon cu cartelă. I-am cerut să ne întâlnim în parc.

— Când ningea şi nu mai era nimeni prin jur.

— Da, dar doar pentru că nu voiam să fim văzuţi împreună, în niciun caz pentru o conversaţie atât de serioasă. N-aveam nicio idee că Junie era acolo. Ne-am întâlnit în spatele tunelului şi nici măcar n-am văzut-o pe Junie. Probabil că Izzy i-a spus să aştepte în alt loc din parc. Inspiră tremurător. Am crezut că pot s-o conving, dar spunea că Junie merită să ştie. Nici măcar nu cred că-i păsa aşa de mult. Îi plăcea să aibă un secret, ştiind ceva ce nimeni altcineva nu ştia şi mă ameninţa cu asta.

— Avea doisprezece ani, Cal. Nu era vreo mare minte criminală gata să-ţi ruineze viaţa.

— Ştiu asta, spuse. Ştiu asta acum. Dar pe moment, eram enervat şi panicat, iar ea nu voia să mă asculte. Niciodată nu asculta! Mă jur în faţa lui Dumnezeu, nici măcar nu mi-am dat seama ce-am făcut până ce n-am văzut sângele. Privi în jos spre propriile mâini şi continuă. Aveam sânge pe tot braţul şi m-am gândit: *Ce naiba?* La început nici nu-mi dădeam seama de unde provine.

— Căcat, am spus monoton. Pentru cineva care s-a dus acolo fără niciun plan să rănească pe cineva, cuţitul acela sigur ţi-a fost de folos.

— *Întotdeauna* am cuţitul la mine, spuse, fiecare a doua persoană care trăieşte pe aici are acelaşi lucru în buzunarul de la spate. N-am plănuit să-l folosesc. Mă jur, Evie, că nu. L-am scos ca s-o sperii, asta e tot. M-am gândit c-o să fie de ajuns. Dar ea urma să mă distrugă. Avea să-şi deschidă gura şi să fută totul. Mi-am riscat totul – slujba, relaţia cu tine şi Junie, libertatea –, iar ei nici măcar nu-i păsa. Nu mă puteam gândi decât cum s-o opresc.

— Dar ce ai de spus despre ce i-ai făcut lui Junie? l-am întrebat şi lumea a încremenit. Soarele cobora pe cer şi o umbră trecu în zbor peste feţele noastre.

Cal îşi lăsă capul în mâini şi vorbi printre degete.

— N-aveam nicio idee că era acolo. Deloc. Izzy n-a spus nimic c-ar fi adus-o şi pe Junie. Stăteam acolo, privind-o pe Izzy sângerând. Mă întrebam ce naiba s-a întâmplat când am auzit un zgomot în spatele meu. Am reacţionat. M-am întors cu cuţitul în mână. Asta a fost tot. Vreun instinct primar. Nici măcar nu mi-am dat seama că era Junie decât când a fost prea târziu, când deja… Trase adânc aer în piept şi se înecă de plâns. Niciodată nu i-aş fi făcut rău intenţionat, Eve. Niciodată. Nu lui

Junie. Îşi ridică ochii, privindu-mă cu ochii strălucind de lacrimi. Am stat cu ea. Până la capăt. Am ţinut-o de mână şi i-am spus că va fi OK.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? l-am întrebat, simţindu-mă la rându-mi gata să plâng. Pentru că nu se întâmplă asta. Nici măcar un pic.

Aproape la fel de rău ca aflarea adevărului era să înţeleg cât de mult îmi doream să-l cred. Nu m-am îndoit nicio secundă că în oricare altă zi, în orice alt fel de circumstanţe, şi-ar fi dat viaţa pentru Junie. Puteam să-mi imaginez exact ce-mi spusese: reacţia dintr-o clipită, acel instinct declanşator pe care mama ni l-a înrădăcinat oricând miroseam pericolul. Ucide sau fii ucis. Până în momentul când a înţeles ce făcuse, se terminase deja. Indiferent dacă a realizat sau nu că era Junie, n-a făcut decât ceea ce a fost învăţat. Şi acum, asta făceam şi eu.

— O să mă predau, spuse Cal. Chiar acum. Dacă asta vrei.

— Nu vreau asta, i-am spus.

— OK, spuse, încuviinţând. OK. Atunci cum îndrept lucrurile?

— N-ai cum să îndrepţi lucrurile. Nu poţi să dai timpul înapoi, Cal. Nu poţi să le aduci înapoi. Mi-am ridicat mâna dreaptă, cea pe care nu mi-o văzuse, cea în care ţineam arma, şi mi-am pus-o pe genunchi. Nu există decât o cale ca să fim chit.

Am simţit o satisfacţie sumbră văzându-i ochii mărindu-se şi obrajii devenind livizi. Încercă să se ridice de la pământ, iar eu am ridicat ferm arma.

— N-o face, i-am spus.

N-o făcu şi se lăsă să cadă înapoi în şezut. Ştia cât de pricepută eram cu armele. La naiba, doar el mă învăţase!

— Ce faci, Evie? mă întrebă.

— Cred că ştii. Am tras piedica şi i-am urmărit privirea fixată pe mişcările mele. Chiar dacă ce i-ai făcut lui Junie n-a fost decât un accident, tot timpul acesta m-ai lăsat să mă întreb ce s-a întâmplat. M-ai lăsat să cred că Junie îmi ascundea secrete despre Izzy. M-ai lăsat s-o iau razna în legătură cu explozia de la rulota lui Matt, când tu ai fost cel care a aprins chibritul. M-ai lăsat să mă simt vinovată că te-am acuzat că eşti individul mai în vârstă al lui Izzy, când tu, de fapt, ai făcut ceva mult mai rău. Ţi-am spus şi am spus tuturor la conferinţa de presă ce o să fac când o să-l găsesc pe cel care a ucis-o. Ai fost avertizat.

Când Cal înghiţi, mărul lui Adam se agită de parcă înghiţise o piatră. M-am întrebat cât de tare îi bubuia inima. Mi-o simţeam pe a mea normală şi netedă ca sticla.

— Eu sunt, Evie, spuse el. Am dat-o în bară. Ştiu că am făcut-o. Dar nu mă poţi ucide.

— Ba sigur că pot.

Tonul meu firesc mă surprinse chiar şi pe mine. Am ridicat arma. Eram destul de aproape încât nu era nicio şansă să-l ratez. Era o ţintă sigură.

— De unde ai arma? mă întrebă cu o voce slabă. Ştia deja, dar voia să mă facă s-o spun.

— De la mama, am spus, după o pauză. Pentru că ai făcut o greşeală, Cal. Una din mai multe, din câte se pare. I-ai făcut cunoştinţă cu Junie. Singurul lucru pe care te-am rugat să nu-l faci niciodată. Singurul lucru pe care mi-ai *promis* că n-o să-l faci niciodată. În ziua în care s-a născut Junie, m-ai ţinut de mână în spital, m-ai privit în ochi şi mi-ai jurat că n-o s-o laşi niciodată pe mama în apropierea ei. Aveam să oprim lucrurile din faşă ca să nu se mai întâmple din nou. Aveam s-o oprim să-şi înfigă vreodată ghearele în Junie. Îşi deschise gura ca să spună ceva şi l-am şuşuit strângând mai tare degetul pe trăgaci. Şi ghici ce? Mama a iubit-o pe fata mea. A iubit-o mai mult decât pe mine. Mai mult decât pe tine. Mai mult decât orice. Când a aflat ce-ai făcut… Nu putea să-mi dea mai repede arma decât a făcut-o. Şi o ştii pe mama, arma aceasta a trecut prin atâtea mâini, încât, probabil, nu i se poate lua urma. Deja a pregătit o poveste despre locul unde te afli, despre ce s-a întâmplat cu tine.

— Dumnezeule, spuse Cal, clătindu-şi capul. Tu şi cu mama. Ar fi trebuit să ştiu că o să se ajungă la asta în cele din urmă. Privi în sus spre mine, cu ochii strălucind de lacrimi. Ţine-te departe de ea, Evie, dacă poţi. Promite-mi că n-o s-o laşi să se apropie prea mult.

I-am rânjit tăios.

— Cred c-am stabilit deja că promisiunile sunt egale cu zero când vine vorba de mama.

Cal se scutură de cuvintele mele.

— Promite-mi, spuse cu o voce încordată. O să te târască după ea în iad dacă o laşi.

— Nu mai contează, Cal. Am gesticulat cu arma între noi doi şi am continuat. Sunt deja acolo.

L-am privit în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Se întinse şi mă apucă grijuliu de mâna liberă cu degetele.

— Întotdeauna am fost noi doi, Evie. Îţi aminteşti? Întotdeauna.

M-am gândit la toate nopţile pe care le-am petrecut când eram mici, înghesuiţi împreună la marginea proprietăţii noastre, aşteptând petrecerile înteţite cu alcool ale mamei. Ne ţineam la distanţă, astfel încât lumina unsuroasă de la geamurile rulotei să nu ajungă la noi. Ne-am promis unul altuia în întunericul de cerneală, cu mâinile îngemănate ca ramurile de deasupra capetelor noastre. *O să scăpăm de aici. Amândoi. N-o să te las în urmă. O să am întotdeauna încredere în tine. O să am grijă mereu de tine, întotdeauna.* Ochii de un albastru-deschis ai lui Cal străluciră în lumina lunii. Briza făcea ca şuviţele lui de păr blond ca aurul să-i patineze peste faţă. Eram mai

mult decât nişte fraţi; eram colacul de salvare al celuilalt. Împreună, am supravieţuit unei copilării proiectate să distrugă.

Lucrurile pe care ni le-am spus în acele nopţi fără sfârşit, în contextul urât al viitorurilor noastre probabile, nu erau doar cuvinte. Fiecare silabă puţea a putere, lăsându-ne gurile grele de încărcătura intenţiilor. Promisiunile noastre se ridicau în aerul nopţii, prin aburul umed, în nori pufoşi de respiraţie, de-a lungul tuturor lunilor şi anotimpurilor. Cuvintele nu ne aparţineau doar nouă; fuseseră eliberate în lume. Am fost auziţi. *Amândoi, întotdeauna.* Greutatea sacră a jurămintelor.

Şi cu toate acestea, la urma urmelor, n-au fost decât cuvinte. Deoarece iată-ne aici, distrugându-ne oricum unul pe celălalt. Şi era atât de uşor faţă de cum ar fi trebuit să fie. Buzele începură să-mi tremure, iar inima mea moartă se despică. Oricât de tentant era să las toate acestea la picioarele mamei noastre, n-ar fi fost corect. Ea ne-a arătat calea, dar noi amândoi am ales că mergem pe ea. Doar Cal şi-a trecut cuţitul acela peste gâtul fiicei mele, nu altcineva. Nimeni altcineva nu ameninţa cu arma aceasta, ci numai eu.

— Te iubesc, Evie, spuse Cal, strângându-mi mâna şi eliberând-o apoi.

Părea să aibă zece ani din nou şi să mă înfofolească în pat. Încercând să mă asigure că totul va fi OK, chiar şi când amândoi ştiam că nu va fi aşa.

— Şi eu te iubesc, i-am spus. Pentru totdeauna.

Lumina pe moarte a soarelui i-a învăluit capul ca o coroană, reflectându-se din părul lui. Mi-a zâmbit slab şi trist. Apoi l-am împuşcat.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Am stat lângă el până când s-a întunecat. L-am ţinut de mână până când i s-au răcit degetele, la fel cum le-a ţinut şi el pe-ale fiicei mele în timp ce viaţa se scurgea din ea. Lacrimile pe care nu le-am vărsat mai devreme au început să mi se rostogolească pe faţă ca un râu neobosit, înmuind gulerul tricoului de pe mine. Ştiam că trebuie să mă pun în mişcare, dar mintea mea părea deconectată de trupul meu, iar gândurile se roteau rapid şi apoi se adânceau, după care pluteau în depărtare. Poate că aş fi stat toată noaptea acolo. Poate că aş fi stat tot restul vieţii mele, dacă n-aş fi auzit pe cineva în tufişul din spatele meu. O rază subţire de lumină îmi traversă faţa. M-am ridicat ajutându-mă de mâini şi picioare, alunecând, şi m-am trezit uitându-mă la Jenny Logan, care stătea acolo. Avea o zgârietură superficială pe un pomete. Respira gâfâind cu icnete.

— Isuse! spuse ea, dându-şi la o parte părul de pe faţă cu mâna în care ţinea o mică lanternă. E al naibii de greu să ajungi aici.

M-am holbat la ea şi pentru un moment m-am întrebat dacă nu visez. Era Cal cu adevărat aici? Am privit în jos şi i-am văzut cadavrul la picioarele mele, ochii morţi şi o gaură neregulată provocată de glonţ în centrul frunţii lui. Privirea-mi zbură înapoi la Jenny, care şi ea se uita la Cal.

— Ai făcut-o, spuse ea cu o voce egală.

Am croncănit ceva ce suna ca un da.

— Bănuiesc că niciun motiv pe care ţi l-a dat n-a fost destul de bun. Izbucni într-un râs ca un lătrat, ce nu conţinea nici o singură picătură de amuzament. Nici măcar nu vreau să ştiu. Doar o să mă înfurie şi mai tare. Îmi dădu lopata din mâna ei stângă. Trebuie să-l îngropăm, spuse ea practică.

— OK, am spus încet şi tulburată. Am simţit lopata alunecându-mi printre degetele amorţite şi am strâns mai tare mânerul. Mai devreme, fusesem calmă, concentrată, dar acum nu puteam să potrivesc nicio piesă a puzzle-ului. Ce… ce cauţi aici?

Jenny se aplecă şi puse lanterna pe pământ. Îl apucă pe Cal de picioare şi mă privi până ce am priceput aluzia şi am lăsat lopata jos şi l-am apucat de mâini.

— Te-am auzit vorbind cu Zach şi, când ai plecat, te-am urmărit. N-am ajuns însă până la maică-ta. M-ai fi văzut, cu siguranţă. Aproape te-am pierdut când te-ai întors pe autostradă şi te-ai îndreptat încoace. Mi-a luat ceva să găsesc locul unde ai parcat. Era în continuare practică, gemând uşor în timp ce târam corpul lui Cal în adâncul pădurii. Apoi am aşteptat până când a apărut maică-ta şi l-a lăsat pe el. A fost mult mai greu decât am crezut să-i iau urma până aici. M-am întors de vreo două ori. Apoi am auzit împuşcătura. Asta a ajutat. Aşteaptă o secundă, spuse ea. Lăsă să cadă picioarele lui Cal şi alergă înapoi ca să ia lanterna. Şi-o puse între dinţi şi apoi îl luă pe Cal de mâini. Am stat tăcute după aceea, şi nu se mai auzeau decât sunetele respiraţiei şi al târâitului lui Cal printre copaci.

— Aici, am spus, dându-i drumul la picioare. E destul de departe.

Jenny îşi scoase lanterna din gură şi privi prin jur.

— Crezi?

— Da. Nu suportam să-l mai ating şi să-i aud corpul răzuind pământul. Iar adevărul era că fie îl vor găsi, fie nu.

Jenny se duse înapoi după lopată şi am săpat pe rând, în timp ce cealaltă ţinea lanterna. Lucram fără să vorbim, concentrate la treaba noastră. Când groapa a fost destul de adâncă, am făcut o pauză. În aer plutea mirosul pământului răscolit şi al secretelor întunecate. L-am târât la margine şi l-am rostogolit înăuntru. Când a aterizat, am tresărit, însă Jenny n-a făcut-o. El nu era decât individul care o ucisese pe fiica ei. El nu fusese niciodată cel care să-i ia fiica în braţe şi s-o legene până ce adormea, sau care s-o îmbăieze şi să facă bule până ce ea ţipa de plăcere. Jenny nu l-a iubit niciodată.

Umplerea gropii ar fi trebuit să fie un proces mai rapid şi mai uşor, dar părea să progreseze în reluare. Eram amândouă extenuate şi terminate. După ce Jenny a pus ultima lopată de pământ, am împrăştiat muşchi şi crengi peste loc, am păşit şi am lovit cu picioarele pe deasupra, până când a arătat ca restul solului din jur. Sau, cel puţin, destul de asemănător.

Jenny îşi înlătură ţărâna de pe obraz cu dosul mâinii.

— Asta este, spuse. Mă privi şi continuă, gesticulând spre mormânt cu mâna murdară de pământ.

Ce era de spus? Fusese fratele meu. Prima fiinţă pe care o iubisem. Singura persoană în care mă încrezusem că n-o să mă rănească.

— Da, am spus, ridicând lopata de la pământ. Şi-a căutat-o.

Trebuia să-i recunosc meritele maică-mii. Cuvintele acelea pe care jurasem că n-o să le mai spun niciodată le simţeam ciudat de plăcute.

Jenny făcuse o treabă bună cu ascunsul maşinii ei, deşi erau şanse mici ca să dea cineva peste ea. Am pus lopata în portbagaj, iar ea azvârli înăuntru şi lanterna.

— O să spăl lopata îndată ce ajung acasă, spuse ea. O s-o pun înapoi în garaj. Îşi privi hainele

murdare de pământ şi tresări. Şi o să scap de astea.

— Poţi să te ţii tare odată ce apare lumina zilei şi toate astea vor fi reale?

— Deja e real, spuse holbându-se înapoi la mine. Şi da, pot să mă ţin tare foarte bine.

— Cum rămâne cu Zach? am întrebat-o. Ştie că a fost Cal.

Jenny se sprijini de maşină. De-abia îi identificam trăsăturile în lumina lunii.

— Nu-ţi bate capul în privinţa lui Zach. În clipa când am ieşit din bucătărie şi i-am zis că v-am auzit vorbind, singurul lucru la care se putea concentra era că acum ştiam că era tatăl lui Junie. *Ce a spus despre noaptea aceea e adevărat. S-a întâmplat o singură dată. Noi doi nici măcar nu eram logodiţi încă. Nu s-a mai întâmplat niciodată.* Pufni în râs şi continuă. De parcă aş da vreun ban pe chestia asta, în momentul ăsta. S-a întâmplat cu ani în urmă. Ele nu mai sunt. Cui îi pasă? Dar Zach e Zach. O să-şi care vinovăţia ca pe o haină în viitor. Se întoarse şi deschise uşa din partea şoferului. Pot să mă folosesc de asta, dacă trebuie. Dar nu cred că am s-o fac.

— Dacă mai contează, n-a vrut niciodată să păstreze secretul naşterii lui Junie faţă de tine. Asta a fost ideea mea. N-am văzut cui i-ar fi folosit dacă ai fi ştiut.

Jenny îmi zâmbi slab.

— Oricum s-au găsit, nu-i aşa? Zach şi Junie. Junie şi Izzy. Uitându-mă înapoi, mă simt ca o idioată că nu mi-am dat seama. Felul în care plutea în jurul lor când Junie era la noi acasă, agăţându-se de fiecare cuvânt pe care-l spunea. În cele din urmă am aflat de ce nu a vrut să plece niciodată din Barren Springs. O avea scrisă pe faţă.

— Ce anume? am întrebat-o.

— Dragostea, spuse Jenny. O iubea.

Ar fi trebuit ca informaţia că Junie a avut la urma urmei un tată care a iubit-o să uşureze ceva din mine. Junie, care niciodată nu a verbalizat vreo plângere că n-are tată, dar a cărei privire urmărea întotdeauna bărbaţii care-şi cărau bebeluşii sau pe cei cu copii pe umeri. Numai că tot ce simţeam era tristeţe. Mă durea inima pentru fiica mea, pentru Zach şi pentru noi toţi ceilalţi. Pentru secretele pe care le-am păstrat unul faţă de altul, pentru şansele pe care nu le-am avut niciodată. Toţi anii aceştia, am crezut că fac ceea ce trebuie pentru Junie, dar poate că, fără să vreau, i-am răpit ceva.

— Ce-o să-i spui lui Zach despre noaptea aceasta? am întrebat-o. Trebuie să ne punem la punct povestea.

— Că ne-am dus să vorbim cu Cal, dar nu l-am găsit. Că ne-am petrecut jumătate de noapte luându-i urma, dar că nu ne-am ales cu nimic. O să-i spun că în timpul acesta am discutat şi că nici măcar nu mai eram sigure că el a avut ceva de-a face cu asta.

— Şi o să creadă?

Jenny se aşeză pe scaun şi băgă cheile în contact.

— Sigur că da. Pentru că o să vrea asta. Pentru că are nevoie de asta. Nu minţea mai devreme. Nu are ceea ce trebuie pentru genul ăsta de lucruri. Dar trebuie să creadă că nici noi nu avem.

— Nu credeam că eşti capabilă, i-am spus.

Ceea ce nu era în întregime adevărat. Mi-am amintit de expresia de pe faţa ei când a vorbit în bucătărie despre Matt şi Izzy şi de dorinţa morţii scrisă pe faţa ei. Cunoşteam locul acesta. Acest petic de pământ. Aici nu creşteau prea multe fiinţe slabe. Poate că a crescut într-o casă adevărată şi nu s-a întrebat niciodată pe bune de unde avea să-i sosească următoarea masă, însă aici ori deveneai puternic rapid, ori nu supravieţuiai.

Jenny zâmbi, dinţii albi ieşind în evidenţă pe fundalul feţei murdare de pământ. Un rânjet lipsit de bucurie.

— Presupun că sunt capabilă de orice când mă împinge cineva aproape de limită. Bătu darabana cu mâinile pe volan. Tu şi maică-ta vă puteţi ocupa de Land?

— Da. Mama îşi ştie rolul de la a la z. Cred că ea e singura persoană de care îi este frică lui, în afară poate de Jimmy Ray. O să lase maşina lui Cal la ea, să zacă acolo. Dacă Land apare băgându-şi nasul, o să-i spună despre Cal că a apărut azi, agitat nevoie mare, i-a spus că trebuie să plece undeva şi că apoi a apărut un individ oarecare într-o camionetă gri-închis, care l-a luat cu el. Ultima dată când l-a văzut sau a auzit de el.

— Probabil că asta va fi destul de bun pentru Land. N-o să-şi obosească curul leneş să-l caute pe Cal, în special dacă tu şi maică-ta nu vă plângeţi că a dispărut.

— Am crezut că-ţi place de Land, am spus surprinsă.

— Nimeni nu-l place pe Land, spuse Jenny. Dar aveam nevoie de el, sau credeam c-avem, aşa că am fost drăguţă. Cu toate acestea, aproape că mă ucidea. Îl urăsc de când eram adolescentă. Când aveam şaisprezece ani, m-a prins furişându-mă afară din casă. Mi-a spus că dacă i-o sug, n-o să le spună părinţilor mei.

— Ce ai făcut? Vocea mea părea să vină de departe.

— L-am ameninţat că-l spun soţiei lui, dar asta n-a părut să-l încurce. Acum când mă gândesc la asta, probabil că mi-ar fi mulţumit că o scuteam să facă treaba murdară. Aşa că i-am spus să şi-o sugă singur. M-am gândit că o pedeapsă din partea tatălui meu era ceva mai bun decât să-mi pun gura oriunde în apropierea lui Land. Am avut altă alegere la dispoziţie şi am profitat de ea. Dar mă îndoiesc că toate femeile peste care dă au parte de acelaşi noroc.

Am făcut o pauză, întrebându-mă dacă să-i spun. Am decis că după această noapte, Land cu greu mai era un secret ce merita ţinut.

— Eu clar n-am avut parte.

— Când s-a întâmplat? m-a întrebat, privindu-mă.

— Cu ani în urmă, am spus, scoţând un sunet înăbuşit.

— Ei bine, ceva îmi spune că dacă va mai exista o altă dată, povestea va fi diferită.

Am încuviinţat, iar ea se întinse şi-şi lăsă mâna pe braţul meu.

— Am făcut ceea ce era corect, Eve. Le-am făcut dreptate fetelor noastre. N-o să le aducă înapoi. Inspiră adânc şi expiră. Dar, cumva, ajută.

După ce s-a îndepărtat, am rămas la marginea ierboasă şi am urmărit cum dispare lumina farurilor din spate, ştiind cumva că povestea mea n-o să se mai intersecteze cu a ei din nou. Dar de acum o s-o privesc în mod diferit, când o să-i aud numele prin oraş sau o să surprind o străfulgerare de păr negru la distanţă. Am avut sentimentul că în curând Zach şi Jenny vor dispărea din Barren Springs, aventurându-se în cele din urmă în lumea largă. Dar oriunde ar fi ajuns într-un târziu, noi două vom rămâne legate pe vecie. Nu însă de moartea fiicelor noastre. Şi nici de tatăl pe care l-au avut amândouă. Ci de această noapte – de întuneric şi de pământ şi de cadavrul unui bărbat între noi două. De abilitatea noastră de neclintit de a face ce era necesar.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Maică-mea mă aştepta pe treptele rulotei, ţigara ei emiţând semnale luminoase în întuneric. M-am aşezat lângă ea. Îmi intrase adânc ţărână sub unghii şi-mi mai rămăsese şi pe degete. Mă dureau spatele şi umerii ceva de speriat şi ştiam că a doua zi o să mă simt ca naiba, în toate felurile posibile. Nu reuşeam să-mi imaginez lumea fără fratele meu în ea.

— Arăţi ca o epavă, fată, spuse maică-mea. Şi nici nu miroşi prea bine. Poţi să faci un duş înainte să pleci. Lasă-ţi hainele astea aici şi ia unele de-ale mele. Îşi întinse mâna şi i-am dat arma. Luaserăm deja hotărârea că era mai sigur să scape de ea. În felul ăsta, dacă eram arestată, n-aveam să fiu tentată să spun unde a ajuns arma. Şi, în caz de ceva, voiam să se afle într-un loc departe de mormântul lui Cal. Pădurile acestea erau întinse şi pline de peşteri şi caverne. Aveam încredere că mama o să găsească un loc bun pentru armă. Un loc care să ia cuiva zeci de ani sau poate o viaţă de om ca s-o găsească. Banii sunt înăuntru, mai adăugă ea. Nu uita să-i iei.

Ne hotărâserăm deja şi în legătură cu asta. Cum a doua zi dimineaţă aveam să merg la biroul lui Land cu banii şi o să-i spun că i-am găsit la Cal. O să mă jur în faţa lui Dumnezeu că nu mă apucasem să cotrobăi. I-am făcut curat în dulap, încercând să-mi găsesc o ocupaţie, iar aspiratorul trăsese de marginile covorului, după care i-am găsit. M-am speriat, am luat banii fără să mă gândesc, lăsând covorul în dezordine, şi am plecat de acolo. Am încercat să-l întreb pe Cal despre asta, dar nu l-am putut găsi. Iar când m-am dus la el mai târziu, dispăruse totul. Hainele lui nu mai erau. Probabil că venise acasă, a văzut că au dispărut banii şi s-a panicat. Nu eram sigură ce se întâmpla, ce să fac cu banii, dar m-am gândit că Land putea fi de ajutor.

— O să-i ţină pentru el, cel mai probabil, a mormăit maică-mea când am conceput această parte din plan. Nu puteam să vedem o modalitate mai bună de a rezolva situaţia. Banii erau cheia ca Land să-şi ţină gura. O mică pleaşcă neaşteptată şi avea să fie scutit de bârfele din oraş cum ajutorul lui l-a lucrat pe la spate în tot timpul acesta. Bineînţeles, n-aveam nicio îndoială că mama a mai uşurat stocul în timp ce eu am fost plecată. Dar nu voiam să am nimic de-a face cu asta. Fiecare dolar puţea a sângele lui Junie.

Cunoscând-o pe maică-mea, m-am aşteptat să spună ceva. Să întrebe despre ultimele momente ale lui Cal sau să-şi manifeste într-un fel durerea. Dar n-a făcut-o. Şi-a terminat berea şi apoi m-a condus înăuntru să fac duş. După ce m-am curăţat, mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi unul dintre tricourile spălăcite. Am luat geanta cu bani şi m-am oprit pentru un moment în faţa uşii de plasă. Aerul era mai cald decât fusese în urmă cu o săptămână. Soarele se îndrepta spre noi cu viteza unui tren în goană. Aer umed şi parfumat, picioare ciupite de muşcături de ţânţari dincolo de orizont. Într-o clipită, avea să vină toamna, frunzele o să devină aurii şi chihlimbarii, iar aerul o să fie plin de fumul lemnului ars. Apoi, urma să vină iarna, cu gheaţă pe străzi şi gerul crâncen ce se strecura noaptea pe sub uşă. Anotimpurile vor continua să treacă, zilele, săptămânile şi lunile se vor derula unele după altele, îndepărtându-mă tot mai mult de fiica mea. Până când într-o zi, mai curând decât aveam să pricep, aveam să ajung să fi trăit mai mult cu absenţa decât cu prezenţa ei. Lumina ei, o lumină strălucitoare ce se stingea în întuneric.

Maică-mea m-a oprit la uşă, lăsându-şi mâna rece pe obrazul meu. Avea ochi limpezi, strălucitori. Poate că pentru prima şi singura dată în viaţa mea, am realizat că era mândră de mine.

Pentru că am făcut bine un lucru greu. Pentru că am făcut fără probleme un lucru îngrozitor.

— Eşti din nou fiica mea? m-a întrebat cu o voce răguşită.

— Da, mama, am spus, deoarece era adevărul.

Şi pentru că trebuie câteodată să-ţi alegi otrava. Cântăreşte toate opţiunile disponibile şi alege-o pe cea care te ucide cel mai lent. Uită-te lung şi cu sinceritate la tine şi stăpâneşte întunericul ce se adăposteşte înăuntru, întunericul pe care îl ştii.

— Sunt fiica ta. Întotdeauna.

Am deschis uşa şi am păşit în întunericul de afară.

ÎNCEPUTUL

Cumva, nu s-a gândit că fiica ei avea să fie atât de mică. Mai văzuse fetiţe şi băieţei de-a lungul vieţii. Femeile de pe aici le dădeau naştere de parcă fătau căţeluşi. Primul de-abia începea să meargă şi deja apărea al doilea. Însă atunci când aparţineau altor oameni, păreau mai rezistenţi şi mai puţin fragili. Bebeluşul din braţele ei, fiica ei, arăta la fel de delicată ca sticla.

Bebeluşul fornăi un pic, la pieptul ei, căutând. Simţi o nevoie bruscă să-şi ciupească fiica, să-i arate chiar de la început că lumea era plină de lucruri urâte. În felul ăsta, fiica ei nu va fi surprinsă mai târziu, nu va fi slabă, aşteptându-se ca lumea să-i facă vreun favor. O să încerce cum ştia mai bine să-şi înveţe fiica ceva ce merita să fie învăţat.

— Îmi pare rău, fetiţă mică, şopti lângă obrazul pufos al bebeluşului. Uitase cât de dulce miroseau bebeluşii proaspăt născuţi. Te-ai pricopsit cu mine.

Văzuse mame ce-şi cocoloşeau odraslele, acoperindu-le cu îmbrăţişări şi pupături de parcă ar fi fost confetti. Ea n-o să fie niciodată aşa. Nu vedea ce bine le făcea să-i linguşească astfel pe copii, făcându-i să se creadă speciali ca şi cum viaţa n-avea să le dea una în fund la fel ca tuturor celorlalţi. Nu ştia cum să cocoloşească, dar ştia cum să făurească. Şi cum s-o facă puternică pe fiica ei. Nu-i putea da multe, dar îi putea oferi asta. Deoarece, cu sau fără ciupituri, lumea *era* urâtă, mai ales pentru fete. N-aveau cum să scape de asta. Fie luptai şi tu, fie cedai. Şi nicio fiică de-a ei n-avea să cedeze. Nicio fiică de-a ei n-avea să zacă la pământ şi s-o încaseze. Nu dacă avea şi ea ceva de spus în privinţa asta.

Înăuntru, intră moaşa din susul drumului, care accepta plata în băutură şi o bancnotă mototolită de douăzeci. Avea încă mâinile pătate de sânge.

— Te-ai hotărât ce nume îi pui?

— Eve, spuse, privind în jos spre fiica ei. Numele ei este Eve.

MULŢUMIRI

Înainte de toate, un mulţumesc uriaş familiei mele: lui Brian, Graham şi Quinn. Această carte nu ar fi putut să fie scrisă fără dragostea, sprijinul şi încurajările voastre. Voi trei îmi faceţi viaţa mai bună în fiecare zi. Le mulţumesc, de asemenea, mamei mele, Mary Anne, socrilor mei, Fran şi Larry, şi întregii familii extinse. Tatăl meu nu a mai trăit ca să vadă această carte tipărită, dar de fiecare dată când vorbeam, mă întreba cum merge cu scrisul. Încă îl simt încurajându-mă oricând iau loc la computer. Îi mulţumesc lui Holly, cea mai bună prietenă a mea şi cea mai de încredere confidentă. Cumva, reuşeşti să-ţi manifeşti nesfârşita răbdare faţă de mine când mă apucă chinurile de a scrie o nouă carte. Îţi sunt atât de recunoscătoare, ţie şi prieteniei noastre. Le mulţumesc, de asemenea, lui Meshell, Michelle şi Trish. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat tot timpul, că aţi făcut glume pe seama mea când aveam nevoie să râd şi că am băut împreună nenumărate cocktailuri Margarita când aveam nevoie de o pauză. Îi mulţumesc şi lui Laura McHugh, care înţelege viaţa de scriitoare, precum şi frustrările şi bucuriile care vin la pachet. E-mailurile tale m-au ajutat mai mult decât crezi.

Jodi, îţi mulţumesc pentru înţelepciunea ta, pentru inteligenţa şi dorinţa de a-mi spune să nu mă mai gândesc prea mult şi să încep să scriu. Mă simt foarte norocoasă să am o agentă pe care o pot considera şi o prietenă dragă. Editoarei mele, Maya Ziv, aceasta este prima carte pe care am lucrat-o împreună, dar sincer sper că este doar prima din multe altele. A fost o plăcere să lucrez cu tine. Eşti deşteaptă, amuzantă şi pasionată de munca ta. Îţi mulţumesc că ai făcut acest proces atât de amuzant. Mulţumiri sincere lui Christine Ball, John Parsley, Leigh Butler, Sabila Kahn, Hannah Feeney, Elina Vaysbeyn şi tuturor celor de la Dutton şi Penguin Random House. O să vă rămân recunoscătoare pentru totdeauna, pentru entuziasmul, profesionalismul şi sprijinul pe care mi l-aţi oferit atât mie, cât şi cărţilor mele.

Tuturor cititorilor, librarilor, vânzătorilor de cărţi şi bloggerilor, vă mulţumesc că aţi citit, revizuit, recomandat şi că aţi răspândit vestea. Niciunul dintre noi nu ar fi aici fără voi.

Şi, ca întotdeauna, îi mulţumesc pisicii Larry, care încă îmi încălzeşte picioarele când scriu.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

„Intransigent, implacabil și inteligent!"
THE GUARDIAN

„De la începutul puternic până la finalul șocant, cartea nu încetează nicio clipă să ne surprindă cu nenumăratele sale întorsături de situație."
ASSOCIATED PRESS

Uneori răspunsurile sunt mai periculoase decât întrebările.

Uneori, pur și simplu, e mai bine să nu știi.

Într-un orășel sărac din Missouri, ai cărui locuitori ascund secrete sumbre, este comisă o crimă șocantă.

Eve Taggert, măcinată de pierderea fetiței sale, decide să descopere singură ce s-a întâmplat. Deși încearcă să se desprindă de moștenirea întunecată a violenței pe care i-a transmis-o propria mamă, e posibil ca exact de ferocitate să aibă nevoie pentru a se confrunta cu pierderea teribilă și cu adevărata sa fire.

Încercând să facă dreptate, va trebui să meargă din cartierele rău famate ale orașului, până în pădurea sumbră de la marginea acestuia și să ajungă în cel mai terifiant loc dintre toate, rulota mamei sale, pentru a primi o lecție de viață memorabilă.

ARMADA powered by NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1037-8